

หนังสือพิมพ์เราคิดอะไร
ปีที่ ๒๑ ฉบับที่ ๓๐๑ สิงหาคม ๒๕๕๔

จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเข้าเป็นหนึ่ง
One for All All for One

๐ ภาวะรอบได้
ท้อบได้ฟังสนอง
ยิ่งลอยบไ้ของ
จิตอ่อนแอบกล้า

ฟังตรง เกิดเหตุ
ฤกษ์ฟ้า
ควรเกิด แน่แฮ
ยิ่งร้ายของเสีย

๐ เหลือล้ำกันมากแล้ว
ประมาทสัตว์กุนจอ
สัตว์เง่า่งทำหอ
อย่าสะตุดปยุตตีให้

เกินรอ ท่านเอย
บได้
ไปสุด เล่หนา
ฤกษ์ร้ายมงคลเสีย

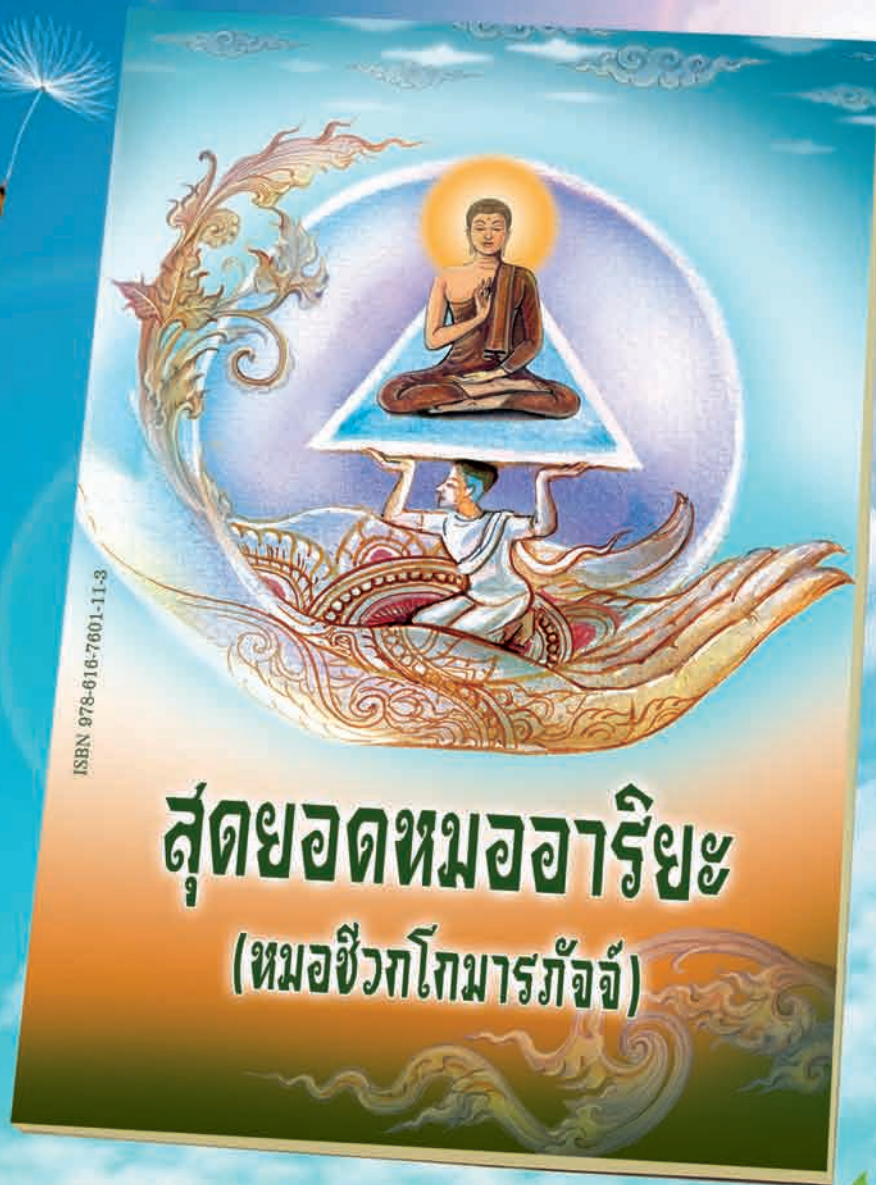
ถึงกาละ วอบได้ ท้อบได้ ดอยบได้แน่๓ มีแต่“ทำเต็มบริสุทธิ์”ให้จบเท่านั้น

9 770859 082014
ราคา ๒๕ บาท

ผลิตโดย...
๒๕ ๓๐ ๒๕๕๔

หมอซิวกโกมารกัจจ สุดยอดหมอฝีมือเยี่ยม หมอประจำพระองค์ของพระพุทธเจ้า และเป็นหมอหลวงของพระเจ้าพิมพิสาร หมออันดับหนึ่งของแผ่นดิน เชี่ยวชาญชำนาญการรักษาโรคอย่างล้ำยุค ไม่มีหมออื่นใดทัดเทียมได้เลย รักษาโรคทั้งทางร่างกาย ทั้งทางจิตใจ(กิเลส) จนได้เป็น **สุดยอดหมออาริยะ** ที่พระพุทธเจ้าทรงยกย่อง

ราคา ๓๐ บาท ขนาด ๑๒.๘ x ๑๘.๔ เซ็นติเมตร กระดาษถนอมสวยงาม ๖๔ หน้า ปกสีสี่
หาซื้อได้ที่ธรรมทัศน์สมาคม (โทร. ๐-๒๓๗๕-๔๕๐๖, ๐๘-๙๙๖๗-๗๙๐๒)

นัยปก

ถึงกาล:รอบได้ หอบได้
กอบได้แน่ๆ
มีแต่ “ทำเต็มบริสุทธ์”
ให้จบเท่านั้น

(๑) ทั้งดาวดวงประจบแล้ว

ชุดเหตุถอนรากเพิก

ชั่วช้าหนักเอิกเกริก

เลวลึกหลักฐานท้าย

(๒) ออย่าอ้ออย่าอึดให้

สัตว์วิปริตพิษเกินเกณฑ์

กัดบ่หยุดมันเดน

นี่แหละสัตว์จริงแล้

(๓) ออย่าประวิงด้วยเหตุ

คนชั่วบ่หยุด ไช-

คนสัตย์ซื่อกล้าใจ

ธรรมย่อมคุ้มครองแคล้ว

(๔) กาละรอบได้

หอบได้ฟังสนอง

ยิ่งถอยบ่ไซ้ของ

จิตอ่อนแอบ่กล้า

(๕) เพ็ลี่ยล้ำกันมากแล้ว

ประมาทสัตว์กุนจอ

สัตว์เฝ้าแห่งทำหอ

อย่าสะดุดปยุตต์ให้

(๖) เจียรกาลนานหนักแล้ว

รอบประชาธิปไตย

ประชาธิปไตยใด

ไทยนี้ไทยจริงแล้

(๗) อธิปไตยพุทธตั้ง

สุดยอดคือประชา-

อย่าเลยอย่าไปหา

ลัทธิพุทธสุดแล้ว

มงคลฤกษ์

พิษร้าย

เกินกล่าว แล้วแฮ

สุดนั้นเต็มมือ

เป็นเวร ภัยเลย

ซัดแท้

นรกเกิด มารา

ฤทธิร้ายจริงจริง

ใดใด อยู่เลย

ลัจจ์แล้ว

บริสุทธ์

ตลาดพร้อมบุญญา

ฟังตรอง เกิดเทอญ

ฤกษ์ฟ้า

ควรเกิด แน่แฮ

ยิ่งร้ายของเสีย

เกินรอ ท่านเอย

บ่ได้

ไปสุด เล่หนา

ฤกษ์ร้ายมงคลเสีย

คนไทย

ที่แท้

ทั้งโลก ทั้งเลย

อิสระเรื่องเมืองไทย

เดิมมา

ธิปไตยแก้ว

ลัทธิอื่น

ยอดแท้ประชาธรรม.

“สไมย์ จำปาแพง”

๒ กรกฎาคม ๒๕๕๘

ถึงกาลครอบได้ ท้อบได้ ถอยบได้แน่ๆ มีแต่ “ทำเต็มบริสุทธิ” ให้จบเท่านั้น

แม้ไม่ใช่โหราจารย์ และไม่ใช่โหราษามแบบ
ธรรมดา แต่ด้วยความมั่นใจในระดบโหราอา
กะละมังที่พิเศษกว่าโหราอาจน พ้อท่านสมณะโพธิรักษ์
จึงข้านอาสาทำหน้าที่ชี้ชะตา ให้ยิ่งกว่าฟ้าลิขิต เพราะนี่คือ
“กรรมลิขิต” ที่ยิ่งใหญ่ด้วยตัวเราเอง ด้วยพิจารณาแล้ว
เล็งเห็นว่า.... “บัดนี้สิ่งที่มันถึงจุดวิกฤติสมบูรณสูงจอม
เต็มที ในวันนี้วันที่ ๘ แรม ๘ ค่ำ เดือน ๘ ปี ๘ (ปีมะแม)
พ.ศ.๒๕๕๘ แม้แต่ ค.ศ.๒๐๑๕ รวมกันก็เป็น ๘ ๘ นี่เป็น
เลขชนะส่วน ๗ เป็นเลขลู่หนบูกบ้นหนัก อุตสาหะวิริยะ
อดทน แข็งแรง ๗ เป็นปางรวมต่อลู่กับยักษ์ ส่วนปาง ๘
เป็นกฤษณะปราบเรียบ ซึ่งคณะรัฐบาลมาในปีนี้เป็นปีชนะ
แล้ว เลข ๕ ก็เป็นเลขก้าวหน้าเจริญ มีเลข ๕ ถึงสองตัว
ส่วนเลข ๒ ก็เป็นเลขสนับสนุน

จึงเป็นปีที่ต้องชนะ อะไรก็ชนะถ้าอุตสาหะวิริยะ
พากเพียรด้วยความบริสุทธิ์ถูกต้อง สิ่งที่ไม่ดีต้องแพ้
สิ่งที่ดีต้องชนะ เพราะฉะนั้นปีนี้ทุกคนต้องตั้งใจทำงาน
และทำแต่สิ่งที่ดี ให้บริสุทธิ์สะอาดเข้าไว้ อย่างไรก็ดี
ชนะปีนี้!

หากปีนี้ไม่ได้ ไม่ทำ ต้องระวังถูกขี้เสีย แล้ว
ปีหน้าอะไร ๆ จะลดหย่อนไปก็ไม่ได้นะ ปีนี้เป็นปีที่
เยี่ยมยอด กาละที่เป็นขณะสำคัญสมควรยิ่งที่จะ
ลงดาบอาญาสิทธิ์ ที่ต้องทำอย่างสะอาดเรียบร้อย ให้
ถูกสัจจะ ไม่เช่นนั้นต้องแพ้แก่ผู้ศัตรูพาล และก็ไม่มียุค
ไหนที่จะมีรัฐบาลที่มีอาญาสิทธิ์เด็ดขาด สวยงาม
สมควรเยี่ยมยิ่งเท่านี้ ตั้งแต่ตอนจอมพลสฤษดิ์ ตั้ง
อำนาจเองใช้ ม.๑๗ ประชาชนก็ยังรับได้ แต่ปี ม.๔๔
มีคณะใหญ่ของ คสช. ร่วมกันพิจารณาตัดสิน ใช้ทั้ง
เหตุผล-หลักฐาน-หลักการ-และกฎหมาย สมบูรณ์
กว่ากันเป็นไหน ๆ แลผมประชาชนและหน่วยงานภาครัฐ
ที่สำคัญ ๆ ก็ยังเรียกร้องขอให้มีการลงดาบอาญาสิทธิ์
อีกต่างหาก

เมื่อมีอำนาจแต่ไม่ฉลาด ไม่รู้กาลอันควร “กาลัญ
ญดาที่ควรจะเป็น-และกตัญญดาที่ควรจะทำ” ถ้าไม่
กตัญญดาต่อชาติ ไม่กตัญญดาต่อพระเจ้าแผ่นดิน ก็สอง
อันยิ่งใหญ่นี้แหละ ยังมีเลือดทหารอยู่ด้วย ไอ้ไอ ไม่รู้
จะล้มบูรณแบบขนาดไหน ถ้าผ่านจุดวิกฤตินี้ไม่จัดการ
ลงดาบ จัดการเผด็จศึกให้เต็มที่ พลาดแล้วชวดเลย
นะจ๊ะ พลาดแล้วเสียของ กู้ไม่กลับแล้ว เพราะตอนนี้
ศัตรูรู้ตัวแล้วว่า ชินหย่อนข้อเขาตายนะ เพราะฉะนั้น
ตอนนี้พลังของศัตรูนี้จะต้องเหนียวนำเต็มที่เลย จะ
แหกกลาญกันเลย

ในวาระต่อไปนี้ ทำให้เต็มที่ไปเลย ท้อบได้ ถอย
บได้แน่ ๆ มีแต่ “ทำเต็มบริสุทธิ” เพราะความบริสุทธิ์
เท่านั้น จะชนะทุกสิ่งทั้งโลกในที่สุด”(บรรยายวันที่ ๘
แรม ๘ ค่ำ เดือน ๘ ปี ๘ ปีมะแม พ.ศ.๒๕๕๘)

หากไม่มีวันนั้น วันที่ประชาชนนับ ๑๐ กว่าล้านคน
กล้าตัดสินใจออกมาขับไล่ทรราช เพื่อหยุด พ.ร.บ.
นิรโทษกรรมแบบเหมาเข่ง ก็คงไม่มีวันนี้ที่บ้านเมือง
ยังคงมีข้อบ่ให้ลูกหลานรุ่นต่อ ๆ ไปได้อยู่ร่วมกัน
อย่างอยู่เย็นเป็นสุข

หากไม่มีวันนั้น วันที่องคกรอิสระ ทั้ง ปปช. และ
ศาลรัฐธรรมนูญ กล้าตัดสินใจ ชี้ถูกชี้ผิดเพื่อ
ยับยั้งความยุติธรรมอย่างไม่กลัวเกรงการข่มขู่
คุกคาม ด้วยระเบิดสังหารลูกแล้วลูกเล่า ก็คง
ไม่มีวันนี้ที่บ้านเมืองอยู่เย็นเป็นสุข

หากไม่มีวันนั้น วันที่พลเอกประยุทธ์กล้าตัดสินใจ
ประกาศยึดอำนาจ หรือประกาศยึดอำนาจเข้าไปจน
ผู้ก่อการร้ายเอาอาวุธสงครามตามคลังแสงต่าง ๆ ที่
ซุกซ่อนไว้เข้ามาเช่นฆ่าประชาชน ก็คงไม่มีวันนี้ที่
บ้านเมืองอยู่เย็นเป็นสุข

ทั้ง ๆ ที่วันนั้นประชาชนมีแค่ ๒ มือเปล่า ๆ สู้
กับอำนาจเผด็จการทุนสามานย์ ศาลาในวันนั้นกล้า
ยุบพรรคอสุรไปมากมายโดยไม่มีอำนาจอะไรอยู่
เคียงข้าง แต่ในวันนี้ ท่านประยุทธ์มีกองทัพพร้อม
ประชาชนพร้อม ดาบอาญาสิทธิ์พร้อม อะไร ๆ ก็
พร้อมอย่างนี้ เรียกว่า “ฤษดิ์!” (ฤษดิ์คือความ
พร้อมที่มีอำนาจอยู่เหนือดวงดาวทั้งปวง) ถ้าปล่อยให้
“ฤษดิ์!” นี้ผ่านเลยไปก็จะกลายเป็น “เล็กดีกว่า!”
เป็นการเสียของอย่างน่าเสียดาย... ● จริงจัง ตามพ่อ

ขณะนี้ มีข่าวออกมาบ่อย ๆ ว่ารัฐบาลนี้ ท้อ รัฐบาลนี้กำลังจะถอย เพราะ ๑ ปีกว่า ๆ ที่ผ่านมา แทบไม่มีผลงานอะไรเด่นชัดออกมาเลย

คนส่วนใหญ่เห็นพ้องต้องกันว่า **ถอยไปได้แน่ ๆ มีแต่ “ทำเต็มบริสุทธ์” ให้จบเท่านั้น**

ประชาชนกำลังเดือดร้อนจากปัญหาใหญ่มากมาย โดยเฉพาะเรื่องภัยแล้งและข้าวยากหมากแพง เพียงแต่ “ภัยแล้ง” อย่างเดียวก็น่าลำบากแล้ว

เมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคมที่ผ่านมา คณะรัฐมนตรี มีมติลดการปล่อยน้ำจาก ๔ เขื่อนหลักกลุ่มเจ้าพระยา เพื่อระคองไปให้ได้ถึงสิ้นสิงหาคมนี้ ปล่อยน้ำลดลงจาก ๒๔ ล้านลูกบาศก์เมตร เหลือ ๑๘ ล้านลูกบาศก์เมตร

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยประชุม ผู้ว่าราชการจังหวัดทั่วประเทศ ให้บริหารจัดการน้ำ เตือนร้อน ทำความเข้าใจกับชาวไร่ชาวนาไม่ให้ ขัดขวางต่อต้านการลดการปล่อยน้ำจาก ๔ เขื่อนใหญ่ และเตรียมช่วยเรื่องประปาในหมู่บ้าน

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นสำรวจพบว่า มีประปาหมู่บ้านทั้งหมด ๖๑,๖๐๑ หมู่บ้าน ซึ่ง ๕๕,๐๐๐ หมู่บ้านอาจมีน้ำกินน้ำใช้ได้ถึงกลาง เดือนสิงหาคม ส่วน ๕,๖๐๑ หมู่บ้านอาจมีน้ำถึง ปลายเดือนสิงหาคม

ถ้าเดือนสิงหาคมฝนยังไม่มา หรือมาแต่ ตกอย่างกะปริดกะปรอยคงแย่นะ

ขณะที่กำลังแก้ไขปัญหาต่าง ๆ นาย ก ๆ ประยุทธ์ต้องแก้ปัญหาในรัฐบาลด้วย มีเสียงแล้วว่า รัฐมนตรีหลายคนทำงานไม่เอาไหน ควรจะมีการปรับคณะรัฐมนตรีได้แล้ว โดยไม่ต้องเกรงใจ ว่า รัฐมนตรีคนไหนจะอับอายขายหน้า ถือเอาประโยชน์ของประชาชนเป็นใหญ่

ผมขอยกตัวอย่างในสมัยนายกรัฐมนตรี ที่เหมือนกับพลเอกประยุทธ์เยียบ ไม่ได้ผ่านการ เลือกตั้ง เป็นคนนอก เป็นนายกรัฐมนตรีที่มาจาก ทหาร คือ ท่านพลเอกเปรม ติณสูลานนท์ ต่างกันหน่อยตรงที่ท่านพลเอกเปรมมาจากการ แต่งตั้ง ไม่ได้มาจากการปฏิบัติ สมัยท่านพลเอก เปรม เกิดปัญหาเรื่องข้าว ท่านนาย ก ๆ เปรมตั้ง คณะกรรมการนโยบายข้าว ขึ้นมาแก้ปัญหา โดย ท่านเป็นประธาน และเลขาธิการนายกรัฐมนตรี คือผม เป็นเลขาธิการคณะกรรมการ รัฐมนตรี กระทรวงใหญ่กระทรวงหนึ่ง ซึ่งเป็นกรรมการ คนหนึ่งของ “คณะกรรมการนโยบายข้าว” นั้น ไม่สนใจเรื่องการแก้ปัญหาข้าวเท่าที่ควร ทำงาน ล่าช้า ผมเรียนเสนอท่านนาย ก ๆ ท่านเห็นด้วย ปลดรัฐมนตรีคนนั้นแล้วหาคนใหม่มาแทน การทำงาน ของ “คณะกรรมการนโยบายข้าว” ได้ผลเห็นทันตา

ผมคนหนึ่งละที่เห็นด้วยกับหลาย ๆ คนว่า ถึง เวลาแล้วที่จะต้องปรับคณะรัฐมนตรี เอาคนที่ เก่งกว่า, ดีกว่ามาเป็นรัฐมนตรีแทน **☞**

► **ธรรมดาของโลกจะได้ ไม่ต้องโศกสลด** สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์

รัฐบาลจำเป็นต้อง “ฉลาด-รอบรู้” มีวิสัยทัศน์ทุก ๆ ด้าน! จึงจะรู้เท่าทันประชาชน-นายทุน-นักธุรกิจทั้งหลาย ต้องจัดการ-ต้องควบคุม-ต้องดูแล-ต้องจัดสรร!

► **คนจะมีธรรมะได้อย่างไร** สมณะโพธิรักษ์

“บุญ” ไม่ใช่สิ่งที่จะแบ่งแจกกันได้ บุญไม่มีอะไรจะแบ่งแจก มีแต่การเอาออก หรือเอาบาปออก ทำให้บาปลดลง หรือทำให้ “บาป” ไม่มีในจิต ไม่มี “บาป” เกิดในจิตอีก

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๒๑ ฉบับที่ ๓๐๑ เดือน สิงหาคม ๒๕๕๘

เอโกปี หุดวา พหุฮา โหติ พหุฮาปี หุดวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน

1	นัยปก : ถึงกาลระรอบได้ ท้อบได้ ถอยบได้แน่ๆ มีแต่ “ทำเต็มบริสุทธ์”ให้จบเท่านั้น	สไมย์ จำปาแพง จริงจัง ตามพ่อ
3	คนบ้านนอกบอกกล่าว	จำลอง ศรีเมือง
5	คุณคิดคิดหน่อย	บรรณาธิการ
6	จากผู้อ่าน	บรรณาธิการ
8	บ้านป่านาคอย	จำลอง
10	สี่สั้นชีวิต [พลังเพชร (วิวัฒน์) ศัลยกัธร]	ทีม สมอ.
18	เปิดยุคบุญนิยม	เก่าสมัย ใหม่เสมอ
23	จากใจถึงใจ	สำนักพิมพ์กลิ่นแก่น
24	คิดคนละซั้ว	แรงรวม ชาวหินฟ้า
30	การ์ตูน	วิสูตร
32	เชื่ออย่างพุทธ	ฉวมพุทธ
34	บทความพิเศษ(ผู้นำที่รักชาติ)	พิมพ์วิวัฒน์ ชูโต
38	เวทีความคิด	นายหนุนดี
40	ธรรมดาของโลกจะได้ไม่ต้องโสกสลด	สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
42	คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?	สมณะโพธิรักษ์
52	เรื่องสั้น (หน้าที่สูญหาย)	จิตต์สุรีย์
55	หยั่งฟ้าทะเลดิน	ดังนั้น วิมุตตินิยม
60	ลูกโสกชะโงกดูโลกกว้าง	ฟ้าสง
63	ชาดกพันยุค	ฉวมพุทธ
66	ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา	สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
70	แค้นคิดก็หนาว...วี	นายอิง วินเทอร์
72	ฝุ่นฟ้าฝากฝัน	ฟอด เทพสุรินทร์
74	ชีวิตไร้สารพิษ	ล้อเกวียน
77	คาบข่าวมาขับขาน	พิราบไท
75	กตกาเมือง	ประคอง เตกฉัตร
80	ปิดท้าย	พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรื่องฤทธิ์

บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา
พ.ต.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์
e-mail : roj1941@gmail.com
: farinkwan@gmail.com

กองรับใช้บรรณภาพ
สุนัย เศรษฐบุญสร้าง
สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์
สงกรานต์ ภาคโชคดี
แซมดิน เลิศบุศย์
อำนาจ อินทสร
น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง
รินธรรม อโศกตระกูล
น้อมนบ ปิชญากัด

กองรับใช้ศิลปกรรม
ตำนานไทธานี
แสงศิลป์ เดือนหงาย
วิสูตร นวพันธ์
ดินหิน รักพงษ์อโศก
พุทธพันชาติ เทพไพฑูรย์
เพชรพันศิลป์ มุนีเวช

กองรับใช้ธุรการ
ศีลสนิท น้อยอินดี
สุเสรี สิประเสรีชู
คอกบัวน้อย นาวานุญนิยม

ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา
ศีลสนิท น้อยอินดี
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕,
๐๙๙-๑๒๕๓๓-๗๖๗๗

จัดจำหน่าย
กลิ่นแก่น ๖๔๔ ซอยนวมินทร์ ๔๔
ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐
โทร. ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕

พิมพ์ที่
บริษัท ฟ้าอภัย จำกัด โทร.๐-๒๓๗๓-๙๕๕๑๑

อัตราค่าสมาชิก
๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท
๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท
ส่งตามนัด หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์
ส่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี
ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔
สำนักพิมพ์กลิ่นแก่น
๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐
หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์
ธนาคารกรุงไทย สาขานวมินทร์ ๓๖
บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี
เลขที่ ๐๗๗-๒-๑๓๙๕๗-๓
ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๓๗๓๓-๖๒๔๕
หรือ farinkwan@gmail.com
line - id baiyanang1971

สี่สั้นชีวิต

10

ท่านบอกว่าทราบใดที่คนไทย
ยังรู้จักการให้ ไม่ว่าจะการให้ข้าวของเงินทอง
ให้อภัย แม้กระทั่งยอมเสียหน้า
ไม่คำนึงว่าต้องรักษาหน้า รักษาศักดิ์ศรี
ให้ได้อย่างไม่ถือสาถกน มันแก้ปัญหาได้

ผู้นำคือผู้พร้อมเสียสละสรรพสิ่ง...แม้ชีวิต ทุกโอกาส
ไร้เงื่อนไขต่อรองใด ๆ เพื่อตนเอง เครือญาติ
หมู่กลุ่ม พวกพ้องเป็นส่วนตัว

ผู้นำ คือ ผู้รับใช้

SERVANT LEADERSHIP

ผู้นำคือผู้พร้อมเสียสละสรรพสิ่ง...แม้ชีวิต
ทุกโอกาส ไร้เงื่อนไขต่อรองใด ๆ เพื่อตนเอง
เครือญาติ หมู่กลุ่ม พวกพ้องเป็นส่วนตัว การ
กระทำทั้งสิ้นล้วนเป็น “กระบวนการ” ตามหน้าที่
อันคนไทยพึงสำนึกอยู่เป็นนิจ จะต้องหาโอกาส
ทดแทน “พระคุณแผ่นดินบ้านเกิดเมืองนอน”

“นักการเมือง” ช่วงชิงกันประชันแข่งขัน
คุณสมบัติความรู้ความสามารถความซื่อสัตย์สุจริต
จงรักภักดีต่อแผ่นดิน อาสาเข้ามารับใช้สังคม
ด้วยความเสียสละน่าชื่นชมอย่างยิ่ง

หลังการเลือกตั้ง จึงปรากฏโฉม “นักการเมือง”
ให้ข้าราชการประจำได้เห็นและเตรียม
พร้อมรับรัฐบาลชุดใหม่ ซึ่งจะต้องปรากฏโฉมใน
เร็ววันนี้ แต่...ข้าราชการประจำที่มั่นคงในหน้าที่
ตามระบบระเบียบราชการยอมไม่มีปัญหาอะไร
จะเปลี่ยนรัฐบาลก็ยุคก็ชุดก็ยังคงปฏิบัติงาน
ราชการในหน้าที่ตามปกติ!

นอกจากข้าราชการสอพลอนักการเมือง
เท่านั้นแหละ ที่จะวูบวาบไหวไปตามกระแส
การเมืองและพรรคการเมืองว่ายุคใดพรรคใด

ขึ้นมาครองอำนาจ ใช้พรรคที่เป็นฐานอำนาจ
ของตนหรือไม่?

การเมืองไทยในวันนี้ ยังมีอาจประเมินได้ว่า
ถึงระดับ “พัฒนา” น่าจะเพียงระดับ “กำลังเริ่ม
ต้นพัฒนา”

แต่บรรดานักการเมืองที่พัฒนาแล้วบางส่วน
ได้เสียชีวิตไปแล้ว อำลาเวทีการเมืองไปแล้วบ้าง
ซึ่งเกียรติประวัติของนักการเมืองดีเด่นเหล่านั้น
ยังอยู่ในความทรงจำของตำนานการเมืองไทย

ผู้ที่ทำงานการเมืองในวันนี้ ขอให้ถาม
ตนเองเถิดว่า

**“จะทำการเมืองเพื่อตนเอง เพื่อชาติ หรือ
เพื่อพรรคการเมืองที่สังกัด โดยมีค่านึงถึง
อุดมการณ์ใดทั้งสิ้น”**

**“จะทำการเมืองเพื่อชาติและปวงชน หรือ
เพื่อรัฐบาลปกครองชาติประชาชน”**

เพราะข้าราชการประจำทุกสังกัด ไม่ว่า
พลเรือน ทหาร ตำรวจ ฯลฯ ก็ยังต้องยึดระเบียบ
วินัยเรื่องการเคารพอยู่เช่นเดิม!

๒

ธรรมชาติ-ธรรมชาติ

ขอขอบคุณ ขอทราบว่าท่านผู้ว่าการกรุงเทพมหานครในคำความให้การของท่านว่าอย่างไรบ้าง มีผมคนเดียวหรือเปล่านะสงสารท่านที่ถูกสังคมซ้ำเติม ความจริงเรื่องภัยธรรมชาติ ผมว่าน่าจะภัยให้ท่าน สังคมไม่น่าจะซ้ำเติมท่าน

- จ.ส.อ.สุรศักดิ์ พิมพ์ศิริจันทร์ นครนายก

👉 **นักการเมืองไม่ว่าระดับท้องถิ่นหรือระดับชาติ ต้องยอมรับการถูกวิพากษ์วิจารณ์จากผู้เกี่ยวข้องและสังคม หากประพฤติตนปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเที่ยงตรง ซื่อสัตย์สุจริตก็ไม่ต้องหวั่นไหวเดือดร้อนทรมานทราญต่อกระแสใดๆ ในที่สุดก็สงบไปเอง ขอให้จับตาดูพวกที่ออกมาตอบได้นั้นมีข้อมูลหรือประเด็นแฝงหรือเปล่า?**

ให้แก่-ให้กับ

เดี๋ยวนี้อ่านหนังสือพิมพ์ ฟังทีวี สะดุดตาสะดุดหูอยู่บ่อยๆ กับคำ “ให้กับ” ผมเป็นคนรุ่นเก่านักเรียนภาษาไทยสมัยก่อนโน้นที่เล่าเรียนมาว่า “ให้” ต้องใช้คู่กับ “แก่” ไม่คุ้นเคยกับภาษาไทยยุคใหม่ที่ใช้ “ให้กับ” กันเกร่อ หรือว่ายุคนี้ภาษาไทยพัฒนาไปไกลจนรุ่นเราตามไม่ทันแล้ว และคำไทยคำนี้ก็เปลี่ยนไปด้วย ผมต่างหากที่ไม่ทันสมัย ก็จะได้รู้กันก็คราวนี้แหละ

- นายคืบคลาน ให้แก่ นนทบุรี

👉 **คิดผิดก็คิดใหม่ได้ครับ ยุค คสช.ไม่มีข้อห้าม เอาปัญหาอักษรศาสตร์มาไล่เบียดคนจบรัฐศาสตร์ ก็ขออนุญาตส่งไม้ต่อไปยังผู้อ่านที่เป็นสมาชิกให้ร่วมวงเฮฮาแสดงมุมมองเรื่องนี้กัน ใครคิดเห็นอย่างไรก็ส่งมาได้เลยครับ ระยะนี้ “ให้กับ” กำลังระบาดไปทั่ว จนเด็กรุ่นใหม่แทบจะไม่รู้จักคำ “ให้แก่” เสียแล้วละซี ขอขอบคุณครับที่เปิดประเด็นนี้ได้ขบคิดกัน**

สันดาน-สันดอน

ในยุคที่บ้านเมืองยังไม่มีรัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้งตามระบอบประชาธิปไตย หลายคนก็รอคอย หลายคนก็เฉย ๆ หลายคนก็ไม่รู้สึกละไร เพราะรัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้งหรือรัฐบาลที่มาจากทหารก็ได้ต่างกัน สำคัญอยู่ที่ข้าราชการประจำ ถ้าข้าราชการทั้งปวงรับผิดชอบหน้าที่เป็นที่พึงประชาชนทำมาหากินได้ปกติสุขดี นักการเมืองก็ไม่มีโอกาสสำแดงบทบาทนอกกลุ่มนอกทางวางอำนาจบาทใหญ่น่ารังเกียจเช่นปัจจุบันนี้

- คนไทย รักแผ่นดิน พิษณุโลก

👉 **พื้นผิวโลกย่อมมีทั้งป่าเขาลำเนาไพร ไร่นา หาดทราย ทะเลสาบ มหาสมุทรกว้างใหญ่ไพศาลสรรพชีวิตต่างยึดมั่นเอกลักษณ์ของตนที่จะดำรงอยู่อย่างมีคุณและค่า นอกจากบางคนที่ไม่รู้ตัวรู้ตนว่า...แท้จริง นักโลกหนักแผ่นดิน สันดานของคนไม่รู้ค่าของคุณแผ่นดินนั้น ทำอย่างไรก็ยากจะกระตุ้นเตือนให้สำนึกได้ เพราะสันดอนไม่กตัญญูรู้คุณขวางสำนึกรู้สึกผิดชอบชั่วดีอยู่ ดังนั้นชาตินี้จึงสิ้นโอกาสเห็นแสงเดือนแสงตะวัน**

แตรขากันท์-ประชา

ส่งเงินมาต่ออายุสมาชิกและอีกชุดหนึ่งให้ราชทัณฑ์ ชุมพรด้วยครับ อยากให้เพื่อนไทยในสถานราชทัณฑ์ได้อ่านด้วยกัน ได้ประโยชน์ร่วมกันระหว่างที่อยู่ในสถานที่ฝึกอบรมนั้น

- วิชัย จตุภัทร์ ชุมพร

👉 **จัดการตามน้ำใจเอื้ออาทรต่อเพื่อนพ้องทุกสถานภาพ โลกร่วมเย็นด้วยเมตตาธรรมครับ**

แผ่นดินรุด-น้ำใต้ดิน

ติดตามข่าวสาร ได้ข่าวในเมืองไทย ใน กทม. ในเมืองใหญ่ๆ เริ่มเจอปัญหาแผ่นดินทรุด พร้อมๆ กับปัญหาภัยแล้งและการแก้ปัญหาภัยแล้งด้วย

จากผู้อ่าน

e-mail : roj1941@gmail.com

การขุดเจาะน้ำบาดาลเอาน้ำใต้ดินขึ้นมาใช้ ก็
เกิดปัญหาว่าเป็นการแก้ปัญหาที่จบจริงหรือไม่

- น้ำ ใต้ท่อ กทม.

☞ ในร่างกายคนเราถ้าดูดซับเอาน้ำทุกหยาด
หยดในกายออกหมดก็จะเหี่ยวแห้งเหลือแต่หนัง
หุ้มกระดูก ฉันทใดก็ฉันทนั้นแล ในแผ่นดินใต้แผ่นดิน
ใต้ต้นไม้ต้นหญ้าก็มีความชุ่มฉ่ำชุ่มชื้น นั่นคือ
ย่อมมีน้ำหล่อเลี้ยงอยู่นั่นเอง ลึกลงไปก็ย่อมมีน้ำ
แน่นอน และน้ำนั่นแหละคือมวลแทรกแน่นอยู่กับ
เนื้อดิน ครั้นถูกดูดหายไปด้วยระบบน้ำบาดาล
ปัญหาที่จะเกิดตามมาก็คือแผ่นดินทรุด! นี่เป็นข้อ
แฉงของนักธรณีวิทยาคนหนึ่งครับ ฝากมาให้ขบคิด

พุทฺธนิ้งอย่าหยุดสวย!!!

ได้ยินพูดกันว่าผู้หญิงนี่หลอกง่าย ขนาดว่า
ข้าพเจ้าทาสีขงจะซื้อเลย...ข้าพเจ้าเมื่อไม่นานนี้เอง
เกี่ยวกับความสวยความงามที่ผู้หญิงควรรู้ไว้
ครูจ้าววัย ๔๗ ปี เสียชีวิตลง จากการทำสีผม
เนื่องจากแพ้สารเคมีอย่างรุนแรง ครูจ้าวได้รับ
เชิญให้ไปร่วมงานแต่งของหลาน จึงอยากที่จะ
เปลี่ยนแปลงตัวเองด้วยการทำสีผม ทั้ง ๆ ที่สามี
เตือนไม่ให้ทำเนื่องจากเคยมีประวัติการแพ้หน้ายา
ทำสีผม แต่เธอก็ไม่เชื่อ ผ่านไปไม่กี่วัน ก็มีอาการ
แพ้อย่างรุนแรง เมื่อสามีถามก็โกหกว่าเป็นไข้หวัด
ผ่านไปสองวันอาการเริ่มรุนแรงขึ้น ใบหน้าและ
ดวงตาบวมเป่ง จนไม่สามารถมองเห็นได้ หายใจ
ลำบากจึงรีบไปโรงพยาบาล แต่อาการหนักเกิน
เยียวยาจึงเสียชีวิตในที่สุด สามีเล่าว่า ภรรยา
มีอาการแพ้หน้ายาเปลี่ยนสีผมมาหลายครั้งแล้ว
การเสียชีวิตครั้งนี้ ไม่ขอเอาเรื่องใคร แต่อยากให้
เป็นบทเรียนสำคัญแก่ผู้หญิงทั้งหลายที่คิดจะทำ
สีผม ผู้เชี่ยวชาญด้านผิวหนังยืนยันว่า การทำ
สีผมนั้นเป็นสิ่งที่อันตรายสำหรับคนที่เป็นโรคภูมิแพ้
ทางผิวหนังมาก ถ้าหากลงหน้ายาทำสีผมแล้ว

สารพิษอาจจะเข้าไปทำลายเส้นผม และซึมซับไป
ยังหนังศีรษะและติดเชื้อได้ ...ฟังขานนี้แล้วเศร้าใจ

- หญิง เหี่ยวหวาน

☞ ที่ยังมีผู้หญิงหลงใหลเสียเงินเสียทอง เสีย
เวลาเปลี่ยนสีผมกันเหมือนเล่นละครเปลี่ยนฉาก
แบบนี้ ก็ไม่ต้องขบคิดอะไรมากอย่างนี้ จบฉาก
ชีวิตแบบไร้เดียงสา น่าสังเวช เสียตายภูมิปัญญา

บกุสุดท้าย

มหาเศรษฐีเจ้าของโรงแรมแลนด์มาร์ค ถูก
ยิงดับสยองคาบ้านพักหรู ก่อนที่คนร้ายจะลั่นไก
ฆ่าตัวตายตาม โดยทิ้งจดหมายระบายความว่า
ถูกหลอกให้ร่วมลงทุน ภายในบ้านหลังที่เกิดเหตุ
เป็นบ้านชั้นเดียว บริเวณหน้าห้องทำงาน พบศพ
นายมนตรี ลิหนาทกฤตกุล อายุ ๗๘ ปี มหา-
เศรษฐีเจ้าของโรงแรมแลนด์มาร์ค และเจ้าของ
อสังหาริมทรัพย์หลายแห่ง สภาพนอนหงายจม
กองเลือด อยู่ข้างที่วางรองเท้า ในห้องเก็บของ
พบศพ นายประสาร โพร้ด้วง อายุ ๖๘ ปี สภาพ
นั่งอยู่บนเก้าอี้พับ ในมือขวาถือปืน ๑๑ มม. มี
บาดแผลถูกยิงด้วยปืนขนาดเดียวกันที่ขมับขวา
ทะลุขมับซ้าย ๑ นัด ใกล้ศพพบจดหมายเขียน
ด้วยลายมือ ๒ หน้ากระดาษตัดพอ น้อยใจนาย
มนตรีที่หลอกลวงให้ร่วมลงทุนธุรกิจ และชมเชย
คนด้อยกว่า...ฉันได้อ่านจดหมายของนาย
ประสารที่เป็นลายมือเขียน ๒ หน้ากระดาษ
คนน้อยใจคับแค้นใจผู้ตายสุด ๆ ขนาดว่ายอมตาย
ไปด้วยกันเลย อยู่ในวัยชราทั้งผู้ฆ่าและผู้ถูกฆ่า

- โลก วัจน

☞ พวกเพียรทำมาหากินจนก่อร่างสร้างตัว
อยู่มาได้ถึงค่อนศตวรรษ! ก็ต้องผูกพันกันนำดู
แหละครับ แม้ว่าจะต่างระดับกันมาก มหาเศรษฐี-
จุลเศรษฐี...ยอมมีเรื่องขัด ๆ แย้ง ๆ กันอยู่บ้าง

☞ BSSB นานิการ์

“พระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ. ๒๕๕๘”
หลังจากกฎหมายฉบับนี้มีผลบังคับใช้แล้ว
ใครที่จะชุมนุมต้องพยายามปฏิบัติตาม จะได้ไม่ถูกดำเนินคดี
ไม่ต้องขึ้นโรงขึ้นศาล
แต่ถ้าจำเป็นจริง ๆ ต้องทำผิดกฎหมายเพื่อให้การชุมนุมได้ผล
ให้การชุมนุมสามารถปกป้องไม่ทำให้บ้านเมืองเสียหาย ก็ต้องทำ

แม้จะอยู่ “บ้านป่า นาคอย” ห่างไกลจากเมืองกรุง ก็ต้องติดตามข่าวคราว ความเป็นไปของบ้านเมืองอย่างกระชั้นชิด เมื่อเดือนกรกฎาคมที่ผ่านมา มีการออกกฎหมายเกี่ยวกับการชุมนุมคือ “พระราชบัญญัติการชุมนุมสาธารณะ พ.ศ.๒๕๕๘” ประกาศลงราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม อีก ๓๐ วันจากนั้นจะมีผลบังคับใช้

สาระสำคัญของ พ.ร.บ.การชุมนุมสาธารณะ มีดังนี้

๑. ห้ามชุมนุมในพื้นที่รัฐสภา ทำเนียบรัฐบาล ศาล จะกระทำมิได้

๒. การชุมนุมต้องไม่กีดขวาง “ทางเข้าออก” หรือรบกวนการใช้สถานที่ต่อไปนี้

- หน่วยงานรัฐ
- สนามบิน ท่าเรือ สถานีรถไฟ และสถานีขนส่งสาธารณะ
- โรงพยาบาล สถานศึกษา และศาสนสถาน
- สถานทูต องค์กรระหว่างประเทศ
- สถานที่ตามที่คณะรัฐมนตรีประกาศ

๓. ผู้ชุมนุมต้อง “แจ้ง” ให้สถานีตำรวจท้องที่รับทราบก่อนไม่น้อยกว่า ๒๔ ชั่วโมง

๔. โทษจำคุก ๖ เดือน ปรับ ๑ หมื่นบาท

๕. “ผู้จัดการชุมนุม” เพิ่มโทษจำคุก ๑ ปี ปรับ ๒ หมื่นบาท

๖. ถ้าขัดขวางการขนส่งสาธารณะหรือระบบสาธารณูปโภค โทษจำคุก ๑๐ ปี ปรับ ๒ แสน

๗. ไม่ปิดบังหรืออำพรางตน

กฎหมายฉบับนี้ออกมาเพื่อให้การชุมนุมเป็นไปอย่างสงบเรียบร้อย ไม่สร้างความเดือดร้อน

ให้ประชาชน โดยยังมีสิทธิและเสรีภาพในการแสดงออกตามที่กฎหมายกำหนด แต่ไม่ให้ใช้เครื่องขยายเสียงช่วง ๒๔.๐๐ - ๐๖.๐๐ น.

“การชุมนุมสาธารณะ” หมายถึง การชุมนุมของบุคคลในที่สาธารณะเพื่อเรียกร้อง สนับสนุน คัดค้าน หรือแสดงความคิดเห็นในเรื่องใดเรื่องหนึ่งโดยแสดงออกต่อประชาชนทั่วไป และบุคคลอื่นสามารถร่วมการชุมนุมนั้นได้ ไม่ว่าจะชุมนุมนั้นจะมีการเดินขบวนหรือเคลื่อนย้ายด้วยหรือไม่”

ซึ่งนับเป็นครั้งแรกที่มีคำอธิบายถึงความหมายของ “ผู้จัดการชุมนุม” หรือ “แกนนำ”

“ผู้จัดการชุมนุม” หมายความว่า ผู้จัดให้มีการชุมนุมสาธารณะ และให้หมายความรวมถึงผู้ประสงค์จะจัดการชุมนุมสาธารณะ และผู้ซึ่งเชิญชวนหรือนัดให้ผู้อื่นมาร่วมการชุมนุมสาธารณะ โดยแสดงออกหรือมีพฤติการณ์ทำให้ผู้อื่นเข้าใจว่าตนเป็นผู้จัด หรือร่วมจัดให้มีการชุมนุมนั้น

กฎหมายไม่ได้บังคับว่าก่อนการชุมนุมจะต้องขออนุญาต เพียงแต่แจ้งให้สถานีตำรวจท้องที่ทราบก่อนไม่น้อยกว่า ๒๔ ชั่วโมง (ตามข้อ ๓)

หลังจากกฎหมายฉบับนี้มีผลบังคับใช้แล้ว ใครที่จะชุมนุมต้องพยายามปฏิบัติตาม จะได้ไม่ถูกดำเนินคดี ไม่ต้องขึ้นโรงขึ้นศาล แต่ถ้าจำเป็นจริง ๆ ต้องทำผิดกฎหมายเพื่อให้การชุมนุมได้ผล ให้การชุมนุมสามารถปกป้องไม่ทำให้บ้านเมืองเสียหาย ก็ต้องทำ และเมื่อตกเป็นจำเลย ถูกศาลพิพากษาให้รับโทษอย่างไร ก็ปฏิบัติตามนั้นทุกประการ ไม่กล่าวหา ไม่ใส่ร้ายผู้พิพากษาแต่อย่างใด

๒๔ กรกฎาคม ศาลอาญารอ่านคำพิพากษาศาลฎีกา
 ที่นายवलันต์ สร้อยพิสุทธิ์ อดีตประธานศาลรัฐธรรมนูญเป็นโจทก์ยื่นฟ้อง
 นายพร้อมพงศ์ นพฤทธิ์ อดีต ส.ส.และโฆษกพรรคเพื่อไทย
 และนายเกียรติอุดม เมนะสวัสดิ์ อดีต ส.ส. พรรคเพื่อไทย

เป็นจำเลยในความผิดฐานหมิ่นประมาทผู้อื่นด้วยการโฆษณา ...ศาลฎีกาได้พิจารณาแล้ว
 เห็นด้วยกับศาลอุทธรณ์ พิพากษาให้จำคุกจำเลยทั้ง ๒ เป็นเวลา ๑ ปี โดยไม่รอกการลงโทษ

‘พร้อมพงศ์’ ชี้นอนคนคุก!

1ปีหมิ่นปธ.ศาลรธน. นายกาแยมปรับกรม.

“เจ็บใจ-เกรงคุกหม” อดีต ส.ส.พท.ชดล ศาล

โทษ1ปีไม่รอลงอาญา ‘เจ็บใจ’นอนคนคุก หมิ่นอดีตปธ.ศาลรธน.

กล่าวหาไม่เป็นกลางขงปทปท. ‘เกียรติอุดม’คู่หูเข้าขงเตด้วย เผยทักขิด-คอดกเข้าเรือนจำ พระสุเทพรอดคดีหมิ่นหมอมิง

ที่อัยการยื่นฟ้อง ๒๐๕ ศาลอาญา อ.รัชดาภิเษก เวลา 10.00 น. วันที่ 24 ก.ค. ศาลอ่านคำพิพากษาฎีกา 2จำเลยนอนคนคุกคนละ 1ปี โดยไม่รอลงอาญา ในความผิดฐานหมิ่นประมาทผู้อื่นด้วยการโฆษณาตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 326 และ 328

คดีนายवलันต์ สร้อยพิสุทธิ์ อดีตประธานศาลรัฐธรรมนูญ เป็นโจทก์ยื่นฟ้อง

☛ ต่อ : เจ็ดที - หน้า 8

อย่าให้เหมือนเรื่องของคุณพร้อมพงศ์ นพฤทธิ์ อดีต ส.ส.และโฆษกพรรคเพื่อไทย และเพื่อนคือ คุณเกียรติอุดม เมนะสวัสดิ์ อดีต ส.ส.พรรคเพื่อไทย

เมื่อ ๒๔ กรกฎาคมที่ผ่านมา ที่ศาลอาญาได้มีการอ่านคำพิพากษาศาลฎีกาที่ นายवलันต์ สร้อยพิสุทธิ์ อดีตประธานศาลรัฐธรรมนูญเป็นโจทก์ยื่นฟ้อง นายพร้อมพงศ์ นพฤทธิ์ อดีต ส.ส.และโฆษกพรรคเพื่อไทย และนายเกียรติอุดม เมนะสวัสดิ์ อดีต ส.ส.พรรคเพื่อไทย เป็นจำเลยในความผิดฐานหมิ่นประมาทผู้อื่นด้วยการโฆษณา

โจทก์ยื่นฟ้องว่า จำเลยทั้งสองร่วมกันให้ข่าวลือมวลงชนต่าง ๆ ว่าโจทก์ประพฤติดนไม่เหมาะสม ไม่น่าเชื่อถือ ขัดต่อจริยธรรมของตุลาการ ขาดความยุติธรรม ขาดความเป็นกลาง อันเป็นเหตุให้โจทก์เสียชื่อเสียง ถูกดูหมิ่นเกลียดชัง

คดีนี้ศาลชั้นต้นพิพากษาเมื่อ ๓๑ กรกฎาคม

๒๕๕๕ ให้จำคุกจำเลยคนละ ๑ ปี และปรับคนละ ๕ หมื่นบาท รอกการลงโทษไว้มีกำหนด ๒ ปี

ต่อมาจำเลยยื่นอุทธรณ์ต่อผู้คดี ศาลอุทธรณ์มีคำพิพากษาวันที่ ๑๒ ธันวาคม ๒๕๕๖ แก่โทษเป็นว่าให้จำคุก ๑ ปี จำเลยทั้งสองโดยไม่รอกการลงโทษ จำเลยทั้งสองได้ยื่นฎีกาขอให้ศาลลงโทษสถานเบา และให้รอกการลงโทษไว้ก่อนซึ่งศาลฎีกาได้พิจารณาแล้ว เห็นด้วยกับศาลอุทธรณ์พิพากษาให้จำคุกจำเลยทั้งสอง เป็นเวลา ๑ ปี โดยไม่รอกการลงโทษ

ในการชุมนุมของพันธมิตร ตั้งแต่ปีพ.ศ. ๒๕๔๙ ถึง พ.ศ.๒๕๕๔ นับ ๓ ช่วง ๓๓ + ๑๙๓ + ๑๕๘ รวม ๓๘๔ วัน ๓๘๔ คืน ชาวพันธมิตรตกเป็นจำเลยมากมาย หลายคนถูกดำเนินคดีนับสิบ เมื่อศาลตัดสินอย่างไร เราปฏิบัติตามนั้น เป็นเรื่องถูกต้องแล้ว

☞

สี่ ^{สั้น}
ชีวิต _{ที่ม สมอ.}

ผมภาคภูมิใจตั้งแต่ได้เกิดเป็นลูกพ่อที่มีศีลธรรมแล้ว
และภาคภูมิใจที่ได้ทำงานรับใช้พระเจ้าแผ่นดิน
ที่มีศีลธรรมที่ทั้งโลกยกย่อง

พลั่งเพชร (วิวัฒน์) ศัลยกำธร

● ปฏิบัติกรตามรอยเบื้องพระยุคลบาท ●

ประชาชนคนไทยทั่วไปล้วนชื่นชมพระราชจริยวัตรในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวผ่านข่าวจากสื่อต่าง ๆ ที่รายงานพระราชกรณียกิจมากมาย ซึ่งทรงดำเนินการเพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม ดังที่ได้ตรัสไว้ตั้งแต่แรกทรงครองราชย์ว่า **“เราจะครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม”** แล้วก็มีประชาชนอีกมากมายที่มีโอกาสได้เข้าเฝ้าขณะเสด็จพระราชดำเนินทรงงานทั่วแผ่นดินสยาม จนเกิดโครงการพระราชดำริจำนวนมาก เพื่อศึกษาวิธีการและปฏิบัติการพัฒนาที่เหมาะสมสำหรับแต่ละท้องถิ่น

แต่จะมีสักกี่คนที่ได้รับใช้ใกล้ชิดเบื้องพระยุคลบาท สนองพระราชดำริให้เป็นจริงได้ตามพระราชประสงค์ นอกจากจะต้องมีความสามารถ

เพียงพอที่จะทำงานยาก ๆ แล้วยังต้องมีความเพียรที่จะทำงานหนัก มีความเสียสละที่จะทำงานเพื่อประโยชน์แก่ประชาชนเป็นสำคัญ อาจารย์พลังเพชร (อ.ยักษ์-วิวัฒน์) ศัลยกำธร เป็นคนหนึ่งที่มิว่าสนาเช่นนั้น และได้เรียนรู้คุณค่าของชีวิต ซึ่งจะถ่ายทอดให้ผู้อ่านได้รับทราบด้วยต่อไปนี้

ชีวิตวัยเด็ก

ผมเกิดที่ อ.บ้านโพธิ์ จ.ฉะเชิงเทรา ตอนเด็กตัวนิดเดียว ตัวเล็กเหมือนกุ่มแห้ง หัวก็โต ใหญ่กว่าตัวอีก หัวโหนก โตในท้องนา เขาเอาไปถวายพระ หลวงพ่อโสธรนะ รอดมาอย่างพิกลพิการเหมือนเด็กไม่ปกติ น้ำมูกน้ำลายเยอะ เป็นเด็กอมโรค อ่อนแอ แต่เดินไปโรงเรียนทุกวัน ตอน

การศึกษา

- ประถมศึกษาจาก โรงเรียนวัดสนามจันทร์ จังหวัดฉะเชิงเทรา
- มัธยมศึกษาจากโรงเรียนวัดนวลนรดิศ กรุงเทพฯ
- ปริญญาตรี ศิลปศาสตรบัณฑิต (รัฐศาสตร์) มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- ปริญญาโท พัฒนบริหารศาสตรมหาบัณฑิต (พัฒนาสังคม) สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์

การทำงาน

- ผู้อำนวยการกองประเมินผลและข้อมูลพระราชดำริ สำนักงานคณะกรรมการพิเศษเพื่อประสานงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ (กปร.)
- หัวหน้าฝ่ายประสานงานโครงการพระราชดำริ ภาค ๑ สำนักงานคณะกรรมการพิเศษ
- รองคณบดี คณะบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเกริก
- ที่ปรึกษารัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ (นายประพัฒน์ ปัญญาชาติรักษ์) ปัจจุบันดำรงตำแหน่ง ประธานสถาบันเศรษฐกิจพอเพียง ประชามูลนิธิ กลีกรมธรรมชาติ กรรมการที่ปรึกษาสหกรณ์เกษตรอินทรีย์ สุรินทร์ จังหวัดสุรินทร์, กรรมการมูลนิธิสวัสดิ, กรรมการชมรมเกษตรชีวภาพแห่งประเทศไทย, ที่ปรึกษาชาวมรม กลีกรมธรรมชาติทุ่งวัวแล่น จังหวัดชุมพร, ที่ปรึกษาโครงการส่งเสริมกลีกรมไร้สารพิษวังน้ำเขียวอันเนื่องมาจากพระราชดำริ จังหวัดนครราชสีมา และอาจารย์พิเศษ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (วิชาเศรษฐกิจพอเพียง)

ผลงาน

- ผู้ก่อตั้ง **ศูนย์การเรียนรู้เครือข่ายกสิกรรมธรรมชาติ** อาจารย์วิวัฒน์เคยให้สัมภาษณ์ไว้ว่า

“ผมรับราชการเติบโตจนไปเป็นผู้อำนวยการกองประเมินผลและข้อมูล ในสำนักงานคณะกรรมการพิเศษเพื่อประสานงานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ แรก ๆ พระองค์ท่านก็ให้ทำหน้าที่จัดบันทึกพระราชดำริแล้วก็เอาพระราชดำริที่บันทึกไว้แล้วประมวลเป็นเล่ม ถวายพระองค์ท่านพอท่านตรวจสอบแล้วว่าใช่ เราก็เอาเรื่องนี้มาทำแผน มาเขียนแผนร่วมกับหน่วยงานที่ท่านรับสั่งด้วยเอาไปบรรยาย เอาหลักเศรษฐกิจของพระเจ้าอยู่หัวนี้แหละท่านเรียกว่าเศรษฐกิจพอเพียงเล่าให้เกษตรกรฟังว่าพระองค์ท่านคิดอย่างนี้ พระองค์ท่านทำให้ดูแล้วอย่างนี้ คนก็ไม่ทำตามกัน เป็นเพราะว่าวิธีคิดอย่างง่าย ๆ ฟังตนเองได้อย่างนี้มันไปยาก คนเขาไม่ค่อยเชื่อกัน

คือผมเห็นพระองค์ท่านต้องลงไปเห็นดินเหนียว ต้องลงไปทำด้วยพระองค์เอง ปลูกป่า ปลูกข้าว ไปเกี่ยวข้าว ด้วยตัวพระองค์ท่านเอง ผมก็เลยคิดว่าเอ๊ะ ถ้าเราเป็นเกษตรกรล่ะ พ่อแม่เราทำไรไถนา ถ้าเราเป็นเกษตรกรอย่างนี้ ชาวบ้านจะเชื่อมากขึ้น ความรู้ที่พระองค์ท่านทำให้ให้ดูมีพอลแล้วขาดคนเอาจริงในสนาม ก็เลยต้องมาทำ คิดว่าจะทำทุกอย่างที่ได้ฟัง ที่ได้บันทึกมา ค่อย ๆ ทำทีละนิด ๆ ไป เหมือนเต้านี้แหละครับแต่ไม่หยุด” (ข้อมูล http://politicalbase.in.th/index.php/วิวัฒน์_ศัลยกำธร)

●●
พ่อทำทุกอย่างทั้งยาสมุนไพร
ทั้งคาถา ทั้งลูกประคบ
แต่ไม่ได้รวย
เด็กป่วยมาก็กวาดยาให้แล้วเป่าคาถา
ตามประสาหมอบ้านนอก
แต่ก็หายหมด

●●

ชั้นประถม เรียนอยู่วัดอินทาราม ในหมู่บ้าน โรงเรียนอยู่ห่างจากบ้าน ๓ กิโลเมตร พอมัธยมต้นไปเรียนต่างอำเภอ ก็เดินไป ๔ กิโลเมตร เดินกลับอีก ๔ กิโลเมตร พอมัธยมปลายก็โน่น ไปเรียนที่หัวไผ่ เป็นโรงเรียนคริสต์ เดินข้ามจังหวัดไปชลบุรีนะ ไปกลับร่วม ๑๓ กิโลเมตร ประมาณนี้ละ แต่ก็ไปกับเขาได้ตามประสาเด็ก ๆ หน้าน้ำก็พายเรือไป

พ่อแม่ทำนา พ่อแม่เป็นคนธัมมะธัมโม ปกติก็ศีล ๕ สมบูรณ์บ้างไม่สมบูรณ์บ้าง ทุกวันพระพ่อแม่จะถือศีล ๘ อยู่ต่างจังหวัดนี้จะกินปลา ก็ต้องทุบหัวเอง เขาเถียงกัน ไม่มีใครอยากฆ่าปลาหรอก ผมก็ไม่อยากฆ่า แต่อยากกินนะ ก็เป็นชีวิตชนชั้นกลางในชนบท

พ่อเป็นที่เคารพนับถือของชาวบ้าน ใครทะเลาะเบาะแว้งกันก็จะมาหาพ่อบุญมาของ ผม เขาว่า...นำมาชี้ว่าไง ก็เอาตามนั้น คือพ่อเป็นผู้นำตามธรรมชาติ พ่อเป็นหมอด้วย คนเจ็บคนป่วยหามกันมา พ่อก็รักษาให้ ผมก็เป็นผู้ช่วยแพทย์ตั้งแต่เด็ก

พ่อ-แพทย์พื้นบ้าน

พ่อทำทุกอย่างทั้งยาสมุนไพร ทั้งคาถา ทั้งลูกประคบ แต่ไม่ได้รวย เด็กป่วยมาก็กวาดยาให้

แล้วเป่าคาถา ตามประสาหมอบ้านนอก แต่ก็หายหมด ผมมีหน้าที่ผลิตน้ำกระสายยา ตื่นขึ้นมาก็เหยี่ยวไล่ขวิดไว้ผสมยาให้คนไข้กิน ๔๔ จังหวัดนะที่มาหาพ่อผม เรียกว่าคนไข้ของพ่อนี้กินเหยี่ยว ผมมาทั้งนั้น ผมก็พอมีพื้นความรู้นะ ก็เห็น ๆ อยู่ พ่อแม่ผมได้คำรักษาจากผู้ป่วยอย่างเก่งก็ ๖ สลึง

ซึมซับความมีน้ำใจของพ่อแม่มาตั้งแต่เด็ก ๆ

ตอนนั้นผมเบื่องมาก เคยพูดดั่ง ๆ ว่ากูไม่เอาแน่อาชีพหมอนี้ เพราะมันทรมาณมาก ใครเจ็บป่วยมากกลางดึกก็ต้องรับ ไล่ก็ไม่ได้นะ บางคนเอาเด็กมาทิ้งไว้ ก็ต้องเลี้ยงไป รักษาไปจนหายแหละ แล้วเขาก็มารับกลับไป ผมก็รู้สึกว่ามันเป็นภาระ แต่พ่อแม่ทำให้เห็นอยู่ตลอด

วิชาหน้าที่ศีลธรรมนี้ ผมได้คะแนนเต็ม อาจเรียนรู้อีกก่อนแล้วจากพ่อแม่ ผมฟังวิชาหน้าที่ศีลธรรมครั้งเดียว ผมจำได้หมด เหมือนเพลง ฟังครั้งเดียวก็ร้องตามได้เลย ไม่ทราบเหมือนกันว่าเพราะอะไร อาจเป็นเพราะสภาพแวดล้อม คือเรามีสมาธิ ไม่มีอะไรมาดึงความสนใจก็ได้ แล้วเราชอบอยู่ในคลอง ลอยคอสบายอยู่กับธรรมชาติ

ตอนเรียนผมได้คะแนนคืออยู่ ๔ วิชาเท่านั้น นอกนั้นตกหมด วิทยาศาสตร์นี้ผมได้คะแนนเต็ม

●●

พื้นที่อีสาน ๒๑ ล้านไร่
 ทุกข์ของเขาคือข้าวไม่ค่อยออกรวง
 เพราะดินเค็ม เราก็ไปศึกษา
 ทหารวิแก้ดินเค็ม อ่านตำรา รื้อห้องสมุด
 ทั้งหมด แล้วก็ไปคุยกับผู้รู้
 สรุปได้แล้วเอาไปลองทำ

●●

ได้ที่ ๑ ของจังหวัดนะ ได้รางวัลมาด้วย ดนตรีนี้ชอบมาก เวลาหนีเรียนก็ไปอยู่กับกลอง กว่าจะถึงบ้านมีดพอดิ ได้ร้องเพลงมีความสุข แล้วก็มีความวิชาศิลปะที่ชอบมาก

วิชาฟิสิกส์เขาท่องสูตรกัน ผมไม่เคยท่องเลย ผมจินตนาการจากของจริง จากการสังเกตแล้วทดลองเลย นั่งจินตนาการ ดูมันก็ครบตามสูตร พระพุทธเจ้าว่า สุตมยปัญญา จินตามยปัญญา ภาวนามยปัญญา ก็เข้าใจอะไรได้ง่าย ๆ แต่อะไรที่ท่องจำนี่ตกหมดเลย ไม่ได้เรื่อง

พอโตขึ้น ผมเข้ามาเรียนที่กรุงเทพฯ ตามพี่ชายที่มาเรียนก่อน ตอนแรกไปอาศัยคนอื่นก่อนก็ลำบาก เครียดมาก เลยขอย้ายไปอยู่วัด ก็เบา ลงนะ แต่ไมเกรนไม่หายง่าย ๆ ผมเป็นเด็กวัด นवलนรดิศนี่แหละ เขามีค่ายมวย มีให้เล่นกล้ำม ผมก็ไปเล่นกล้ำมตามประสาวัยรุ่น ได้เล่นกล้ำม ออกกำลังกาย ชกมวย มาอยู่กรุงเทพฯ ปัญหามากมาย ผมเลยเรียนละเอียดยมาก คนอื่นเขาเรียนชั้นละ ๑ ปี ผมเรียนชั้นละ ๒ ปี ที่จริงจะว่ายากก็ไม่ใช่ มันคงเป็นเพราะต้องปรับตัวมาก เครียดมาก เป็นไมเกรนด้วย อ่านหนังสือไม่ได้ ไปกันใหญ่เลย

จบแล้วก็ไปเรียนรัฐศาสตร์ รามคำแหง ตอน

นั้นผมสอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้ เครียดมากจนเป็นไมเกรน หมอแนะนำให้เล่นกีฬา ก็เล่นจริง ๆ จัง ๆ จนเรียนจบ ผมเป็นรุ่น ๓ ที่รามฯ

งานขณะนี่

โอ...ที่จริง งานมันเยอะมาก งานหลัก ๆ ที่พระเจ้าอยู่หัวรับสั่งไว้และยังไม่มีใครทำจนให้ชาวบ้านฟังได้ ผมจะพยายามเอามาทำให้ครบให้ได้เท่าที่เราจะมีแรง ที่จริงเราไม่ต้องเรียนมาก็ได้ อย่างท่านจะทำเรื่องบำบัดน้ำเสีย กำจัดขยะ จะสร้างอ่างเก็บน้ำ หรือจะแก้ปัญหาเรื่องป่า เราก็บอก ว่า ข้าพระพุทธเจ้าจบบัณฑิตรัฐศาสตร์พระเจ้าค่ะ ท่านก็ถามว่า อ่านหนังสือออกไหม ถามผู้รู้ได้มั๊ย ก็ไม่ต้องจบปริญญาก็ได้ ไซ้ไหม ก็แค่อ่านหนังสือแล้วถามผู้รู้ แล้วลงมือทำ พวกเราก็ใช้วิธีนี้แหละ ที่สำคัญคือทุกข์ของชาวบ้านคืออะไร เราก็ศึกษาเรื่องนั้น

บนพื้นที่อีสาน ๒๑ ล้านไร่ ทุกข์ของเขาคือข้าวไม่ค่อยออกรวงเพราะดินเค็ม เราก็ไปศึกษาทหารวิแก้ดินเค็ม อ่านตำรา รื้อห้องสมุดทั้งหมด แล้วไปคุยกับผู้รู้ สรุปได้แล้วเอาไปลองทำ มันก็แก้ปัญหาได้จริง ไม่เห็นต้องเสียเวลาเรียนให้จบปริญญาเลย ใช้เวลาแค่ ๒-๓ เดือนก็เรียนได้แล้ว

●●
พระเจ้าอยู่หัวตรัสว่า
ต่อไปวิกฤตน้ำ วิกฤตอาหาร
และสภาพอากาศมันจะรุนแรง
ท่านตรัสบอกเลยนะว่า
ต่อไปจะไม่มีชาวนา ผมจี้จี้เลย...
เริ่มคิด...เราลาออกไปเป็นชาวนาดีมัย...
ตามที่ชาวบ้านทำนั่นแหละ

●●

ปัญหาขยะ ปัญหาน้ำเน่า ปัญหากุ้งตาย ปัญหาป่าหมด ก็ใช้วิธีศึกษาเอาอย่างนี้แหละ เริ่มต้นจากปัญหาชาวนาก่อน

พระเจ้าอยู่หัวตรัสว่า ต่อไปวิกฤตน้ำ วิกฤตอาหาร และสภาพอากาศมันจะรุนแรง ท่านตรัสบอกเลยนะว่าต่อไปจะไม่มีชาวนา ผมจี้จี้เลย... เริ่มคิด...เราลาออกไปเป็นชาวนาดีมัย...ตามที่ชาวบ้านทำนั่นแหละ ก็เลยลองไปเป็นชาวนาดูว่า มันจะอดตาย หรืออยู่รอด

มีลูกคนหนึ่ง จะหักเงินเดือนไว้มัย หรือไปทำงานเอกชน หาที่ให้เงินเราเดือนละแสนหนึ่งเมื่อ ๑๔ ปีที่แล้วสำหรับคนอื่นอาจจะยาก แต่ผมนี้ง่าย มีคนมาเจรจาไว้แล้ว เขาเต็มใจให้ แต่เราอย่าไปทำ

เราก็ทดลองของเรา ก็พิสูจน์ได้ว่าเราเป็นชาวนาตามแบบที่พระเจ้าอยู่หัวตรัสไว้ได้ คือไม่ได้ทำนาอย่างเดียว ต้องทำคันทนาโต ๆ หัวคันทนาใหญ่ ๆ แล้วปลูกทุกอย่างบนหัวคันทนาเป็นป่า ท่านทรงเรียกว่า ป่า ๓ อย่าง ให้ประโยชน์ ๔ อย่าง ตกลงในท้องนา มีปลา มีกุ้ง มีฝัก มีสารพัด ส่วนบนคันทนาก็ปลูกได้ทุกอย่าง ที่จริงบนคันทนาให้ผลผลิตมากกว่าในท้องนาอีก เพราะมีหลายอย่าง ไม่ใช่ข้าวอย่างเดียว ชีวิตอย่างนี้มัน

เหลือกินเหลือใช้ ไม่ใช่แค่พอกินพอใช้นะ มันเหลือ ท่านก็บอกว่าเหลืออย่าทิ้งนะ เราก็เอาไปทำบุญสิ อู้...มันได้ประโยชน์จริง ๆ

พื้นที่ ๑ ไร่ ตัดมา ๑ งาน หรือ ๑ ใน ๔ ไร่ เก็บวัชพืชในป่ามาหมักไว้ เอามาสกัดเข้า และผลผลิตของเราที่เหลือจากขายจากแจกแล้วก็เอามาทิ้งในที่นี้ ผลที่ได้จากตรงนี้อาไปขายเป็นล้านเลยละ ที่ ๑๐๐ ตารางวาเท่านั้นแหละ หาดังค์ล้านหนึ่งได้ในเวลาไม่กี่เดือน ใครว่าเป็นไปไม่ได้ ลองทำดู มันหาได้จริง เรื่องเงินจึงกลายเป็นเรื่องเล็กไปจริง ๆ เลย ถ้าไม่จำเป็นก็ไม่ต้องไปหามันเมื่อไหร่ จำเป็นก็หาได้ไม่ยาก ถ้าเราตั้งใจจะหา มันไม่ใช่เรื่องยาก

ผมไม่ได้พูดเล่น ลองทำดู ขยายกันเป็นเรื่องเป็นราวเลย ปีหนึ่งตั้งสิบกว่าล้าน ลองทำเล่น ๆ ดู แต่ทำแป็บเดียวก็เลิก กลัวรวย แล้วจะลำบาก อ้าว...จริงนะ ชีวิตคนรวยนี้ มันติดนะ มันสะดวกสบาย ความลำบากติดยาก ความสบายนี่ติดง่าย ส่วนใหญ่เพื่อนฝูงนี้พอรวยแล้วเสียคนหมด ติดเหล้าติดยาติดผู้หญิง คนชายที่ติดมีตั้งค์ ๑๐ ล้านเห็นมัย กินเหล้ากินยาแล้วที่บทีละเป็นพันเลยผู้หญิงก็มาเอาใจ ก็ลุ่มหลงเขา พอหมดตัว เขาก็ทิ้ง เยอะนะคนที่รวยเฉียบพลันแล้วเป็นอย่างนี้

ปัจจุบันมีผู้ผ่านการเรียนรู้ทุกภูมิภาคเศรษฐกิจพอเพียงมากกว่า 400,000 คนทั่วประเทศ

ตัวอย่างที่ดีคือพระเจ้าอยู่หัว ท่านทรงทำให้ดู ไม่ใช่พูดอย่างเดียว
และพ่อแม่ผมก็เป็นอย่างนี้ ผมเห็นตั้งแต่เด็ก
และผมก็ถูกบังคับ มีคนเจ็บคนป่วยมา คนทุกข์คนยากมาหา
คนทะเลาะกันมาหา เราก็ต้องช่วยสาน

แรงบันดาลใจในการทำงานเพื่อสังคม

ผมว่าตัวอย่างที่ดีคือพระเจ้าอยู่หัว ท่านทรงทำให้ดู ไม่ใช่พูดอย่างเดียว และพ่อแม่ผมก็เป็นอย่างนี้ ผมเห็นตั้งแต่เด็ก และผมก็ถูกบังคับ มีคนเจ็บคนป่วยมา คนทุกข์คนยากมาหา คนทะเลาะกันมาหา เราก็ต้องช่วยสาน คือ เห็นพ่อแม่ทำงาน แล้วก็คอยช่วยเหลือกัน ทุกวันพระก็พากันไปฟังเทศน์ เราก็ไปวิ่งเล่นอยู่ในวัด ก็ได้เห็นพฤติกรรมของพ่อแม่ ผมว่าสถาบันครอบครัวมีความสำคัญ เป็นเรื่องใหญ่ แต่ที่สำคัญคือหลังจากรับราชการแล้วได้มาเจอคนดี เจอผู้บังคับบัญชาดี และผู้บัญชาการสูงสุดของเราคือพระเจ้าแผ่นดิน ที่จริงในระบบงานของเราผู้บังคับบัญชาสูงสุดคือนายกรัฐมนตรี แต่นายกฯออกคำสั่งให้เรารับคำสั่งจากพระเจ้าแผ่นดิน เราก็เลยมีพระเจ้าแผ่นดินเป็นนายสูงสุด ก็ได้ตัวอย่างที่ดี พระองค์ท่านทรงเป็นไอดอลของเรา ที่เราจะพยายามทำตาม

เมื่อได้มีโอกาสไปทำงานในพระราชวังสวนจิตรลดา อาจารย์ได้ช่วยงานของพระองค์ท่านด้านไหนบ้าง

ที่จริงงานหลักที่พระองค์ท่านทรงใช้ให้ทำนั้น ท่านตรัสว่า งานแรกให้ช่วยบันทึกก่อนว่า เวลาเสด็จพระราชดำเนินไปโน่นไปนี่ท่านรับสั่งอะไรกับใครบ้าง ที่ไหน เมื่อไหร่ ท่านจำไม่ได้เพราะเยอะมาก แต่ทุกวันเสด็จพระราชดำเนินไปตั้ง ๔-๕ ที่ และต้องรับสั่งกับคนเยอะมาก เราก็เลยมีหน้าที่บันทึกพระราชดำริ จะมีสูตรเลยละ พระราชทานพระราชดำริให้ใคร ที่ไหน เมื่อไหร่ ใจความว่าอย่างไร แล้วก็ประมวลพระราชดำริถวาย นี่คืองานที่ ๑

หลังจากประมวลพระราชดำริแล้ว ก็เอาข้อมูลทั้งหมดมาทำเป็นแผน ซึ่งมี ๑๒ ขั้นตอนขั้นแรก เอาพระราชดำริมาค้นหาข้อมูลต่อพัฒนาหรือกัน แล้วกำหนดเป็นแผน แล้วเอาแผนนี้ไปถวายพระองค์ท่าน ครั้งที่ ๑ ผิดอย่างแรงเลย

เพราะเราใช้ทฤษฎีที่เราเรียนกันมาไปตีความ แต่ที่พระองค์ท่านทรงดำริกับที่เราคิดมันคนละอย่าง เราจึงต้องเรียนรู้อย่างมาก กว่าที่จะเข้าใจได้ก็ทำผิดหลายครั้ง ใช้เวลามาก เพราะพวกเราเอาตามตำรา แต่พระองค์ท่านใช้ความเป็นจริง จากปัญหาของประชาชนจริง ๆ ปัญหาของชาติที่เกิดขึ้นจริง ณ เวลานั้น พระองค์ท่านทรงคิดวิธีแก้ขึ้นเอง เป็นทฤษฎีใหม่ของพระองค์เอง ส่วนเรามักเอาทฤษฎีเก่า ๆ ที่ฝรั่งเขียนไว้ในตำรามาใช้ ที่จริงทฤษฎีฝรั่งนั้นเขียนเป็นตำราแล้วพอพิมพ์เสร็จก็เก่าแล้วนะ แต่เราก็ก็นำมาใช้อยู่ ขณะที่พระองค์ท่านทรงคิดทฤษฎีใหม่เอง เราจึงต้องปรับแก้เยอะมาก

เมื่อท่าน approve แล้ว เราก็นำมาทำและหาเงินให้เขาด้วย หาเงินเสร็จ เราก็ก็นำไปตรวจ บันทึกภาพ รวบรวมข้อมูลแล้วถอดความ ถวายรายงานพระองค์ท่านว่าได้นองพระราชดำริก้าวหน้าไปขนาดไหน ประชาชนเป็นอย่างไร แล้วเตรียมแผนทูลเชิญเสด็จเยี่ยม เมื่อเสด็จพระราชดำเนินแล้ว ถ้ามีรับสั่งเพิ่ม ก็จด แล้วเอามาปรับแผน แล้วถวายรายงาน มันเป็นวงจรอย่างนี้แหละ นี่คือน้ำที่โดยตรง วงจรของแผนจะมี ๑๒ ขั้นตอนโดยประมาณ

ได้ประโยชน์คุณค่าอะไรแก่ชีวิต

ที่มีโอกาสเข้าไปรับใช้พระองค์ท่านถึง ๑๖ ปี

โอ...เยอะมาก ๆ เลย ผมว่าเรื่องสำคัญที่สุดนี้คือเราเกิดมาชีวิตหนึ่งมันสั้นนิดเดียว ๑๐๐ ปีโดยประมาณ จะอยู่ถึงหรือเปล่าไม่รู้แน่ คุณค่าของชีวิตที่แท้จริงคือธรรมและทำ ทำแล้วให้ ธรรมและทำ ผมว่าผมได้ทั้งสองอย่างจากพระองค์ท่าน เราเรียนรู้จากอาจารย์ว่า ความรู้ดี มีสัจจะ เสียสละเพื่อสังคม นิยมประชาธิปไตย ใช้เหตุผลอดทนต่อหน้าที่ หลีกหนีอบายมุข หาความสุขจากธรรมะ เลิกละทิ้งกิเลส มีสติครองตน ผมยังท้องได้เลยครับ วันแรกที่รับราชการถูกสอนอย่างนั้น พอไปเจอพระองค์ท่าน ได้ศึกษาเรียนรู้ว่าพระ-

องค์ท่านทรงไว้ซึ่งทศพิธราชธรรมจริง ๆ เช่นเรื่องให้ทานนี้ ...เห็นชัดมาก ท่านมีแต่ให้จริง ๆ ตอนที่เขาจัดสวนหลวง ร.๙ มีห้องสารพัด และมีห้องหนึ่ง เป็นห้องที่ท่านทรงงาน ท่านเคยรับสั่งแบบ แหว ๆ ว่า “มาเอาของของฉันไปหมดเลยนะห้องนี้ ทั้งปากกา ดินสอ แผนที่ ฯลฯ จนฉันไม่มีอะไรจะทำงานแล้ว น่าจะเอาองค์จริงไปตั้งในห้องนั้นด้วยนะ” ท่านทรงให้หมดแหละ ที่ดินก็ให้ เงินก็ให้ ข้าวของก็ให้ อะไร ๆ ท่านก็ให้ ทรงทำโครงการอะไร ก็ไม่เห็นว่าคุณจะทรงเอาหรือจะทรงได้รับอะไรจากโครงการนั้น ๆ เลยสักโครงการเดียว

พระองค์ท่านทรงถึงพร้อมด้วยทาน ศีล บริจาค อาชวะ มัทวะ ตบะ อโภคะ อวิหิงสา ไม่เบียดเบียนใครเลยจริง ชั้นดียิ่งชัด อวิโรธนะ ผมว่าพระองค์ท่านทรงอยู่ในทำนองคลองธรรมตลอดเวลา นี่ผมไม่ได้ท่องเล่น ๆ นะ ผมได้เห็นได้สัมผัสอย่างนั้นจริง ๆ จึงถือพระองค์ท่านเป็นแบบอย่าง

เราเกิดมาชาติหนึ่งมันคุ้มมากเลย ที่ได้เห็นคนเป็น ๆ ไม่ใช่คนในประวัติศาสตร์ และคนเป็น ๆ นี้แหละที่กษัตริย์ทั้งโลกยกให้เป็นกษัตริย์ของกษัตริย์ด้วยกัน แล้วก็ครองราชย์ยาวนานที่สุดเราเป็นเด็กท้องนา เกิดมาพิการ ได้ไปทำงานรับใช้พระองค์ท่าน มันคุ้มสุดคุ้มในชาตินี้ที่เกิดมา ดีใจมากที่ได้พบปราชญ์ ผมว่าพระองค์เป็นยิ่งกว่าปราชญ์อีก ทรงเป็นเหมือนพระโพธิสัตว์ ผมฟังจากผู้รู้หลายท่านยืนยันว่านี่แหละคือโพธิสัตว์แท้องค์หนึ่งในอีกหลาย ๆ องค์ ผมจึงว่าชีวิตผมคุ้มแสนคุ้มแล้ว

เหลือแต่ที่เราจะพากเพียรนำความดีเหล่านั้นมาพัฒนาตัวเราให้ดีขึ้นได้เท่าไรเรานั้นเอง เหลืออีกภารกิจเดียว

เคยพบอุปสรรคหนักๆ ในชีวิตไหม แล้วผ่านมันมาได้ยังไง

อ้อ...มีแน่ ๆ ครับ บรรจุเข้ารับราชการ

ครั้งแรกถูกยิงเลยครับ เพราะการพยายามที่จะไม่คอร์รัปชั่น เขาเซ็นกันหมดแล้ว เหลือเราคนเดียวไม่ยอมเซ็น เขาหยิบยื่นรถสปอร์ตอย่างหรู กุญแจรถกับเงินเป็นฟ่อน แล้วลูกปืนนัดหนึ่งให้เลือก ตอนนั้นผมเครียดมาก เครียดอยู่เป็นปี ทำเอาแม่พลอยเครียดด้วย แกบอก ออกมาเถอะลูก แกไปหาคนทรงเจ้า เจ้าบอกว่าลูกถูกพม่าจับไปแล้ว แม่โทรเลขไปเรียกกลับ เราก็งงสงสัยไม่คิดว่ามันจะสื่อถึงกันขนาดนั้น เราก็ตัดสินใจเอาไปคืนทั้งหมด บอกว่าไม่เอา ไม่เอาทั้งเงินทั้งลูกปืน แต่ที่จริงอยากคืนเฉพาะกระสุนนะ เอาแต่ปลอกมันไว้ แต่ก็กลัวจะบาป ก็เจอแรงกดดันหลายครั้ง มันไม่ถ่วงนะที่จะรักษาคุณธรรมไว้

ผ่านมาได้ด้วยธรรมะข้อไหน

ผมว่าสำคัญที่สุดคือข้อแรกที่พระมหากษัตริย์ทรงทำให้เราเห็น คือการให้ ท่านตรัสเสมอ แม้ชาวต่างประเทศมาขอพระราชทานสัมภาษณ์ท่าน เขาทถามว่าท่านแก้ปัญหาวิกฤติได้อย่างไร ท่านบอกว่าตราบไตที่คนไทยยังรู้จักการให้ ไม่ว่าจะการให้ข้าวของเงินทอง ให้อภัย แม้กระทั่งยอมเสียหน้า ไม่คำนึงว่าต้องรักษาหน้า รักษาศักดิ์ศรี ให้ได้อย่างไม่ถือสาถกกัน มันแก้ปัญหาได้

ท่านลงลึกถึงขั้นการล้างอดีต

ใช่ครับ แม้คนจะมาทำลายเรา ลบหลู่เกียรติยศชื่อเสียง ก็อย่าไปถือสาเขา

ความภาคภูมิใจในชีวิต

ที่จริงผมภาคภูมิใจตั้งแต่ได้เกิดเป็นลูกพ่อที่มีศีลธรรมแล้ว และภาคภูมิใจที่ได้ทำงานรับใช้พระเจ้าแผ่นดินที่มีศีลธรรมที่ทั้งโลกยกย่อง นี่เป็นความภาคภูมิใจ ๒ อย่าง อีกอย่างคือสิ่งที่ท่านสอนไว้ทั้งหมด ท่านก็ไม่อยากให้หายไปใ้อากาศ ผมก็ออกมาเป็นชาวนาเหมือนพ่อ และมาตั้งตัวเป็นครูที่เขาสอนเขาไปทั่ว หวังว่าสิ่งที่พระองค์ท่านทรงสอนจะได้ไปช่วยคนต่อ

พระองค์ท่านตรัสว่า ท่านไม่มีอะไรให้คนที่ทำงานกับท่านนอกจากความสุขที่ได้ทำงานร่วมกันเพื่อผู้อื่น และความภูมิใจอีกอย่างคือได้ทำงานเพื่อผู้อื่นตามที่พระองค์ท่านทรงสอนมา สามอย่างนี้ก็น่าจะพอแล้วในชีวิตนี้ ที่จริงยังฝันอยู่นะว่า มันน่าจะยกระดับจิตใจ ให้ลดกิเลสลงไปเรื่อย ๆ ซึ่งก็เป็นเรื่องที่ดีที่อยากจะได้ แต่ยังได้ไม่คืนัก แค่สามอย่างนี้ก็ภูมิใจแล้ว

พากย์อดีต

ผมว่าชีวิตเกิดมานี้ เกิดมาชาติหนึ่งแป๊บเดียวก็ตาย แต่ก่อนตาย เรามีกรรมเป็นของของตน เราจึงต้องสะสมกรรมดีไว้เป็นเสบียง กรรมชั่วลดได้ก็ลดลงไป ๆ สร้างกรรมดีให้มากขึ้นเรื่อย ๆ แล้วอย่าไปติดกรรมดี สร้างแล้วปล่อย แล้วให้คนอื่นไป ส่วนกรรมชั่วคงไม่มีใครมาแยงหรอก แต่กรรมดี ใครอยากได้ก็ยกให้เขาไป อย่าไปยึด อย่าไปถือว่ามันต้องเป็นของเรา นี่เป็นของกู สร้างไว้ใครอย่ามาแตะ ถ้าทำได้ ใจก็จะสะอาดขึ้น คุ่มนะ ผมว่าเท่านี้จริง ๆ นะ **ทุกคนมีกรรมเป็นของของตน พากเพียรทำเข้าแล้วตายจากกันไป มันไม่เห็นมีอะไร จริง ๆ นะ อย่าเสียเวลาไปทะเลาะกับใคร อย่ากราบไถ่ความไม่ชอบธรรม คนที่ไม่ชอบธรรม ก็ห่างออกมาเสียอย่าคบโจร เลือกรับแต่บัณฑิต ซึ่งก็มีอยู่ในมงคลชีวิต ๓๘** **๒**

๑ เก้าสมัย ใหม่เสมอ ๑

- ต่อจากฉบับที่ ๓๐๐

จนแต่มีเกียรติ (สุจริต) ดีกว่าร่ำรวยแต่อัปยศ (ขี้โกง)

สถาบันบุญนิยม

๑. ศาสนาบุญนิยม	๗. อุทสาหกิจบุญนิยม
๒. ชุมชนบุญนิยม	๘. การเมืองบุญนิยม
๓. การศึกษาบุญนิยม	๙. ศิลปวัฒนธรรมบุญนิยม
๔. บริโภคบุญนิยม	๑๐. สื่อสารบุญนิยม
๕. พาณิชยกรรมบุญนิยม	๑๑. สุขภาพบุญนิยม
๖. กสิกรรมบุญนิยม	๑๒. สถาบันพระราชาด้วยหัวใจ

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังด่อนเข้ามุ่มอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้จะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิต ในระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ ก็ล้วนดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม” อย่างสนิทสนมและตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลัง เข้ามุ่มอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันติ อย่างอุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมีน้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

- สมณะโพธิรักษ์

จะเห็นว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิดฌาน-สมาธิ-นิโรธใน“ทิฏฐิ” ๒ แบบนั้นแตกต่างกัน

แบบ“สัมมาทิฏฐิ”จะเริ่มด้วยแต่ละคนต้องสมาทาน“ศีล”เป็นหลักข้อต้น ตามความเหมาะสมสำหรับตนแต่ละคน แล้วจึงจะปฏิบัติด้วย“วิธีปฏิบัติที่ไม่ผิด ๓ ข้อ” (อภินนทกปฏิปทา) ได้แก่ “สำรวมอินทรีย์ ๖ โภชนมัตตัญญุตตา ซาคริยานุโยคะ” ที่พระบรมศาสดาของพุทธทรงยืนยันว่าต้องแบบนี้ จึงจะเป็น“การปฏิบัติที่ไม่ผิด” (อภินนทกปฏิปทา)

และปฏิบัติ“สำรวมอินทรีย์ ๖” ไม่ใช่วิธีหลับตาสะกดจิตเข้าไปในภวังค์แล้วหลงไปสู่การหลบอยู่ในภวังค์และได้นิโรธ“ดำ” (กิณหะ)

แต่ปฏิบัติในขณะที่มี“โภชนมัตตัญญุตตา” ในขณะที่เคี้ยวกินอาหารอยู่ ก็ปฏิบัติธรรมอยู่ ซึ่งต้องปฏิบัติในขณะที่“ความระมัดระวัง-ความตื่น”(ซาคริยา)มีความรับรู้ทุกทวาร จึงจะเกิด“สัมมาฌาน-สัมมาสมาธิ”และ“วิชชา-วิมูติ”ของพระพุทธเจ้า

หรือด้วยวิธีปฏิบัติ“มรรค ๗ องค์” ได้แก่ สัมมาทิฏฐิ-สัมมาสังกัปปะ-สัมมาวาจา-สัมมากัมมันตะ-สัมมาอาชีวะ-สัมมาวายามะ-สัมมาสติ “๗ องค์”นี้ต่างหากเป็นเหตุ(อุปนิส) เป็น“องค์ประกอบ”(สปริกขาร)ของการปฏิบัติ จึงจะเกิด“สัมมาสมาธิ”ตามพระพุทธวจนะ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๓) มีใช้หลับตาสะกดจิตเข้าไปในภวังค์เป็นเหตุเป็นองค์ประกอบ

“สัมมาสมาธิ”ในทุกวันนี้จึงหาได้ยาก

แล้ว หรือเกือบจะสูญหายสิ้นซากไปแล้ว ในความเป็นศาสนาพุทธ พ.ศ. ๒๕๕๘ นี้ เพราะเข้าใจ“ปฏิปทา”(วิธีปฏิบัติ)ในการปฏิบัติ ออกนอกขอบเขตพุทธไป ด้วยประการฉะนี้

ซึ่ง“ผล”แบบพุทธนั้นต้องบรรลุถึงขั้นเข้าสู่ภูมิ“มนุษย์อุตตรกुरुทวีป” นักปฏิบัติในทุกวันนี้ก็เข้าใจความเป็น“มนุษย์อุตตรกुरुทวีป”ไม่ได้กันแล้ว กลายเป็นเรื่องลึกลับพิสดาร มีตัวตนพิลึกแปลกๆ กลายเป็นเรื่องที่เป็นตัวตนบุคคลเราเขา หรือเป็นแบบ“เทวนิยม”ตามปุถุชนพากันเข้าใจไปหมดแล้ว

แม้จะศึกษา“ปรมัตถธรรม”กันจนเก่งปริยัติ ก็ยังเห็นความเป็น“มนุษย์ชมพูทวีป” ก็ดี “มนุษย์อุตตรกुरुทวีป” ก็ดี หรือยัง“เห็น”(ปัสสตี)ความเป็น“สัตว์โอปปาติกะ”ที่ชื่อว่า“ดาวดึงส์” ไม่ได้ แม้ได้ก็ยังเป็น“อตตตา” ยังเป็นตัวตนกันอยู่ คือ ยังเห็นเป็น“โอฬาริกอตตตา”(อตตตาหยาบเป็นภายนอก) หรือยังเป็น“มโนมยอตตตา”(อตตตาที่สำเร็จด้วยจิต) ที่“เป็นเรา(ยังมีตัวตน)”และ“เป็นตัวตนของเรา”อยู่นั่นเอง ยังเห็นเป็น“วิปัสสนา”(รู้จักรู้แจ้งรู้จริง)ไม่ได้

เพราะยังไม่สามารถ“เห็น”(ปัสสตี)รูปร่างและนามกาย ด้วย“อาการ-ลิงคะ-นิमित-อุเทศ”อันเกิดอยู่ใน“ฌาน”ลี้มตาซึ่งปฏิบัติ โดยมี“มรรค ๗ องค์”เป็นเหตุ(อุปนิส)เป็นองค์ประกอบ(ปริกขาร)ในการปฏิบัติอยู่ครบครันตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มหาจิตตาริสกสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒ ถึง ๒๕๑)

หาก“สัมมาทิฏฐิ”แล้ว ปฏิบัติไปๆก็จะมี“วิปัสสนาญาณ”คือรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กาย” เริ่มตั้งแต่สามารถเห็น“กาย”(องค์ประชุมของรูปกับนาม)อันเป็น“สัก”(ของตน)ซึ่งเป็น“องค์ประชุมของรูปกับนาม”(กาย) ของตน(สัก) คือ“กาย”(องค์รวมของรูปกับนาม)ของ“สัก”(ตนเอง)

ผู้“สัมมาทิฏฐิ”ในความเป็น“รูป”เป็น“นาม”จึงจะสามารถแยกความเป็น“รูป”เป็น“นาม”ใน“กาย”ของตนที่เป็น“ปรมาตถธรรม”เมื่อ“ปสาทรูป”กับ“โคจรรูป”มี“สัมผัส”กันขึ้นเกิด“ภาวรูป ๒” เจ้าตัวก็ได้ศึกษาความเป็น“ชีวิตินทรีย์”ใน“ชีวิตรูป” อันเป็น“นามธรรม”ในองค์ประกอบของ“กาย” แล้ว“มนสิการโสติ”หรือ“อภิสังขาร”ให้เป็น“บุญ”(การชำระกิเลส)

เมื่อ“เครื่องชำระกิเลส”(บุญ)มีประสิทธิภาพจนกระทั่งสามารถ“โยนิสมนสิการ”เกิดผลถึงขั้นเด็ดขาด(สมุจเฉตปหาน) โดยจัดการกับ“อิตถินทรีย์”ให้กลายเป็น“ปฐินทรีย์”หรือเป็น“เอกบุรุษ”(จิตเป็นเอกัคคตาสำเร็จผล)

นั่นคือ ธรรมสอง ได้แก่ เวทนา ๒ คือ เป็นสุข กับที่เป็นทุกข์(ทเว ฐมมา) แล้วผู้ปฏิบัติสามารถทำให้รวมลงกลายเป็นเวทนาหนึ่ง(ทเวเน เวทนาย เอกสโมสธนา ภวันติ) คือ เวทนาไม่สุขไม่ทุกข์ เป็นกลาง (อุเบกขาเวทนา หรือ อทุกขมสุขเวทนา) และเวทนายังมีอยู่ครบถ้วนเพียงแต่เปลี่ยน“อาการของเวทนา”ไปเท่านั้น

เพราะสามารถ“ทำใจในใจ”(มนสิการโสติ) คือ ทำ“เวทนา”ที่เป็น“ธรรมสอง”ให้“เวทนา”สอง

นี้รวมตัวกัน จึงเป็น“หนึ่งในสอง”อย่างมีพลังและพลังงานทั้งหมดก็ไม่ได้หายสูญไปไหน แต่พลังงานแล้ว(อกุศลเจตสิก)ได้ถูกปรับแต่ง(อภิสังขาร)ให้กลายเป็นพลังงานดี(กุศลจิต) จึงเกิดพลังงานที่เจริญยิ่งขึ้น เกิดปฏิกิริยาทวิตามบารมีของแต่ละคน

ผู้“ทำใจในใจ”(มนสิการโสติ)ได้สำเร็จ[ทำใจในใจนะ ไม่ใช่ทำ“คน”ให้เป็นกะเทยจากที่คนที่เป็นเพศหญิงให้เป็นคนเพศชาย นั้นมันแดรั้งฉานวิชา ที่พระพุทธเจ้าตรัสให้วันชาติใน“มหาศีล” ข้อ ๗] ซึ่งพระอาริยะของพุทธคือผู้สามารถ“เปลี่ยนเพศ”(เปลี่ยนลิงค)ในตนได้แท้จริง นั่นคือ “ทำใจในใจตน”ที่เป็น“อิตถิลิงค์”กลายเป็น“ปุงลึงค์”ได้ ถึงปานจะนับนี้ก็ได้ชื่อว่า“อมตบุคคล”หรือ“เอกบุรุษ”

และสูงไปกว่านั้นสามารถทำจิตใจตนจาก“ปุงลึงค์”(เพศชาย)ให้เป็น“นปุงสกลึงค์”(ไม่มีเพศ) กระทั่งอนุโลม-ปฏิโลมใน“นปุงสกลึงค์”ให้เป็น“ปุงลึงค์”อีกก็ได้ กระทั่งเก่งแกร่งแคล้วคล่องว่องไวด้วย“มฤฎฐ”(จิต“หัวอ่อน”ที่ปัญญาก็มีไหวพริบแว่วไว เจตก็ปรับให้เกิดให้ดับได้เร็วไม่แข็งที่อึดอกระด้าง)จึงชื่อว่า“อุตตมโปริส”สัมบูรณ์

เห็นไหมว่า ถ้าผู้ใดไม่สามารถรู้แจ้งในความเป็น“กาย”อย่างสัมมาทิฏฐิแท้ ผู้ผู้นั้นไม่สามารถ“ทำใจในใจ”บรรลุปุทธธรรมแน่

นี่คือ“สักกาย”ตาม“สัมมาทิฏฐิ”ที่เรียนรู้อย่างปริยัติมา เมื่อปฏิบัติก็จะ“สัมผัสของจริง”ด้วย“ความรู้”ที่สามารถ“รู้”องค์ประชุมของรูปกับของนามที่เป็น“กาย” ซึ่งผู้ยังไม่มีความพอ

เมื่อได้ยินพระพุทธรูทศาสดาตรัสในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐ ก็จงงเต็กมีนตีบแน่นนอน เพราะ“กาย”ตามพระพุทธรูทเจ้าตรัสไว้ใน พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐ นั้นมีว่า “ในร่างกายนั้น แต่ตถาคตเรียก‘ร่างกาย’ อันเป็นที่ประชุมแห่งมหาภูตทั้ง ๔ นี้ว่า จิตบ้าง-มโนบ้าง-วิญญาณบ้าง”

งมัยละ? “กาย”ทำไมท่านไปเรียกว่า “จิต”บ้าง “มโน”บ้าง “วิญญาณ”บ้าง มันยังง...???

หากรู้จักรู้แจ้งรู้จริงความเป็น“กาย”ไม่ “สัมมาทิฏฐิ”ก็ไม่สามารถ“ทำบุญ”แล้วจะได้ “บุญ”เป็นอันขาด

เพราะในความเป็น“กาย”นั้นผู้ปฏิบัติ ธรรมต้องแก้ไขจัดการกับ“จิต-เจตสิก-รูป (สิ่งที่ถูกรู้ในใจ)-นิพพาน” ซึ่งเป็นปรมาตถธรรม มีใช้สมมุติธรรม เท่านั้น

“บุญ”คือ การชำระกิเลสในจิตใจให้สิ้น ไป ไม่ใช่“วิมาน”ที่ใครๆจะได้เป็นภาพเป็นชาติ

จงอย่าเอาคำว่า“บุญ”ไปหลอกคน ว่า คน“ได้บุญ”คือได้“วิมาน”ที่ฝันเพื่อหลอกกัน “บุญ”ไม่ใช่วิมานใดๆเลย บุญเป็นวิมานไม่ได้

ดังนั้น ถ้าไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงคำว่า“กาย” อย่างสัมมาทิฏฐิ จึงไม่สามารถปฏิบัติให้ สำเร็จความเป็น“บุญ”ได้อย่างเด็ดขาด

ความเป็น“กาย” จึงต้อง“สัมมาทิฏฐิ” กันอย่างแท้จริง ไม่เช่นนั้น เริ่ม“ลักกาย”อัน เป็น“กาย”ตัวแรกในสังโยชนข้อต้น ก็ไม่

สามารถจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ ไม่เกิดปัญญา ที่จะพ้น“สังโยชน”แม้แต่ข้อที่ ๑ เป็นแน่

ทุกวันนี้นักปฏิบัติธรรม แม้นักศึกษา พุทธศาสนาต่างไม่สนใจคำว่า“กาย” หรือไม่ เห็นว่า “กาย”คำนี้ เป็นคำสำคัญในศาสนาพุทธ

เพราะศาสนาพุทธมันผิดเพี้ยนไปยึด มันถ้อมันกันในการปฏิบัติ“สมาธิ”หรือ“การ ทำใจในใจ”(มนสิการ) ตามแบบเดิรถึยกันไป หมดแล้ว เป็น“สมาธิ”แบบธรรมดาทั่วไป ที่หลับตาเข้าไปในภวังค์ ซึ่งมันมีอยู่ครองโลก บุญชนตลอดกาล เป็นโลกียธรรมสามัญ

ชาวพุทธในยุคนี้จึงไม่สนใจหรือไม่เห็น สำคัญในคำว่า“กาย” ซึ่งเป็น“ธรรม ๒”(เทว ธรรม)ที่สำคัญยิ่งในการปฏิบัติธรรมของพุทธ

มันได้หลงผิดไปเข้าใจกันสนิทใจแล้วว่า “กาย”คือ“ร่าง”(สรีระ)ภายนอกเท่านั้น ไม่ใช่ “ธรรม ๒”(เทว ธรรม) ไปเข้าใจสนิทว่า“กาย” คือ“ธรรมหนึ่งเดียว” คือ “รูปภายนอก” เท่านั้น ไม่เกี่ยวกับ“ใจ”เลย

“กาย”จะไปหมายถึงอาการของ“จิตใจ” ไม่ได้เป็นอันขาด ดังนั้น เมื่อได้เห็นหลักฐาน พระวจนะว่า “กายนี้ตถาคตเรียกว่า จิตบ้าง มโนบ้าง วิญญาณบ้าง” จึงน่าจะสำเหนียก กันบ้างมัยว่า ทิฏฐิที่ยึดถือกันอยู่นั้นมันผิด

เพราะเท่าที่เชื่อถือกันมานานหลายร้อย ปีแล้วนั้น ไม่เห็นว่า มีการเป็น“โสดาบัน”กัน ตรงไหนกันสักที มันมีแต่ไปโมเมกันว่า องค์กรนั้นอรหันต์ องค์กรนี้อรหันต์ ต่อเมื่อผู้

นั้นตายลง ก็เห็นแต่มีกันอยู่อย่างนี้

“โสดาบัน”เป็นอย่างไรกันแท้ รู้แจ้งรู้จริงกันบ้างไหม? ทำไมเมืองไทยเมืองพุทธจึงยืนยงกัน หรือพูดกัน สาธยายกันไม่ได้

มันน่าจะมีนะ!!! คนไทยเป็นพุทธกันตั้ง ๙๕ % ทำไมมันจึงมีกันแต่“อรหันต์”เท่านั้น “โสดาบัน”มันน่าจะมีมากกว่า โสดาปัตติมรรค-โสดาปัตติผลเป็นอย่างไร มีใครบ้างเป็นต้น ให้รู้ของจริง ให้เห็นของจริงกันบ้าง หรือแม้ไม่บอกกันในตอนเป็นๆ ตายแล้ว ก็น่าจะบอกว่าคนนี้เป็นโสดาบัน คนนี้เป็นสภิกาคามี คนนี้เป็นอนาคามี กันบ้าง

เห็นมีกันได้แต่อรหันต์ แปลกมัย!

เบื้องต้น มันก็ไม่รู้จักแล้ว เบื้องปลายก็มีแต่เบื้องปลายโมเม หรือมิจฉาทิฎฐิ

มัน“มิจฉาทิฎฐิ”มาไกลแล้วจริงๆนะ

ลตทิฎฐิของตนกันบ้าง ก็จะได้แก่ๆเลย ขอภัยที่พูดนี้ ไม่ใช่กล่าวตู หรืออวดดีแต่อย่างใดเลย เป็นความมั่นใจในความปรารถนาดีจริงๆ ที่พูดนี้จริงใจ

ยุคนี้แหละคือ ยุค“มิจฉาทิฎฐิ”ที่ได้เกิดจริงเป็นจริงในศาสนาพุทธกันถึงที่สุดแล้ว

ไปหลงกันอยู่แต่คำว่า จิตๆๆ หนักเข้าถึงกับสอนกัน ปฏิบัติกันแต่ว่า “อย่าทำจิตให้ออกนอกตัว” และ“กาย”ก็ปักใจมั่นว่า คือ“ร่าง”(สรีระ)ภายนอกเท่านั้น ไม่ใช่“ธรรม๒”

ถือว่า“กาย”เป็นเพียงวัตถุธรรมเท่านั้น “กาย”ไม่ใช่“ธรรม๒” “กาย”คือ ธรรมเดียว

นี่คือ มิจฉาทิฎฐิที่ปิดประตูนิพพาน

เพราะจะมีความเป็น“รูปร่าง”และ“นามกาย”ให้เราได้ศึกษาเป็น“ธรรม๒”(เทว ธรรม) ไปตลอดตั้งแต่ต้นจนเป็นอรหันต์ทีเดียว

เช่น “ธรรม๒”(เทว ธรรม)ของ“รูป๒๘”เป็นต้น ซึ่งจะเป็น“กาย”(องค์ประกอบของรูปกับนาม) ให้ผู้ปฏิบัติ“เห็น”(ผัสสตี)อย่าง“รู้จักรู้แจ้งรู้จริง”(วิปัสสนา) ตลอดสายแห่งการปฏิบัติ จึงเรียกว่า“รู้แจ้งเห็นจริง”(อัญญา,วิชา) ซึ่งเป็นวิทยาศาสตร์ทางจิตอย่างแท้จริง(science of consciousness) มีใช้“ตรรกศาสตร์”(logic) มีใช้“การเปรียบเทียบ”(comparison)

ดังนั้น หากไม่สัมมาทิฎฐิในคำว่า“กาย”ก็จะไม่สามารถเรียนรู้ความเป็น“กาย”ที่หมายถึง“องค์ประกอบของรูปกับนาม”(องค์ประกอบของ“ธรรม๒”) ซึ่งพลังงานชีวภาพขั้น nuclear ก็คือ genome นี้เอง ที่เป็น“ธรรม๒”ของ“ชีวิตรูป” อันมี“ชีวิตินทรีย์”ที่ต้องจัดการ

ซึ่งก็คือ “ธรรม๒”(เทว ธรรม)ที่จะต้องศึกษา“ธรรม๒”ตั้งแต่ต้นแห่ง“อินทรีย์ของชีวิต”(ชีวิตินทรีย์) และจัดการ(อภิสังขาร)กับใจของตนจนกระทั่งสามารถ“ทำใจในใจ”(มนสิการ)ของตนได้ผล ถึงขั้น“ทำใจในใจ”ของตนจาก“อิตถิลิงค์”เป็น“ปุงลึงค์”ได้สำเร็จ กระทั่งทำภาวะ“ปุงลึงค์”ให้เป็น“นปุงสกลึงค์”ได้ ถึงที่สุดขนาดนั้นเลย

กล่าวคือ ทำ ๒ ให้เป็น ๑ สำเร็จ

◎ เก้าสมัย ใหม่เสมอ

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

จากใจถึงใจ

“เราคิดอะไร” จะครบรอบ ๒๑ ปี ในฉบับที่ ๓๐๓ ประจำเดือนตุลาคม ๒๕๕๘ นี้ เพื่อสื่อสำนึกขอบคุณมวลสมาชิก และผู้มีอุปการคุณที่ช่วยสนับสนุนให้กำลังใจเราตลอดมา สำนักพิมพ์จึงได้จัดพิมพ์หนังสือ “ยอดนิยายของโลก ในความเป็นมนุษย์” มอบเป็นบรรณาการ

“ยอดนิยายของโลก ในความเป็นมนุษย์” โดยพ่อครูสมณะโพธิรักษ์ เปิดมิติจิตวิญญาณของมนุษย์ที่ยังมีความเป็นสัตว์ในระดับหยาบ กลาง ละเอียด ซึ่งถูกห่อหุ้มอวิชชาหนาบาง แล้วสร้างนิยายโลกโกรธหลงส่งผลกระทบต่อผู้อื่นต่อสังคมมืดมนเวียนเหือดร้อนในสังสารวัฏอันยาวไกล หากไม่อ่านรู้ศึกษานิยายชีวิตที่ตนเขียนบทสะเปะสะปะน่าสังเวชมาหลายชาติ แล้วฝึกฝนขัดเกลาตนให้ลดละกิเลสตัณหาอุปาทานให้ได้ไปตามลำดับขั้น ไม่ว่าใครหน้าไหนก็ไม่มีทางที่จะออกจากนิยายน้ำเน่าโลกีย์นี้ได้เลย...

มอบแต่สมาชิกเป็นบรรณาการในรูปเล่มปกแข็งปกแข็งขนาด ๑๖ หน้ายกพิเศษ

ในวาระนี้ท่านมีโอกาสร่วมสื่อสารแก้สังคมด้วยการร่วมแสดงความยินดีหรือสนับสนุนลงโฆษณาองค์กร หน่วยงานของท่าน ตามรายละเอียดดังนี้

อัตราโฆษณา “เราคิดอะไร” ขนาดหนังสือ ๑๙๐ X ๒๗๐ มม.	อัตราโฆษณา ฉบับพิเศษ “ยอดนิยายของโลก ในความเป็นมนุษย์” ขนาดหนังสือ ๑๕๐ X ๒๑๐ มม.
๔ สี	๔ สี
ปกหลังนอก ๒๕,๐๐๐.-	ปกหลังนอก ๑๕,๐๐๐.-
ปกหน้าใน ๒๐,๐๐๐.-	ปกหน้าใน ๑๐,๐๐๐.-
ปกหลังใน ๑๘,๐๐๐.-	ปกหลังใน ๘,๐๐๐.-
หน้ารองปกหน้า-หลัง ๒๕,๐๐๐.-	หน้าสาม ๑๒,๐๐๐.-
หน้ากลางคู่ ๒๘,๐๐๐.-	เนื้อใน ๑ หน้า ๕,๐๐๐.-
๑/๒ หน้า ๑๐,๐๐๐.-	๑/๒ หน้า ๓,๐๐๐.-
๑/๔ หน้า ๖,๐๐๐.-	๑/๔ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาว-ดำ	ขาว-ดำ
ขาวดำ ๑ หน้า ๘,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑ หน้า ๓,๐๐๐.-
ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๕,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๒ หน้า ๑,๕๐๐.-
ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๓,๐๐๐.-	ขาวดำ ๑/๔ หน้า ๑,๐๐๐.-

ลงโฆษณาต่อเนื่อง ๔ ครั้ง แคมฟรี ๑ ครั้ง

ลงโฆษณาต่อเนื่องตลอดปี ลด ๑๐ % และลงโฆษณาฟรี ๒ ครั้ง

สั่งจองโฆษณาติดต่อ :

นางสาวศีลสนิท น้อยอินทร์ โทร. ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕ , ๐๙-๑๒๕๓-๗๖๗๗

● สำนักพิมพ์ก้านแก่น ๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์ แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐ โทร./แฟกซ์ ๐-๒๗๓๓-๖๒๕๕

“ประชาธิปไตยที่เป็นของพุทธนี้รู้จักโลกาธิปไตย อัตตาธิปไตย ไม่ติดยึดอำนาจโลกและอัตตา โดยเฉพาะอำนาจโลกธรรม ลาภ ยศ สรรเสริญ โลกียสุข เป็นอำนาจที่เป็นสมบัติผลัดกันชม หรือเป็นสุขเพราะบำเรออัตตาที่ฉาบฉวย หลงว่าเป็นจริง ไม่มีก็ได้.....”

ผู้ใดสร้างตนให้พ้นโลก-พ้นอัตตาได้ จนชีวิตของความเป็นทาสนของโลกและอัตตาหมดไปเลย ไม่มีชีวิตของกิเลสกระดุกกระดิกเลย คือจิตที่มี “ธรรมาธิปไตย” เพราะไม่มีโลก ไม่มีอัตตาในจิตผู้นั้นจริง ผู้นั้นคือผู้เป็นประชาธิปไตยเพื่อมวลมนุษยชาติเสมอ คือประชาธิปไตยที่เป็นธรรม ...”

ประชาธิปไตยที่ดีที่สุดนั้น เป็นฉันใด?

ในยุคที่บ้านเมืองกำลังเดินหน้าเข้าหาประชาธิปไตย ก่อให้เกิดข้อถกเถียงกันมากมายว่าจะเอาประชาธิปไตยแบบอังกฤษ อเมริกา หรือเยอรมัน หรือ ฯลฯ แบบไหนดี? ในระหว่างที่ยังหาข้อยุติกันไม่ได้นี้ **พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์** ในวัยที่ใกล้เคียงกับอายุประชาธิปไตยไทย ที่ผ่าน ๘๐ กว่าฝนมานี้ ได้นำเสนอประชาธิปไตยแบบที่ดีที่สุด ที่ฝังอยู่ในดีเอ็นเอของคนไทยด้วยซ้ำ แต่เรากลับพากันลืมนสนิท เหมือนชีวิตที่ลืมนเห็นความสำคัญของลมหายใจ จนตายไม่ว่า ขอให้ข้าฯ ได้..ใหญ่! ได้..รวย! ได้..สวยก็พอ! แล้วประชาธิปไตย

ที่ดีที่สุดนั้นเป็นฉันใด? พ่อท่านได้บรรยายในรายการ **วิถีอารยธรรม** (๕ ก.ค.๕๘) เอาไว้ดังนี้
วันนี้จะได้อธิบายนัยของประชาธิปไตย ว่ามีความหมายอย่างไร ซึ่งตอนนี้มีความเห็นของศิลปินแห่งชาติสองท่านที่มีข้อเขียนปะทะกันมา คือคุณหงา คาราวาน กับ “สิงห์สนามหลวง” สุชาติ สวัสดิ์ศรี ซึ่งความเห็นของแต่ละคนก็มีความหลากหลาย ทุกคนมีสิทธิ์เห็นว่าเป็นตนถูกต้องที่สุด ก็ทำไปตามที่ตนเองได้ตัดสินใจแล้ว รู้ความจริงแล้ว อย่างอาตมาเป็นลูกพระพุทธเจ้า อาตมาเห็นความหลากหลายเป็นปกติ ไม่เคย

ฮึดฮัด โกรธคนที่เห็นต่าง หรือดิ่งตันจะเอาชนะใคร ใครอยากเอาชนะก็ชนะไป ใครอยากเอาถ้อยไป ทำงูเขาเอเวอเรสก็เอาไป แค่นั้นเอง! ใจเรา เท่านั้นเรารู้ความจริงแค่นั้น ว่านี่แตกต่างกันมาก บ้างน้อยบ้าง เขายึดอย่างไรก็ทำเช่นนั้น เขามั่นใจว่าดี เป็นสุขก็ทำ แต่ถ้าผิดพลาด เป็นเวรภัย มากก็เรื่องของเขาเอง แต่ถ้ายึดติดได้มากกว่ามัน กิติ หรือดีไม่มีผิดเลยก็ยิ่งดี

แล้วใครเป็นคนตัดลินละ? มันไม่มีคนตัดลิน ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในมหาจักรวาลนี้ นอกจากสิ่งไม่มี ใครรู้ด้วยก็คือพระเจ้า ซึ่งเขาว่าตายไปแล้ว แต่ของพระพุทธเจ้าว่า ให้เอาคนนี่แหละตัดลิน เท่าที่ ภูมิปัญญาของแต่ละคนจะมีได้ ใครเห็นด้วยหรือ ไม่ก็ไม่ว่าร้อน เราก็กินใจในใจให้สลายใครเห็น ต่างเราก็ไม่มีปัญหาให้กับใคร

ศิลปินปะทะศิลปิน (อีกรอบ)

๑๔ นักศึกษานักกิจกรรมที่ถูกคุมขังในข้อหา ฝ่าฝืนคำสั่งคณะรักษาความสงบแห่งชาติ (คสช.) ยังคงเป็น “ประเด็นร้อน” ซึ่งไม่ใช่เฉพาะการนำ ประเด็นดังกล่าวไป “ต่อยอด” เคลื่อนไหวเพื่อ ขับไล่ “คสช.ออกไป” เท่านั้น หากแต่ยังกลายเป็น “ประเด็นวิวาทะ” ถามหาจุดยืนทางการเมืองของ กันและกัน ทั้งในแวดวงสื่อสารมวลชน วงการ นักกิจกรรม นักเคลื่อนไหว แวดวงนักวิชาการ ไม่

เว้นแม้แต่ “เหล่าศิลปิน” ก็มีการขยับขยับเคลื่อน ให้เห็น แต่ดูเหมือนเป็นไปในทิศทาง “เส้นขนาน” โอกาสที่ปลายทางจะบรรจบพบกันแทบเป็นไป ไม่ได้เสียแล้ว!

“สุชาติ สวัสดิ์ศรี” ศิลปินแห่งชาติสาขา วรรณศิลป์ ปี ๒๕๕๔ นักเขียนเจ้าของนามปากกา “สิงห์สนามหลวง” ได้โพสต์รูปภาพพร้อมข้อความ ผ่านเฟซบุ๊กส่วนตัว ไว้เมื่อวันที่ ๓ กรกฎาคม โดย สื่อสารไปยัง “เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์, วิทยากร เชียงกุล, สุรชัย จันทิมาธร” ว่า

“กลับบ้านเถอะ ยังไม่สายเกินไป เผด็จการก็ คือเผด็จการ ไม่ว่ามันจะมาขัดตาทัพหรือไม่ก็ตาม มันก็คือรัฐประหารที่ใช้อำนาจเป็นธรรม มันมาก ก็เพื่อจะล้มจม แต่หลักการ “ประชาธิปไตยใหม่” คือความจริงและความใฝ่ฝันแสงงามที่เราควรมา ทำความเข้าใจร่วมกันกับนักศึกษาหนุ่มสาว รัฐประหารมันก็แค่ชั่วคราว ไม่จริง แต่มีตรภาพ ต่างหากที่ควรจริงจัง เราควรมองตากันได้เต็มตาอีก ครั้ง เผด็จการจงพินาศ ประชาธิปไตยจงเจริญ ”

การที่ สุชาติ สวัสดิ์ศรี พาดพิงน้ำหงาทำนอง ว่าเป็นหัวก้าวหน้าล้ำหลัง น้ำหงาจะอธิบายว่า อย่างไร? (แท็บลอยด์ไทยโพสต์ อา. ๑๒ ก.ค.๕๘)

ต่างคนต่างมุมมองนะ ผมก็ว่าเขาล้ำหลัง ผม ว่าเขามาช้าไป เขาเกิดในยุคโน้น แต่ยุคโน้นทำไม เขาปลื้มตัว ปลื้มกวีเวก เป็นนักคิดที่ปลื้มตัว ไม่ ออกมาเคลื่อนไหว เป็นปัจเจกเป็นนักคิดที่ทรง คุณค่าคนหนึ่ง แต่คิดอะไรผมไม่รู้นะ แต่มาตอนนี้ รุนแรง ผมก็เลยมอง ๆ ว่ามาช้าไปหรือเปล่าวะ? ผมว่าเขาทำเหมือนกับวัยรุ่นสมัยนั้น ทำเหมือนกับตัวเองเป็นดาวดินคนหนึ่ง ทำไม่มาช้า อายุ ๗๐ เข้าไปแล้ว มาเป็นหัวทอกเองด้วย ไม่น่าเชื่อ ผมคิดไม่ถึง!

ผมรู้สึกว่าการที่สุชาติติกระหนาบถือว่าการ จงใจ ตั้งข้อสังเกตว่าต้องการจะเกาะกระแสอะไร หรือเปล่า? การที่กระแสต้านรัฐประหารเป็นข่าว เป็นประเด็นขึ้นมา ติกระหนาบอย่างนี้ตั้งใจปลุก กระแสให้เราให้เป็นประโยชน์กับเขาหรือเปล่า

เพราะใส่มาทางเรามันไว มันเหมือนโยนน้ำมันลงในกองไฟ เรื่องต่อต้านรัฐประหาร ฟังดูเผิน ๆ มันก็เป็นหลักการที่ดี คือ ในยุคที่ประชาธิปไตยมันกำลังจะเกิดขึ้นแล้ว กลับมาต่อต้านประชาธิปไตย ตามต่อไปว่า นักคิด นักเขียน ต้องชูธงประชาธิปไตยตลอดชีพหรือไม่ ?

“หงา คาราวาน” ตอบกลับมาระหว่างสัมภาษณ์ว่า สับสนคำว่า ประชาธิปไตยพอสมควร คำว่าประชาธิปไตยมันสวยงาม คืออำนาจเป็นของประชาชน มาจากการเลือกตั้ง แต่การเลือกตั้งของบ้านเราเป็นการผูกขาด ถ้าไปล้มเผด็จการบ้านเราไม่มีทางเลือก ต้องเลือกพวกนี้มา หนึ่ง เงินถึงมือแล้ว ชาวบ้านที่อีสานพูดเลย นโยบายของเจ้าจักบาท (นโยบายของคุณจักบาท) มา ๑๐๐ บาทก็สู้ ๕๐๐ บาทไม่ได้ นี่หรือประชาธิปไตย เราต้องปูพื้นฐานใหม่สำหรับสังคม มันคือการซื้อเสียง ในที่สุดก็ไปผูกขาด คนที่ได้ก็เป็นระดับท้องถิ่น ระดับชาติ ที่ได้มาก็เป็นพ่อค้า ผู้มีอิทธิพลบ้าง อันนี้แหละ ประชาธิปไตยในแง่ผม ที่มองว่าผิดพลาดซึ่งไม่เห็นด้วย

วันนี้ หงา คาราวาน เปลี่ยนไปจากตอนช่วงเดือนตุลาคมปี ๒๕๑๖ ไหม?

เปลี่ยนแน่นอน คือผมไม่ได้เอาตามเขา ผมเปลี่ยน แต่ผมยังเชื่อมั่นในลักษณะของสังคมนิยมอยู่ แต่ผมจะใช้ในภาคประชาชนมากกว่า ผมยังใช้ทฤษฎีในการทำงานของผมคืออยู่กับ

มวลชน อยู่กับชาวบ้าน มีอะไรเดือดร้อนก็ช่วยเหลือเจือจานเท่าที่เราจะทำได้ คนเราก็คงทำได้เท่านี้มั้ง จะไปโค่นล้มจะไปปฏิวัติอะไรอีก เพราะการปฏิวัติมันก็ล้มเหลวไปแล้ว และหากจะพูดไปให้กว้างกว่านั้น

สังคมนิยมแต่ละประเทศไปดูสิว่าไปรอดไหม? ก็ไม่รอด อย่างที่ชูธงแดงขึ้นมา เช่น พม่า ก็ไม่ใช่แล้ว ลาวก็ลำบาก หรือเวียดนาม จีน ก็แปรสภาพไปหมดแล้ว เป็นพ่อค่านายทุนไปหมดแล้ว หันมาค้าขายกันหมดแล้ว ปฏิวัติสังคมนิยมเป็นแบบนี้หรือ เพื่อแบบนี้หรือ มันเหมือนเปลี่ยนเจ้านาย นี่หรือสังคมนิยมที่นักปฏิวัติต้องการ ไม่ใช่คำตอบ ผมไม่เชื่อมั่นในความสำเร็จของการปฏิวัติ โซคตี ประเทศไทยปฏิวัติไม่สำเร็จ ไม่งั้นอย่างนั้นเราจะมีเจ้านายใหม่มาเยอะเลย.....

**ลัทธิพุทธสุดแล้ว ยอดแท้ประชาธรรม
สมณะโพธิรักษ์**

อาตมาก็ขอร่วมสำแดงความเห็นของตนเองบ้าง ก่อนจะได้สำแดงความเห็นเรื่องประชาธิปไตย “ในความยึดมั่นถึมั่นของตนเอง” ต้องว่าอย่างนั้นเลยนะ ก็จะขออ่านกวีที่ได้ตกแต่งใหม่

ถึงกาลระอบได้ ท้อบได้ ถอยบได้แน่ๆ มีแต่ “ทำเต็มบริสุทธิ” ให้จบเท่านั้น

(๖) เจียรกาลานหนักแล้ว	คนไทย
รอปประชาธิปไตย	ที่แท้
ประชาธิปไตยใด	ทั้งโลก ทั้งเลย
ไทยนี้ไทยจริงแล้	อิสระเรื่องเมืองไทย

(๗) อธิปไตยพุทธตั้ง	เดิมมา
สุดยอดคือประชา-	ธิปไตยแก้ว
อย่าเลยอย่าไปหา	ลัทธิอื่น
ลัทธิพุทธสุดแล้ว	ยอดแท้ประชาธรรม

“สไมย์ จำปาแพง” ๒ กรกฎาคม ๒๕๕๘
(อ่านนัยปก “เราคิดอะไร” ฉบับเต็มได้ในหน้า ๑)

ประชาธิปไตยที่เป็นของพุทธนี้รู้จักโลกาธิปไตย
 อดดาธิปไตย ไม่ติดยึดอำนาจโลกและอดดา
 โดยเฉพาะอำนาจ โลกธรรม ลาก ยศ สรรเสริญ
 โลภียสุข เป็นอำนาจที่เป็นสมบัติผลัดกันชม หรือ
 เป็นสุขเพราะบำเรออดดาที่ฉาบฉวย หลงว่าเป็น
 จริง ไม่มีก็ได้ ไม่ต้องมีรสสุขเพราะได้ลาก ได้
 สรรเสริญ แล้วมีอาการสุขใจ ได้กามคุณ ๕ แล้ว
 อาการสุขใจ ได้สม climax ซึ่งเป็นสมมุติทั้งนั้น
 แล้วหลงยึดเป็นอุปาทาน คนไหนไม่ยึดอุปาทานก็
 หมดสุขหมดทุกข์ จะไปหลงเสพอย่างหยาบ กลาง
 ละเอียดแค่นี้ก็ต้องทุกข์สุขอยู่ แต่หมดสิ้น
 เกลี้ยงได้ก็เป็นอรหันต์

ผู้ใดสร้างตนให้พ้นโลก-พ้นอดดาได้ จนชีวิต
 ของความเป็นทาสของโลกและอดดาหมดไปเลย
 ไม่มีชีวิตของกิเลสกระดูกกระดูกเลย คือ จิตที่มี
 “ธรรมาธิปไตย” เพราะไม่มีโลก ไม่มีอดดาในจิต
 ผู้นั้นจริง ผู้นั้นคือผู้เป็นประชาธิปไตยเพื่อมวล
 มนุษยชาติเสมอ คือประชาธิปไตยที่เป็นธรรม
 และผู้นี้จะทำประชาธิปไตยให้เป็นประชาธิปไตย
 จะอยู่ในรูปแบบใดก็ตาม จะเป็นเผด็จการหรือ
 สมบูรณาญาสิทธิราชย์ ตั้งแต่พ่อขุนรามคำแหง
 เป็นประชาธิปไตยที่เลี้ยงดูประชาชนเหมือน
 ลูกหลานเลย อยู่อย่างสงบเรียบร้อย ท่านถึง
 ได้รับการยกย่อง เป็นแต่อยู่ในคราบราชาธิปไตย
 แต่พฤติกรรมของท่านนั้นเป็นประชาธิปไตย
 ประชาธิปไตยในความหมายของอาตมา คือ
 เพื่อประชาชนอย่างเป็นจริง ไม่เห็นแก่ตัว
 อย่างเป็นจริง

แม้ระบอบคอมมิวนิสต์คือกลุ่มเผด็จการที่
 ปกครองโดยใช้อำนาจของคณะ แต่ถ้าคณะนี้

บริหารอย่างไม่เห็นแก่ตัว ทำเพื่อประชาชน
 จริง ๆ นั่นก็คือประชาธิปไตย ถึงจะอยู่ในชื่อ
 คอมมิวนิสต์ก็ตาม แต่ถ้าใจจริงทำเพื่อประชาชน
 ไม่เห็นแก่ตัวไม่เห็นแก่พวกพ้องอย่างแท้จริง ก็
 คือประชาธิปไตยในคราบคอมมิวนิสต์

การให้ประชาชนไปเลือกตั้ง ยิ่งยุคนี้ประชา
 ชนมีกิเลสเป็นเจ้าของเรือ เขาก็ไปเลือกคนที่เขา
 ชอบ แต่ถ้าประชาชนคืออรหันต์ทั้งหมดไป
 เลือก อาตมาเอาด้วย แม้แต่เป็นอาริยะส่วน
 มากเป็นอนาคามีหรือสกิทาคามี หรือเป็น
 โสดาบันส่วนมาก ก็ไม่ใช่ แล้วจะให้ประชาชน
 ส่วนมากที่กิเลสหนาไปเลือก มันก็ต้องทำไป
 ตามอำนาจของกิเลสที่เป็นเจ้าของเรือ เขาเลย
 หากลวิธีหลอกล่อ ใช้อำมิสหรือหลอก จนเขา
 ทำสำเร็จ จนเขาพูดเหยยว่า ส่งเสไฟฟ้าก็ได้รับ
 เลือก เขาสร้างค่ายกลการเมืองไว้แล้ว มีวิธี
 บังคับ หลอกล่อ ช้อไว้ ด้วยอำนาจโลกธรรม

วิธีการเลือกตั้งที่เกิดจากอำนาจโลกธรรม
 จึงไม่ใช่ประชาธิปไตย แล้วก็โทษหาเรียกร้อง
 ให้เลือกตั้ง นี่คือไม่เข้าใจเนื้อแท้ของประชา
 ธิปไตยว่า... “เพื่อประชาชน”

พระพุทธเจ้าทำให้คนหมดกิเลส ถ้าหมดกิเลส
 คืออรหันต์ อนาคามีเหลือเศษกิเลสในตนที่ต้อง

ล้างต่อในรูปภพ อรูปภพ ก็แค่ว่าเรออารมณ์ในใจ
ตน แต่ข้างนอกคนจะแย่งโลกธรรมอย่างไร แย่ง
กามอย่างไรท่านไม่ไปแย่งกับเขาแล้ว สกิทาคามี
ก็ลดลงตามสัดส่วน ตามลำดับ ส่วนโสดาบันก็
เริ่มรู้ทางล้างกิเลส เริ่มทำไปตามลำดับ ก็เป็น
สกิทาคามีไปตามลำดับ จนหมดโลกธรรมเป็น
อนาคามี ส่วนปุถุชนไม่รู้เรื่อง ก็มุ่งแต่ทำ จะเอา
โลกธรรม กามคุณ แม้เรียนรู้มาแต่ปฏิบัติไม่เอา
จริงก็ไม่ได้ผล แล้วรู้มากแต่ภาษาบัญญัติความ
หมายแต่พูดโก้ ๆ ล้อหลอกจนคนเชื่อ

ถ้าผู้ปฏิบัติธรรมะพระพุทธรเจ้ามีสัมมาทิฐิ
อาตมาเชื่อมั่นว่าลดละล้างกิเลสออกจนหมดได้
อาตมาก็ประกาศตนว่าตนเป็นอรหันต์ ไม่ได้มีรส
ชาติอัสสาทะ ไม่มีอาการจะเกี่ยวจะข้องกับโลก-
ธรรม หรือกามคุณ หรืออัตตา อาตมาถึงพูด
อย่างเต็มใจ แล้วก็เหมือนข่มคนอื่น ก็ธรรมดา
ความดีก็ต้องข่มความชั่วเป็นธรรมดา แล้วจะให้
ความดีอยู่เหนือความชั่วได้อย่างไร ความไม่เห็น
แก่ตัวก็ต้องเหนือกว่าความเห็นแก่ตัว

คนที่บริสุทธ์ลดกิเลสได้ ย่อมทำงานเพื่อ
ประชาชนจริง ๆ คำพูดของลินคอล์น คือ **“โดย
ประชาชน-เพื่อประชาชน-ของประชาชน”** แต่ถ้า
ไม่ลดกิเลสก็จะทำเพื่อกิเลส จะมากหรือน้อยก็
แล้วแต่ ไม่ได้ทำเพื่อคนอื่นหรือจะทำเพื่อตัวเอง
ต้องคนลดกิเลสได้จริง ๆ ๆ จึงไม่เอา พูดจริงไม่
หลอก คนจะเชื่อหรือไม่ก็แล้วแต่ แต่การพูดว่า
“จริง” ก็พูดได้ทั้งคนจริงและหลอก

สรุปว่า ประชาธิปไตยคือเพื่อประชาชน
อย่างเป็นจริง ไม่เห็นแก่ตัวอย่างเป็นจริง มีสอง
เงื่อนไขหลักคุณต้องรู้ว่าความเห็นแก่ตัวคืออะไร
ต้องทำความเข้าใจเห็นแก่ตัวออกไปจนหมดเป็นอรหันต์
ซึ่งพระพุทธรเจ้าได้พาทำมาก่อน ท่านยอดเผด็จการ
(ทรงบัญญัติศีล วินัยและกฎเกณฑ์ต่าง ๆ ด้วย
พระองค์ท่านนั้น) แต่เป็นประชาธิปไตยแท้จริง เป็น
ผู้มี **“พหุชนหิตายะ (เพื่อหมู่มวลมหาชนเป็นอัน
มาก) พหุชนสุขายะ (เพื่อความสุขของหมู่มวล
มหาชนเป็นอันมาก) โลกานุกัมปายะ(รับใช้โลก**

ช่วยโลก) ที่แท้จริง”

อาตมานิยามประชาธิปไตยไว้ ๒ แบบ

๑.แบบทุนนิยม ๒.แบบบุญนิยม

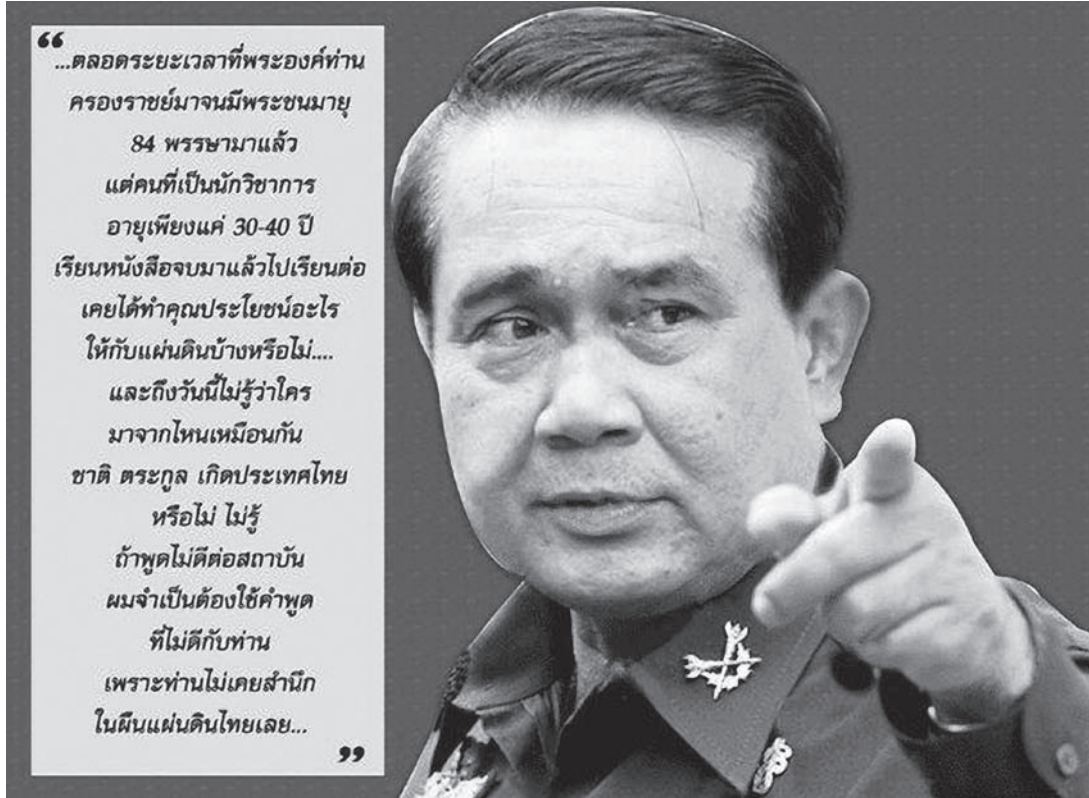
แบบทุนนิยมคือลัทธิโลกีย์ที่คนทั่วไปเป็น
กัน อยู่ใต้อิทธิพลโลกธรรม รู้ว่าสวยงามเพื่อ
ประชาชนคืออะไร แต่จิตคุณมีกิเลส ขุนข่มมันแล้ว
แสดงออกมามีคนอื่น นี่คือโลกิยะ แบบทุนนิยม

ส่วนแบบบุญนิยมคือแบบวิสามัญของคน
ได้โลกุตระ คือจิตจริงของคนได้โลกุตระ ตั้งแต่
โสดาบัน ถึงอรหันต์ ขรวาฬก็มีอรหันต์ เมืองไทย
มี DNA ที่เป็นข่มขู่ทวีปแล้ว...จริง...ที่อาตมา
เข้าใจนี้อีก ๕๐๐ ปีจึงจะเข้าใจที่อาตมาพูดหมด อีก
๕๐๐ ปีจะมีพลังทางสังคม ในยุคนั้นจะมีเวโนย-
ลัตว์เยอะ แต่จะมีเวโนยลัตว์ที่น่าพาลังคมได้โดย
โลกุตระธรรม และอีก ๕๐๐ ปีจะเจริญถึงพีค
สูงสุดของสังคมโลก จากนั้นจะตกต่ำลงเรื่อย ๆ
ไม่มีอะไรขึ้นมาอีกจนกว่าจะกลียุค

หลักประชาธิปไตยของลินคอล์นนั้นเพื่อ
ประชาชนนั้นใช้ได้แล้ว แต่โดยประชาชนนี้
ปัจจุบันประชาชนมีกิเลสซับซ้อนมาก ไม่ได้แน่ถ้า
โดยประชาชน อย่างประชาธิปไตยของอเมริกานั้น
ก็ล้มเหลว อังกฤษเป็นประชาธิปไตย เป็นต้นแบบ
ประชาธิปไตยจนทุกวันนี้ เขาก็รักษาประชาธิปไตย
ได้ดีได้งาม รัฐบาลเขาไม่มีรัฐธรรมนูญ เป็นเรื่อง
จารีตประเพณี วัฒนธรรมไม่ต้องเขียนรัฐธรรมนูญ
แต่เป็นประชาธิปไตยแท้จริง เป็นประชาธิปไตย
สองขา คือมีจิตวิญญาณกับวัตถุ ทุกอย่างต้องมี
ธรรมะสอง ในโลกมีอย่างเดียว อยู่ไม่ได้หรอก

คุณธรรมของประชาธิปไตยนี้เป็นอย่าง
พระเจ้าแผ่นดินของไทย เป็นนักยอดประชา-
ธิปไตยของโลก ท่านบริหารภายในกรอบ
ประชาธิปไตย ตามรัฐธรรมนูญ ท่านทรงงาน
มากกว่า ๖๐ ปี จนประชาชนปฏิเสธไม่ได้ ไม่
ต้องหาเสียงเลย ท่านทรงพระจริยวัตรท่านเอง
ท่านเป็นนักประชาธิปไตยเพื่อประชาชน ท่าน
ให้ประชาชนมีประชาธิปไตยในตน จะได้เป็น
อำนาจของตน แล้วจะได้แสดงอำนาจที่จะ

คุณธรรมของประชาธิปไตยนี้เป็นอย่างพระเจ้าแผ่นดินของไทย
เป็นนักยอดประชาธิปไตยของโลก ท่านบริหารภายในกรอบประชาธิปไตย ตามรัฐธรรมนูญ
ท่านทรงงานมากกว่า ๖๐ ปี จนประชาชนปฏิเสธไม่ได้
ไม่ต้องหาเสียงเลย ท่านทรงพระจริยวัตรตนเอง
ท่านเป็นนักประชาธิปไตยเพื่อประชาชน

“...ตลอดระยะเวลาที่พระองค์ท่าน
ครองราชย์มาจนมีพระชนมายุ
84 พรรษามาแล้ว
แต่คนที่เป็นนักวิชาการ
อายุเพียงแค่ 30-40 ปี
เรียนหนังสือจบมาแล้วไปเรียนต่อ
เคยได้ทำคุณประโยชน์อะไร
ให้กับแผ่นดินบ้างหรือไม่....
และถึงวันนี้ไม่รู้ว่ามีใคร
มาจากไหนเหมือนกัน
ชาติ ตระกูล เกิดประเทศไทย
หรือไม่ ไม่รู้
ถ้าพูดไม่ได้ต่อสถาบัน
ผมจำเป็นต้องใช้คำพูด
ที่ไม่ดีกับท่าน
เพราะท่านไม่เคยสำนึก
ในผืนแผ่นดินไทยเลย...”

ภาพอินเทอร์เน็ต

ช่วยประเทศชาติอย่างอิสระเสรี ไม่ได้บังคับ
ไม่มีพรรค การบังคับให้สังกัดพรรค ต้องหาเสียง
นั้นไม่ใช่ประชาธิปไตย มันต้องเกิดจากจิต
วิญญาณจริง ที่เห็นความจริงว่า คนๆ นี้เป็นคน
ทำเพื่อประชาชนจริง ๆ เราจึงพากันยกย่อง
นับถือด้วยปัญญาของเราเอง ไม่มีกฎเกณฑ์
อะไรมาบังคับให้เราต้องกระทำ

ทุกวันนี้แม้มีรัฐประหาร แต่ในช่วง ๘๓ ปีที่ผ่านมา
ก็ไม่เคยเห็นมีนายกษัตริย์คนไหนเหมือน พล.อ.
ประยุทธ์ เป็นคนจริงใจ กล้า ยืนหยัดยืนยันทำ
เพื่อประชาชน พฤติกรรมลดความแข็งแกร่ง
เห็นความก้าวหน้าทุกอย่างขึ้นมาก ซึ่งทุกอย่าง

นั่นมันมีเหตุปัจจัย อะไร ๆ จะเอาเร็ว ๆ ให้ได้
ตามใจของเรานั้นไม่ได้หรอก แต่เราก็มีสิทธิ์
เร่งรัดได้ตามวิธีการของสังคม

สรุปแล้ว ประชาธิปไตยแบบที่ไทยกำลัง
เป็นอยู่นี้แหละคือประชาธิปไตยแท้ที่สะอาด
บริสุทธิ์ ไม่มีอะไรซับซ้อน แอบแฝง และก็ได้
พัฒนามาเรื่อย ๆ จนกระทั่งสามารถเอาความ
สงบไปสยบความรุนแรงได้ จากการชุมนุม
ของมวลชนหาประชาชนที่ผ่านๆ มา นี่แหละ
คือสุดยอดที่เป็น “ธรรมาธิปไตย” ถ้าศึกษาให้
ดี ๆ เมืองไทยเราจะใช้ประชาธิปไตยแบบพุทธ-
ศาสนากันได้เลย ๒

'ยิ่งลักษณ์' กระทำผิดต่อตำแหน่งโครงการจำนำข้าว

๓. ตัดสินขอยืนยันว่า ตลอดระยะเวลาการดำรงตำแหน่ง นายกรัฐมนตรี ตัดสินไม่เคยปล่อยปละละเลยเรื่องการทุจริต

www.facebook.com/thaihistory

โดนตีทั้งศิษย์ทั้งอาจารย์

สะสมผลงานระดับโลกไว้อีกหนึ่งหน้าหนึ่งในชีวิตของ 'ท่านธัมมชโย' ต้องคืนเงินหลัก 1000 ล้าน

ปาราชิก 2 ครั้ง มหาเถระไม่สึก!

เคลงจิ้น

หลักฐานชัดส่งจ่ายให้ 'จรรยาภพ' 814.78 ล้านบาท

โดย ศุภชัย ศ นัทธา

๖

๘. เจาอาวาสวัดพระธรรมกายบอกไม่รู้จักมักคุ้นนายศุภชัย ทั้ง ๆ ที่แต่งตั้งให้เป็นไวยยาวัจกรวัดด้วยตัวเอง

๖

๖

* ศรัทธาเชื่อเมื่อมั่นใจ
ไม่ป่วยไข้ ไม่มารยา
ปัญญาเพียบเพียรหนักหนา
ในไม่ช้าบรรลุลผล.

สมัยหนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับ
อยู่ ณ เกสภกพามิคทายวัน เขตกรุงสุทวารคิระ
นครหลวงของแคว้นกาคะ

สมัยนั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าพร้อมภิกษุสงฆ์ ทรง
รับนิมนต์เสด็จไปยังปราสาทโกกนุทของโพธิราชกุมาร
ซึ่งสร้างเสร็จใหม่ๆ ยังไม่มีผู้ใดได้พักอาศัยอยู่เลย

ณ ปราสาทโกกนุท โพธิราชกุมารได้ทูลถาม
พระผู้มีพระภาคเจ้าว่า

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ เมื่อภิกษุได้พระตถาคต
(เป็นพระนามหนึ่งของพระพุทธเจ้า)เป็นผู้แนะนำ
สั่งสอนแล้ว จะนานเท่าใดหนอ จึงจะทำให้
แจ้งซึ่งที่สุดพรหมจรรย์(บรรลุนิพพาน)อันไม่มีธรรม
อื่นยิ่งไปกว่า ที่กุลบุตรทั้งหลายผู้ออกจากเรือน
บวชเป็นบรรพชิตโดยถูกต้องแล้วนั้นต้องการ
ด้วยปัญญาอันยิ่งเองในปัจจุบัน ได้เข้าถึงอยู่”

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงสดับแล้ว ตรัสตอบทันที
“ดูก่อนราชกุมาร ในข้อนี้อาตมภาพจะย้อน
ถามพระองค์ก่อน พระองค์พึงตอบตามที่พอพระทัย
พระองค์เป็นผู้ฉลาดในศิลปศาสตร์คือ การขึ้นช้าง
การใช้ตะขอ(เหล็กที่งอปลายข้างหนึ่ง มีด้ามเป็น
ไม้ใช้เกี่ยว-คล้อง-ลับ)หรือ?”

“พระเจ้าข้า หม่อมฉันเป็นผู้ฉลาดในศิลปะ
การขึ้นช้าง การใช้ตะขอ”

“ถ้ากระนั้น พระองค์จะทรงสำคัญความข้อนี้
อย่างไร คือมีบุรุษผู้หนึ่งมาที่เมืองนี้ด้วยคิดว่า
โพธิราชกุมารทรงรู้ศิลปะการขึ้นช้าง การใช้ตะขอ
เราจะศึกษาศิลปะนี้ในสำนักของโพธิราชกุมารนั้น

๑. แต่เขาไม่มีศรัทธา(ความเชื่อมั่น) จะไม่พึง
บรรลุลผลเท่าที่ผู้มีศรัทธาพึงบรรลุ
๒. เขาเจ็บป่วยมาก จะไม่พึงบรรลุลผลเท่าที่

ผู้เจ็บป่วยน้อยพึงบรรลु

๓. เขาเป็นคนโอดมามีมารยา(เล่ห์เหลี่ยม) จะไม่พึงบรรลุผลเท่าที่ผู้ไม่โอดมามีมารยาพึงบรรลุ

๔. เขาเกียจคร้าน จะไม่พึงบรรลุเท่าที่ผู้ปรารภความเพียร(ผู้เพียรไม่หยุดยั้ง)พึงบรรลุ

๕. เขามีปัญญาทราม จะไม่พึงบรรลุผลเท่าที่ผู้มีปัญญาพึงบรรลุ

ดูก่อนราชกุมาร พระองค์จะทรงเข้าพระทัยอย่างไร?”

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ บุรุษนั้นแม้เพียงประกอบด้วยข้อใดข้อหนึ่ง ก็ไม่ควรจะศึกษาศิลปะการขึ้นช้าง การใช้ตะขอในสำนักของหม่อมฉันแล้วจะกล่าวไปโยถึงครบองค์ประกอบทั้ง ๕ ข้อเล่า”

“ติละ! ราชกุมาร ถ้าอย่างนั้นมีบุรุษอีกผู้หนึ่งมาถึงเมืองนี้ด้วยคิดว่า โภธิราชกุมารทรงรู้ศิลปะการขึ้นช้าง การใช้ตะขอ เราจะศึกษาศิลปะนี้ในสำนักของโภธิราชกุมารนั้น

๑. เขาเป็นคนมีศรัทธา จะพึงบรรลุผลเท่าที่ผู้มีศรัทธาพึงบรรลุ

๒. เขาเจ็บป่วยน้อย จะพึงบรรลุผลเท่าที่ผู้เจ็บป่วยน้อยพึงบรรลุ

๓. เขาไม่โอดมามีมารยา จะพึงบรรลุผลเท่าที่ผู้ไม่โอดมามีมารยาพึงบรรลุ

๔. เขาปรารภความเพียร จะพึงบรรลุผลเท่าที่ผู้ปรารภความเพียรพึงบรรลุ

๕. เขามีปัญญา จะพึงบรรลุผลเท่าที่ผู้มีปัญญาพึงบรรลุ

ครานี้พระองค์จะทรงเข้าพระทัยอย่างไร?”

“บุรุษนี้ แม้เพียงประกอบด้วยข้อใดข้อหนึ่ง ก็ควรจะศึกษาศิลปะการขึ้นช้าง การใช้ตะขอในสำนักของหม่อมฉันแล้ว จะกล่าวไปโยถึงมีครบทั้ง ๕ ข้อเล่า”

“ถ้าพระองค์เข้าพระทัยได้อย่างนี้ทรงรู้เถิดว่า ภิษุผู้มีความเพียร ๕ ข้อดังนี้ ก็ฉันนั้นเหมือนกัน คือ

๑. ภิษุในธรรมวินัยนี้ เป็นผู้มีศรัทธา เชื่อพระปัญญาตรัสรู้ของพระตถาคต เป็นพระอรหันต์ ตรัสรู้ถูกต้องด้วยพระองค์เอง ถึงพร้อมด้วยวิชา

(ความรู้แจ้ง) และจรณะ(ข้อประพฤติเพื่อบรรลุธรรม) เสด็จไปได้แล้ว ทรงรู้แจ้งโลก เป็นสารถีฝึกบุรุษที่ควรฝึก ไม่มีผู้อื่นยิ่งกว่า เป็นศาสดาของเทวดา(คนใจสูง) และมนุษย์(คนใจประเสริฐ) ทั้งหลาย เป็นผู้เบิกบานแล้ว เป็นผู้จำแนกธรรม

๒. เป็นผู้เจ็บป่วยน้อย มีโรคเบาบาง ประกอบด้วยไพศาตุสำหรับย่อยอาหารสม่ำเสมอไม่เย็นหนักไม่ร้อนหนัก ปานกลาง เหมาะควรแก่ความเพียร

๓. เป็นผู้ไม่โอดมามีมารยา เปิดเผยตนตามความเป็นจริง ในพระศาสดาหรือเพื่อนพรหมจรรย์ผู้เป็นวิญญู(รู้ผิดชอบชั่วดี)ทั้งหลาย

๔. เป็นผู้ปรารภความเพียร เพื่อละอกุศลธรรม(เหตุแห่งความชั่ว) เพื่อทำกุศลธรรม(เหตุแห่งความดี)ให้ถึงพร้อม เป็นผู้มีกำลัง มีความบากบั่นมั่นคง ไม่ทอดทิ้งธุระในกุศลธรรมทั้งหลาย

๕. เป็นผู้มีปัญญา ประกอบด้วยปัญญาเห็นความเกิด(กิเลส)และดับ(กิเลส) เป็นพระอาริยะ(ผู้ใจสูงประเสริฐ) สามารถฆ่าแรกกิเลส ถึงความสิ้นทุกข์(สิ้นกิเลส)โดยถูกต้อง

ภิษุผู้ประกอบด้วยองค์แห่งความเพียร ๕ ประการนี้แหละ เมื่อได้ตถาคตแนะนำสั่งสอน จะพึงทำให้แจ้งซึ่งที่สุดพรหมจรรย์ อันไม่มีธรรมอื่นยิ่งไปกว่า ด้วยปัญญาอันยิ่งเองในปัจจุบัน แล้วเข้าถึงอยู่ได้ ในเวลา ๗ ปี.....หรือ....๗ เดือน....หรือ ๗ วัน.....หรือตถาคตสั่งสอนในเวลาตอนเย็น จะบรรลुकุณวิเศษได้ในเวลาตอนเช้า ตถาคตสั่งสอนในเวลาตอนเช้า จะบรรลुकุณวิเศษได้ในเวลาตอนเย็น”

พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสอย่างนี้แล้ว โภธิราชกุมารกราบทูลว่า

“พระพุทธเจ้ามีคุณน่าอัศจรรย์จริง พระธรรมมีคุณน่าอัศจรรย์จริง พระธรรมนี้พระองค์ตรัสดีแล้วเป็นที่น่าอัศจรรย์นัก ขอพระองค์ทรงจำหม่อมฉันว่า เป็นอุบาสก ผู้ถึงสรณะ(ยึดถือเป็นที่พึ่ง)ตลอดชีวิต ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป”

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๓ “โภธิราชกุมารสูตร” ข้อ ๕๑๕)

๒

บทความพิเศษ

โดย : พิมลวิทย์ ชูโต

● ต่อจากฉบับที่ ๓๐๐

วลาดีเมียร์ ปูติน เข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีรัสเซียในปี ๒๐๐๐
จอร์จ บุช (ลูก) พยายามผลักดันให้ยักษ์ใหญ่ด้านน้ำมันสัญชาติอเมริกัน
เช่น เอ็กซอนโมบิล และเชฟรอน เข้าไปควบคุมแหล่งน้ำมันและก๊าซ
ในรัสเซียและเอเชียกลาง...
แต่ความรักชาติ การรู้เท่าทันและความกล้าหาญ
ทำให้ผู้นำรัสเซียเลือกเส้นทางเดิน
ที่จะเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติและประชาชน

ผู้นำที่รักชาติ (The Patriotic Leader)

หลังการล่มสลายของสหภาพโซเวียตในเดือนธันวาคม ปี ๑๙๙๑ (พ.ศ.๒๕๓๔) สหรัฐอเมริกามีแผนจะเปลี่ยนระบบเศรษฐกิจของประเทศในอดีตเครือสหภาพฯ โดยเฉพาะรัสเซียให้เป็น “ทุนนิยมเสรี” หรือ “ทุนนิยมคาวบอย” ที่สหรัฐฯ ผลักดันมาตั้งแต่ปี ๑๙๘๐ (พ.ศ.๒๕๒๓) ในขณะเดียวกัน ยักษ์ข้ามชาติด้านน้ำมันของสหรัฐฯ ซึ่งมักมี “ซีไอเอ” แฝงตัวอยู่ในฐานะผู้เชี่ยวชาญด้านน้ำมัน หรือนักธรณีวิทยา (หน่วยงานของสหรัฐฯ รวมทั้งสถานทูตมักมีซีไอเอแฝงตัวอยู่ด้วย) ก็มีแผนจะเข้าไปดูความมั่นคงทางด้านพลังงาน

ในภูมิภาคนั้น ซึ่งหมายความว่ารัฐบาลอเมริกันต้องส่งกองทัพเข้าไปตั้งฐานเพื่อคุ้มครองผลประโยชน์ของตนด้วย ในปี ๑๙๙๓ (พ.ศ.๒๕๓๖) รองประธานาธิบดีอัลกอร์และคณะซึ่งประกอบด้วย ลอเรนซ์ ซัมเมอร์ รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงการคลัง (อดีตหัวหน้าเศรษฐกิจของธนาคารโลก และเป็นผู้ที่หลงใหลในลัทธิตลาดเสรี) สโตรบ ทัลบอต รัฐมนตรีช่วยว่าการต่างประเทศ พร้อมกับเจ้าหน้าที่ของธนาคารโลกและไอเอ็มเอฟ ฯลฯ ได้เดินทางไปแนะนำและวางแผนกับรัฐบาลของประธานาธิบดีบอริส เยลต์ซิน เพื่อ “ปฏิรูป” ระบบ

เศรษฐกิจของรัสเซีย

มิกาเอล ซี. รัฟเพิร์ต อดีตเจ้าหน้าที่สืบสวนด้านยาเสพติดของกรมตำรวจลอสแอนเจลิส (Los Angeles Police Department-LAPD) เล่าถึงการปฏิรูปดังกล่าวไว้ในหนังสือ “Crossing The Rubicon : The Decline of American Empire and The End of the Age of Oil , ๒๐๐๖” ของเขาว่า ทรัพย์สินจำนวนมากของรัสเซียถูกขาย (แปรรูป) อย่างรวดเร็ว “คนวงใน” (insider) หรือที่เรียกว่า ผู้มีอุปการคุณในการขาย “ปตท.” ต่างซื้อและขายให้ชาติตะวันตกจนร่ำรวย ตลาดหุ้นที่เปิดก็สร้างความร่ำรวยให้ผู้มีอิทธิพลและต่างชาติ ระบบนี้ถูกเรียกว่า “Mafiocracy” หรือ “มาเฟียธิปไตย” การปฏิรูปทำให้รัสเซียถูกตะวันตกปล้นเงินออกนอกประเทศถึง ๕๕๐ พันล้านดอลลาร์ เงินตราของประเทศถูกทำลายและเศรษฐกิจล่มสลายอย่างเลวร้ายยิ่งกว่า “เศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่” (The Great Depression) ของสหรัฐฯ ระหว่างปี ๑๙๒๙-๑๙๓๓ (พ.ศ. ๒๔๗๒-๒๔๗๖) เสียอีก ทุกองคาพยพของเศรษฐกิจต่างล้มเหลวเพราะเศรษฐกิจเดิมถูกถอนรากถอนโคนอย่างรวดเร็วและรุนแรงตั้งที่นาโอมิ โคลน์ (นักต่อสู้เพื่อความเป็นธรรมชาวอเมริกัน) เรียกว่า “The Shock Doctrine” รัฐบาลไม่มีเงินชำระหนี้ให้ไอเอ็มเอฟ ท้องเก็บเงินฝากของประชาชนในธนาคารมีแต่ “ลม” ประชากรรัสเซียลดจำนวนลงจาก ๑๖๐ ล้านคนในปี ๑๙๙๑ (พ.ศ.๒๕๓๔) เหลือเพียง ๑๔๕ ล้านคนในเวลาเพียง ๑๐ ปี อายุเฉลี่ยของชายชาวรัสเซียลดลงเหลือเพียง ๔๘ ปี ในปี ๒๐๐๐ (พ.ศ.๒๕๔๓) เด็กรัสเซียถูกยกให้ต่างชาติไปเป็นลูกบุญธรรม ในกรุงมอสโกไมมีแท็กซี่ แต่รถยนต์ส่วนตัวทุกคันยินดีให้บริการเหมือนแท็กซี่เพื่อจะมีรายได้ เด็กสาวอายุ ๑๔ ก็เริ่มขายตัว หญิงรัสเซียตกงานจำนวนแสน ๆ คนต้องยอมเป็นโสเภณี และถูกมาเฟียส่งไปขายในยุโรปตะวันตก สหรัฐฯ อิสราเอล ฯลฯ (รวมทั้งในไทยแถวชอยนานา) ชาวอเมริกันจำนวนมาก

ไปรัสเซียเพื่อรับบริการทางเพศ ขึ้นส่วนจากศพ มีขายในร้านขายเนื้อ ฯลฯ

แอน วิลเลียมสัน นักหนังสือพิมพ์ชาวอเมริกันซึ่งทำงานอยู่ในรัสเซียหลายปี เธอพูดภาษารัสเซียและเป็นผู้เชี่ยวชาญด้านรัสเซีย เธอเห็นความเลวร้ายที่เกิดขึ้นและสรุปว่า “รัสเซียเคยมีเศรษฐกิจที่พอเพียงโดยมีทุกอย่าง ยกเว้นกาแฟกล้วยและมะพร้าว” เธอเขียนหนังสือบรรยายต้นเหตุและการถูกทำลายอย่างย่อยยับที่เธอเห็นแต่ไม่มีสำนักพิมพ์ใด ๆ ในสหรัฐฯ ยอมพิมพ์จำหน่าย การ “ปล้น” รัสเซียครั้งใหญ่จึงถูกฝังอย่างเงียบๆ

วลาดีเมียร์ ปูติน เข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีของรัสเซียในปี ๒๐๐๐ (พ.ศ.๒๕๔๓) ในสมัยนั้นบริษัท “ก๊าซพรอม” (Gasprom) ซึ่งถูกขายหุ้นบางส่วนให้เอกชนหลังปี ๑๙๙๑ (พ.ศ.๒๕๓๔) ยังไม่มีบทบาททางเศรษฐกิจของประเทศ ลิ่งแรกที่วลาดีเมียร์ ปูติน ทำคือแต่งตั้งซีไอเอคนใหม่เข้ารับตำแหน่งใน “ก๊าซพรอม” ต่อมาในปี ๒๐๐๕ (พ.ศ.๒๕๔๘) รัฐบาลก็ซื้อหุ้นจากเอกชนเพิ่มอีก ๑๐.๗ เปอร์เซ็นต์ เพื่อมีอำนาจควบคุมการบริหาร ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา “ก๊าซพรอม” ก็ขยายกิจการเข้าสู่ระดับสากลโดยเริ่มซื้อหุ้นในกิจการก๊าซและน้ำมันของเอกชนอีกสองบริษัท หนึ่งในสองได้แก่บริษัทน้ำมันของ โรมัน อบราโมวิช (เจ้าของทีมฟุตบอลประเทศอังกฤษ) อดีตมาเฟียรัสเซียซึ่งได้กิจการนั้นจากการแปรรูปรัฐวิสาหกิจตามคำแนะนำของ “ผู้เชี่ยวชาญ” ชาวอเมริกันในยุคปฏิรูปเศรษฐกิจเป็นทุนนิยมโรมันสุดสำหรับไปอยู่ในอังกฤษแต่ก็ถูกตามไปซื้อหุ้นเป็นเงิน ๑๓ พันล้านดอลลาร์ เพื่อที่รัฐบาลรัสเซียจะได้มีอำนาจบริหารบริษัท “ซีบีเนฟต์” ซึ่งผลิตน้ำมันเป็นอันดับห้าของรัสเซีย หลังการซื้อหุ้นดังกล่าว รัฐบาลรัสเซียก็สามารถควบคุมการผลิตน้ำมันหนึ่งในสามของประเทศ

เป้าหมายต่อไปของ วลาดีเมียร์ ปูติน คือทรัพย์สินของต่างชาติบนเกาะ “แซคาลิน” ที่ได้สัมปทานไปก่อนที่เขาจะเข้ารับตำแหน่ง แซคาลิน

เป็นเกาะยาว ๆ แคบ ๆ นอกชายฝั่งด้านทิศตะวันออกของรัสเซีย เกาะนี้มีก๊าซและน้ำมันจำนวนมาก ลัมปทานของ “แซคาลิน ๑” เป็นการร่วมทุนที่นำโดย เอ็กซอนโมบิล ขณะที่ “แซคาลิน ๒” เป็นการร่วมทุนของเชลล์ มิตซูชิและมิตซูบิชิ ทั้งสามฝ่ายซึ่งร่วมลงทุนกันถึง ๒๐ พันล้านดอลลาร์ เป็นกิจการของ “ต่างชาติ” ที่มีขนาดใหญ่ที่สุดในรัสเซีย สิ่งแปลกเกิดขึ้นเมื่อเดือนกันยายนปี ๒๐๐๖ (พ.ศ.๒๕๔๙) หน่วยงานด้านสิ่งแวดล้อมของรัสเซียได้กล่าวหาโครงการ “แซคาลิน ๒” ว่าทำลายสิ่งแวดล้อมอย่างหนัก และขอให้ยกเลิกโครงการ การต่อสู้เป็นไปอย่างดุเดือดและเข้มข้น ในที่สุด เชลล์และพวกก็ยกธงขาวและยอมขายหุ้นร้อยละ ๕๑ ให้ “ก๊าซพรอม” ในราคาต่ำกว่าราคาตลาด หุ้นของเชลล์ มิตซูชิ และมิตซูบิชิเหลือเพียงร้อยละ ๒๗.๕ ๑๒.๕ และ ๑๐ ตามลำดับ หลังจากรัฐบาลรัสเซียสามารถคุมอำนาจบริหารได้ ข้อหาทำลายสิ่งแวดล้อมก็ถูกถอนไป พอถึงเดือนตุลาคมปี ๒๐๐๖ (พ.ศ.๒๕๔๙) “ก๊าซพรอม” ก็ประกาศจะลงทุนในแหล่งพลังงานขนาดยักษ์นอกชายฝั่งชื่อ “Htokman” เองทั้งหมดโดยไม่ร่วมทุนกับบริษัทตะวันตกแห่งนี้ เชื่อว่าเป็นแหล่งทั้งน้ำมันและก๊าซที่ใหญ่ที่สุดในโลก และในปี ๒๐๐๗ (พ.ศ.๒๕๕๐) รัสเซียก็สามารถบีบให้ยักษ์อังกฤษที่ชื่อ “บีพี” ถอนตัวจากแหล่งก๊าซขนาดใหญ่ในเขตไซบีเรียด้วย

หลังวลาดีเมียร์ ปูติน เข้ารับตำแหน่งประธานาธิบดีรัสเซียในปี ๒๐๐๐ (พ.ศ.๒๕๔๓) จอร์จ บุช (ลูก) พยายามทุกวิถีทางในการผลักดันให้ยักษ์ใหญ่น้ำมันสัญชาติอเมริกัน เช่น เอ็กซอนโมบิล และ เชฟรอน เข้าไปควบคุมแหล่งน้ำมันและก๊าซในรัสเซียและเอเชียกลาง จอร์จ บุช ทำแม้กระทั่งเชิญผู้นำรัสเซียไป “กล่อม” ที่ไร่ของเขาในรัฐเท็กซัส แต่ความรักชาติ การรู้เท่าทันและความกล้าหาญทำให้ผู้นำรัสเซียเลือกเส้นทางเดินที่จะเป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติและประชาชน ในปัจจุบัน “ก๊าซพรอม” กลายเป็นผู้ผลิตก๊าซราย

ใหญ่ที่สุดของโลก และควบคุมเครือข่ายท่อส่งก๊าซรายใหญ่ที่สุด แกมยังเป็นผู้ผลิตน้ำมันชั้นนำของโลกอีกด้วย ก๊าซและน้ำมันถูกขายให้ยุโรป ตะวันตก ยุโรปตะวันออกและจีน วลาดีเมียร์ ปูตินสามารถให้ทรัพยากรของชาติสร้างความสัมพันธ์และถ่วงดุลอิทธิพลของสหรัฐฯ เพื่อจำกัดการขยายตัวขององค์การนาโตอย่างได้ผล และยังร่วมมือกับจีนและประเทศอื่น ๆ ในการต้านทานอำนาจ “เชิงเดียว” ของสหรัฐฯในโลกด้วย

เมื่อวันที่ ๑๕ มิถุนายน ๒๐๐๑ (พ.ศ. ๒๕๔๔) ผู้นำรัสเซีย ผู้นำจีนและอีก ๔ ผู้นำของอดีตประเทศในสหภาพโซเวียตได้พบกันในกรุงปักกิ่ง และร่วมกันตั้ง “องค์การความร่วมมือเซี่ยงไฮ้” (Shanghai Cooperation Organization - SCO) องค์การนี้ประกอบด้วยประชากร ๑.๕ พันล้านคน หรือกว่าร้อยละ ๒๐ ของประชากรโลก ประกอบด้วยมหาอำนาจทางทหารสองประเทศ คือ รัสเซียและจีน เป้าหมายที่เปิดเผยคือการรักษา “ยูเรเชีย” หรือพื้นที่รอยต่อระหว่างยุโรปและเอเชียให้ปลอดภัยจาก “อำนาจเชิงเดียว” รวมทั้ง “ผลัก” สหรัฐฯ ให้ออกไปจากเอเชีย สมาชิกขององค์การนี้ซ้อมรบร่วมกันทุกปีด้วยข้ออ้างว่า เพื่อปราบปรามผู้ก่อการร้าย เช่น เตียวกันที่สหรัฐฯอ้าง เมื่อซ้อมรบกับพันธมิตรของตน

ชาวยุโรปบนแผ่นดินใหญ่เรียกกระบวนที่สหรัฐฯ ใช้สร้างความยิ่งใหญ่และหาประโยชน์ให้ตนเองตลอดมาว่าระบบ “ปล้นชิง” (despoliation) และระบบ “อำนาจเป็นธรรม” (despotism) ระบบทั้งสองทำให้สหรัฐฯ เป็นที่เกลียดชังอย่างเจ็บปวด และเปิดเผยของประเทศครึ่งค่อนโลกในปัจจุบัน ความรู้สึกดังกล่าวกำลังเปิดเผยอย่างเป็นรูปธรรมมากขึ้นทั้งในอเมริกากลาง อเมริกาใต้และตะวันออกกลางซึ่งเป็น “สนามหลังบ้าน” (back yard) และเขตอิทธิพลที่สหรัฐฯพยายามยึดครองตลอดไปก็ตาม ยิ่งกว่านั้นการเป็นประเทศ “ลูกหนี้” รายใหญ่ที่สุดในโลกทำให้อิทธิพลของสหรัฐฯ ทั้งในแอฟริกาเอเชียและแม้แต่ออสเตรเลีย

ก็ถดถอยลง และถูกเข้าแทนที่โดยเงินมากขึ้นเรื่อย ๆ สำหรับประเทศไทย ผู้เขียนซึ่งมีอายุ ๗๔ ปี แทบนึกไม่ออกว่าผู้บริหารประเทศไทยคนใดมีความรักชาติ รู้เท่าทันและกล้าหาญเลือกเส้นทางเดินที่สอดคล้องกับ “ภูมิสังคม” เพื่อผลประโยชน์ของชาติและประชาชนอย่างแท้จริง ส่วนใหญ่อ้างคำว่า “สากล” ของตะวันตก และเดินตามการชี้แนะของตะวันตก โดยเฉพาะสหรัฐฯ อย่างมีติดบอดจนประเทศกลายเป็น “ถิ่นกาขาว” ถูกเรียกว่าเป็นประเทศ “ทันสมัยแต่ไม่พัฒนา” และถูกจัดให้เป็นประเทศที่มี “ความเสี่ยง” ที่จะเป็น “ประเทศล้มเหลว” (failed state) อีกด้วย

ดร.สุเมธ ตันติเวชกุล เลขาธิการมูลนิธิชัยพัฒนา เคยกล่าวว่า “เราส่งคนไปเรียนต่างประเทศเยอะ แต่ไม่มีใครคิดจ้างความคิดของตะวันตก ถือว่าล้มเหลว”

ณ เวลานี้ประเทศไทยควรจะ “วางตัว” ให้เหมาะสมกับสถานการณ์ที่เปลี่ยนไป หรือยังควรทำตัวเสมือนเป็น “มลรัฐ” หนึ่งของสหรัฐฯ ต่อไป?? **ข**

อ้างอิง

1. Michael C. Ruppert, “Crossing the Rubicon: The Decline of the American Empire at the End of the Age of Oil” , New Society Publishers, คานาดา, ๒๐๐๖
2. Martin Sieff, “That Should Still Be Us : How Thomas Friedman’s Flat world Myths are Keeping Us flat on Out Back” ; Wiley & Sons, New Jersey, USA, ๒๐๑๒, มาร์ตินเป็นนักเขียนบทความของ FoxNews Com. (อยู่ในเครือ News Corp. ของรูเพิร์ต เมอร์ด็อก) และเป็นหัวหน้านักวิเคราะห์ของ The Global Research Center เขาเคยเป็นบรรณาธิการบริหารด้านกิจการต่างประเทศของสำนักข่าว United Press และเขียนหนังสือขายดีมาแล้วหลายเล่ม
3. Michael Klare, “Rising Powers Shrinking Planet : How Scarce Energy is Creating a New World Order”, Metropolitan Books, Oxford, England, ๒๐๐๘

อันตรายจากการใช้โทรศัพท์มือถือ

แบ่งปัน สรรสาร

โทรศัพท์มือถือเป็นอุปกรณ์ไอทีที่พวกเราหยิบใช้งานแทบทุกวัน และมีข่าวเกี่ยวกับอันตรายจากการใช้โทรศัพท์มือถืออยู่บ่อย ๆ ผู้เชี่ยวชาญได้แนะนำข้อควรระวัง ดังนี้

- ไม่ควรใช้งานโทรศัพท์มือถือใกล้กับเสาไฟฟ้าแรงสูง ปัมป์น้ำมัน ปัมป์แก๊ส เนื่องจากมือถือเป็นการใช้งานบนคลื่นแม่เหล็กไฟฟ้า จะเหนี่ยวนำให้เกิดกระแสไฟฟ้าเข้ามาในโทรศัพท์มือถือได้ ถ้าช่วงฝนตกฟ้าคะนอง ควรเพิ่มความระมัดระวัง เนื่องจากมีโอกาสที่จะเหนี่ยวนำเข้ากระแสไฟฟ้ามายังเสาอากาศขณะมีการใช้งานได้

ดร.กิตติ วงศ์ถาวรวัฒน์ นักวิจัยอาวุโส NECTEC ได้แนะนำว่า การใช้มือถือเวลาฝนตก ในที่โล่งแจ้ง ก็เป็นอันตรายเช่นเดียวกันกับการมีโลหะในตัว เพราะมือถือมีองค์ประกอบเป็นโลหะส่วนใหญ่ด้วย แม้จะหุ้มด้วยพลาสติกแล้วก็ตาม โอกาสโดนฟ้าผ่าก็จะมีเยอะขึ้น

- สายชาร์จโทรศัพท์มือถือ ผศ.ชจร อินวณิช อาจารย์สาขาวิศวกรรมไฟฟ้า มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าพระนครเหนือ แนะนำว่า ไม่ควรซื้อสายชาร์จราคาถูกแต่ไม่ได้มาตรฐาน เพราะอาจเกิดไฟลัดหรือระเบิดซึ่งเป็นข่าวสายชาร์จของแท้ แม้จะราคาแพงหน่อย แต่ผ่านการตรวจสอบคุณภาพในการผลิตจากผู้ผลิตแล้ว

- การคุยมือถือไปด้วยขณะชาร์จอันตรายหรือเปล่า ? วิศวกรผู้เชี่ยวชาญกล่าวว่าการคุยมือถือไปด้วยขณะชาร์จทำให้เกิดอันตรายได้ ทั้งนี้เกิดจากแบตเตอรี่ซึ่งมีสารเคมี จะทำปฏิกิริยาทางเคมี ถ้าหากแบตเตอรี่สภาพหมดอายุ ก็มีโอกาที่จะระเบิดได้ อีกทั้ง การคุยไปด้วยเป็นการกระตุ้นการทำงานของแบตเตอรี่ให้ทำงานมากกว่าปกติเมื่อเทียบกับตอนไม่ได้ชาร์จ ทำให้เพิ่มโอกาสระเบิดได้ในกรณีแบตเตอรี่

- ชาร์จมือถือวางทิ้งไว้บนเตียงแล้วนอน อันตรายไหม ? อันตราย แม้ว่าไฟที่อยู่ในสายชาร์จแล้วเข้าไปยังมือถือจะถูกแปลงเป็นกระแสตรง โดยทั่วไป ไฟกระแสตรงจะไม่ดูดแล้วก็ตาม แต่ถ้าหากตัว Rectifier ที่ทำหน้าที่แปลงกระแสสลับคือไฟจากไฟบ้าน ไปเป็นกระแสตรงเพื่อเข้าสู่มือถือ มีการชำรุด ทำงานผิดพลาด อาจทำให้มีไฟฟ้ากระแสสลับ (ซึ่งดูดเราได้) หลุดเข้าไปยังสายชาร์จที่วิ่งเข้าสู่มือถือได้ ทำให้ไฟที่วิ่งอยู่ในสายชาร์จกลายเป็นไฟที่ดูดได้ และหากสายชาร์จขาดชำรุด และมาถูกตัวผู้ใช้ ก็เกิดไฟดูดได้

(จาก it24hrs.com)

● นายอนุทิน

ไม่เปิดบ่อนให้นักพนัน
ทำไมต้องทำเพื่อรองรับ
พวกทำผิดศีลธรรม
และผิดกฎหมายตลอด
ทำไมไม่แก้กันที่ต้นเหตุ

●●

พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรีและหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ(คสช.) 24 มิ.ย. 58

พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี และหัวหน้าคณะรักษาความสงบแห่งชาติ(คสช.) 16 มิ.ย. 58

ทรงเลิกทาสในเรือนบ่อนด้วย

ขอพูดถึงบ่อนกาสีในอีกลักษณะ เพราะคิดว่าแม้เรื่องนี้จะไม่เกิดในยุค พล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรีไทย ที่ได้ประกาศยืนยันให้ชาวไทยส่วนใหญ่ที่มีศาสนาในหัวใจได้ชื่นใจ แต่ในอนาคตก็คงมีการนำเสนอเรื่องนี้ขึ้นอีก ก็คง

ไม่ต่างจากเรื่องทำแท้งเสรีเช่นกัน

ยังไง ๆ ก็ขอชื่นชม พล.อ.ประยุทธ์ นายกา ไทย ที่กล้าตัดสินใจอย่างถูกทิศถูกธรรม ซึ่งก่อนหน้านี้ท่านก็ได้แสดงวิสัยทัศน์ของผู้นำที่มีวุฒิภาวะโดยพูดถึงการแก้ปัญหาเด็กแว้นที่ถูกทิศทางไว้ดังนี้

“ไม่เปิดสนามแข่งให้เด็กแว้น...ทำไมต้องทำเพื่อรองรับพวกทำผิดกฎหมายตลอด ทำไมไม่แก้กันที่ต้นเหตุ”

มองเรื่องการแก้ปัญหาเด็กแว้นก็คงไม่ต่างจากการแก้ปัญหาบ่อนการพนัน มิใช่คิดเอาแต่ได้จนมองไม่ออกถึงปัญหาทางสังคมที่จะติดตามมาอย่างมากมายมหาศาล อันไม่สามารถตีค่าราคาเป็นเงินได้เลย ดังเช่นการขายเหล้า ที่รัฐบาลจะได้เก็บภาษีจำนวนมาก แต่ก็ไม่มากเท่ากับความสูญเสียที่เกิดขึ้นที่มีมากกว่าเงินภาษีที่จัดเก็บได้จากการค้าเหล้าและเครื่องดื่มที่มีแอลกอฮอล์ทุกชนิด ซึ่งมีการวิจัยออกมาแล้วอย่างชัดเจน

พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ซึ่งเป็นพระมหากษัตริย์ไทยในรัชกาลที่ ๕ ที่ทรงมีพระปรีชาญาณเป็นที่ประจักษ์ แก่ชาวโลกและชาวไทยทุกหมู่เหล่า ในการบริหารประเทศ จะเห็นได้จากการเลิกทาสในเรือนเบี้ย และไม่มีการเสียเลือดเนื้อ

พระองค์ท่านยังเป็นผู้ประกาศให้เลิกทาสในเรือนบ่อนเป็นพระองค์แรกอีกด้วย โดยจะขอนำพระบรมราชาวาทที่ตรัสไว้สอนใจพลนิกรชาวไทย และข้าราชการทั้งหลายไว้ที่เราชาวไทยควรน้อมใส่เกล้าใส่กระหม่อมไว้อย่างยิ่ง ดังนี้

.... การที่พระเจ้าแผ่นดินอนุญาตหรือทรงเห็นดีด้วยในเรื่องเล่นเบี้ย นี้อาจจะเป็นความจริง แต่คงจะเป็นพระเจ้าแผ่นดินบางองค์... เพราะเหตุฉะนั้นถึงแม้ว่าพระเจ้าแผ่นดินภายหลังจะมีได้ เลิกธรรมเนียมยกหัวเบี้ยพระราชทาน ในเวลาตรุษเวลาสงกรานต์เสียก็ดี แต่ก็ไม่ได้โปรดให้เล่นเบี้ยในพระราชวังหรือทรงสรรเสริญการเล่นเบี้ยว่าเป็นการสนุกสนานอย่างหนึ่งอย่างใดเลย เพราะเหตุที่พระบรมราชวงศ์ปัจจุบันนี้ พระเจ้าแผ่นดินดำรงอยู่ในคุณความประพฤติดี ๓ ประการ คือ ไม่ทรงประพฤติและทรงสรรเสริญในการที่เป็นนักเลงเล่นเบี้ยการพนันอย่าง ๑ ไม่ทรงประพฤติในการดื่มสุราเมรัยและกีดกันมิให้ผู้อื่นประพฤติอย่าง ๑ ไม่ทรงประพฤติล่วงในสตรีที่

เป็นอัคคณียฐานนี้อย่าง ๑ เป็นความประพฤติ ซึ่งพระเจ้าแผ่นดินในพระบรมราชวงศ์นี้ได้ทรงงดเว้นเป็นชาติสืบ ๆ กันมา

พระบรมราชวงศ์นี้จึงได้ตั้งปกครองแผ่นดินอยู่ยืนยาวกว่าบรมราชวงศ์อื่น ๆ ซึ่งได้ปกครองแผ่นดินมาแต่กาลก่อนแล้ว บ้านเมืองก็เจริญสมบูรณ์ ปราศจากเหตุการณ์ภายในซึ่งจะทำให้เป็นที่สะดุ้งสะเทือนหวาดหวั่นแก่ชนทั้งปวง

แต่การเล่นเบี้ยนั้น เป็นที่ไม่ต้องพระอภัยค้ายมาทุก ๆ พระเจ้าแผ่นดิน เพราะฉะนั้น ควรที่พระบรมวงศานุวงศ์และข้าราชการผู้ซึ่งมีความนับถือเคารพต่อพระบารมีและพระเดชพระคุณพระเจ้าแผ่นดินสืบ ๆ กันมา ควรจะคิดตรองให้เห็นโทษเห็นคุณตามที่จริง และงดเว้นการสนุกและการหาประโยชน์ในเรื่องเล่นเบี้ยนี้เสีย จะได้ช่วยกันรับราชการฉลองพระเดชพระคุณทะนุบำรุงแผ่นดิน เพิกถอนความชั่วในเรื่องเล่นเบี้ยซึ่งอบรมอยู่ในสันดานชนทั้งปวงอันอยู่ในพระราชอาณาเขต เป็นเหตุจะเหนี่ยวรั้งความเจริญของบ้านเมืองให้เสื่อมสูญไป ด้วยกำลังที่ช่วยกันมาก ๆ และเป็นแบบอย่างความประพฤติให้คนทั้งปวงเอาอย่าง

ตามคำนักปราชญ์ย่อมกล่าวว่า การที่ทำให้เห็นเป็นแบบอย่าง ง่ายกว่าที่จะสั่งสอนด้วยปาก ถ้าเจ้านายขุนนางประพฤติเล่นเบี้ยอยู่ตราบดี คนทั้งปวงก็ยิ่งเห็นว่าไม่สู้เป็นการเสียหายมาก ผู้มีบรรดาศักดิ์จึงยังประพฤติอยู่ ถ้าผู้มีบรรดาศักดิ์ละเว้นเสีย ให้เห็นว่าความพยายามเช่นนั้น เป็นของคนต่ำช้าประพฤติแล้ว ถึงแม้จะเลิกขาดสูญไปไม่ได้ก็คงจะเบาบางลงได้เป็นแท้..”

ได้ฟังพระบรมราชาวาทของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวฯ ในรัชกาลที่ ๕ (พระปิยมหาราช) แล้ว ก็ขอกล่าวทำนองเดียวกับพล.อ.ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี ว่า

“ไม่เปิดบ่อนให้นักพนัน ทำไมต้องทำเพื่อรองรับพวกทำผิดศีลธรรมและผิดกฎหมายตลอด ทำไมไม่แก้กันที่ต้นเหตุ” ๒

รัฐบาลจำเป็นต้อง “ฉลาด-รอบรู้”
มีวิสัยทัศน์ในทุก ๆ ด้าน!
จึงจะรู้เท่าทันประชาชน-นายทุน-นักธุรกิจทั้งหลาย
ต้องจัดการ-ต้องควบคุม-ต้องดูแล-ต้องจัดสรร!
ผลประโยชน์ทุกฝ่ายต้องลงตัว!
ประโยชน์สูง แต่ความเสียหายต้องน้อยกว่านี้
ประหัยดมากไป ประโยชน์ที่จะเกิดแก่ประเทศชาติ ไม่เกิด

เศรษฐกิจกับสิ่งแวดล้อม ต้องถอยคนละก้าว

คิดถึงคำสอนพ่อครูโพธิรักษ์ บัญญัติไว้มา
หลายสิบปี “ประโยชน์ - ประหัยดสุด”

สรรพสิ่งต้องคำนวณรอบด้าน เอา “ประโยชน์”
อย่างเดียว ไม่คิดถึง “ประหัยด” ก็ไม่ได้

แต่จะเอา “ประหัยด” อย่างเดียว ไม่คิดถึง
“ประโยชน์” ก็ไม่รอด!

ทั้ง “ประโยชน์-ประหัยด” ต้องเกี่ยวแขนไป
ด้วยกัน

แก้ปัญหาทุกวันนี้ ใคร ๆ ก็ต้องใช้วิธีนี้ ถือเป็น
ทฤษฎี “วินวิน” ก็พอได้

แต่หากคนคิด-คนตัดสินใจไม่รู้รอบด้าน ขาด
วิสัยทัศน์ในเรื่องนั้น ก็จะแก้ปัญหาแบบโง่งม!

หลาย ๆ อย่างก็จะย่อยยับ!

เพราะเหตุนี้ ทุกปัญหาจะเอา **“ประโยชน์”** สูงสุดก็ไม่ได้ จะเอา **“ประหยัด”** สุด ๆ ก็ไม่ไหว ที่สุดแห่งที่สุด ต้องถอยคนละก้าว “ไชโย” ทั้ง ๒ ฝ่าย!

เวรกรรมวันนี้จึงต้องมาตกกับรัฐบาลในดวงใจของกระผม!

ต้องมาแก้ปัญหาที่รัฐบาลก่อนเอาแต่นอนหลับคุดคู้ เอาแต่เสพสุข หาคะแนน

ดินจึงพอกหางหมู ไม่รู้หมูจะเดินไหวไหม?

“เศรษฐกิจ” ก็เป็นเรื่องสำคัญ เพราะเป็นเรื่องปากท้อง

แต่ “สิ่งแวดล้อม” ก็สำคัญไม่ยิ่งหย่อน ภัยธรรมชาติหลากหลาย เตี้ยวแล้งเตี้ยวท่วม เตี้ยวท่วมเตี้ยวแล้ง กระทบน้ำไม่ให้เงยหัว?

เจ้ากวางน้อยที่หลบภัยจากนายพรานได้พุ่มไม้อยู่ไป ๆ ก็ค่อย ๆ เล็มกินใบไม้ด้วยความหิว

สุดท้ายพุ่มไม้ก็โล่งแจ้ง นายพรานยังทันที่... ตูม!

ทฤษฎีใครใคร่ค้า-ค้า ใครใคร่ขาย-ขาย เมื่อปี พ.ศ.๑๘๐๐ กำลังจะเป็นทฤษฎีทำลายโลก

ระบบอุตสาหกรรมต้องกว้านผลผลิตทั้งหลายในแผ่นดินมาแปรรูปเพื่อเพิ่มรายได้

ระบบธุรกิจเน้นกำไรเป็นสุดยอดแห่งเป้าหมาย

ขายอะไรก็ได้...ขาย

สังคมเมืองรุกรานพื้นที่สร้างคอนโดฯหลายสิบชั้น

สังคมชนบทลุ่มเพาะปลูก เปลี่ยนจาก **“พอกิน”** มาเป็น **“ขายให้ได้มากที่สุด”**

สังคมป่า ช่วยชีเรา ชาวบ้านบุกรุกหาที่ทำกิน

ป่าเขียวชอุ่มเริ่มร่อยหรอ

ป่าชายเลนถูกรุกราน

ฝ่ายหนึ่งอ้าง “ปากท้อง”

ฝ่ายหนึ่งอ้าง “ธุรกิจ”

แผ่นดินไทยต้องอุทิศชีวิตเพื่อพวกมัน....

ที่เชื่อว่ามนุษย์!

บทความสารคดีเจาะลึก ภาคเหนือโค่นป่าเขา ปลุกข้าวโพดเลี้ยงสัตว์

ภาคใต้สร้างโรงงานทำปลาปน จับปลูกลามาย่อยสลาย ทำเป็นอาหารสัตว์

ประมงชาวบ้านจับปลาพอกิน เครื่องมือไม่ร่นวาย

ประมงนายทุน เครื่องมือจับปลาซับซ้อนตาข่ายถี่เล็ก

จับปลาทีละมากๆ

ลูกเด็กเล็กแดงเหล่าประชาชนปลาถูกจับเกลี้ยง

คนไทยจับปลาทะเลไทยไม่มีแล้ว รู้ไหมต้องออกไปทะเลประเทศอื่น!

อุบัติเหตุมากมายในสังคมไทย จะพึงประชาชน เขาก็คิดแต่ **“ผลประโยชน์ตัวเอง”**

รัฐบาลจำเป็นต้อง “ฉลาด-รอบรู้” มีวิสัยทัศน์ในทุก ๆ ด้าน!

จึงจะรู้เท่าทันประชาชน-นายทุน-นักธุรกิจทั้งหลาย

“ใครใคร่ค้า-ค้า” ปล่อยเช่นนี้ไม่ได้

ต้องจัดการ-ต้องควบคุม-ต้องดูแล-ต้องจัดสรร!

ผลประโยชน์ทุกฝ่ายต้องลงตัว!

ประโยชน์สูง แต่ความเสียหายต้องน้อยกว่านี้

ประหยัดมากไป ประโยชน์ที่จะเกิดแก่ประเทศชาติ ไม่เกิด เรื่องนี้ก็ปล่อยไว้ไม่ได้!

สุดจะเห็นใจรัฐบาลยุค คสช.

ปัญหาต้องตั้งใจแก้ไข และทำอย่างต่อเนื่องจึงจะสำเร็จ

คนทำงานไม่เน้นผลประโยชน์ส่วนตัว เน้นส่วนรวมเป็นที่ตั้ง...ยอมประสพผลสำเร็จ **พินธง!**

งานนี้เป็นบุญกุศลสูงยิ่ง

กู้ชีวิตก็ไม่ยิ่งใหญ่เท่ากู้ชาติกู้แผ่นดินและ....กู้สิ่งแวดล้อม!

ขอเป็นกำลังใจ จากหิ้งห้อยชายป่า! ☸

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร

• สมณะโพธิรักษ์ •

• ต่อจากฉบับที่ ๓๐๐

ด้วย ไม่ใช่แค่ขั้น“พีชนิยาม”เท่านั้น

ขอเน้นนะว่า ที่อาตมากำลังโยงโยเอา

เราได้อธิบายไปแล้วในฉบับที่แล้วว่า ผู้จะทำประโยชน์ให้ประชาชน หรือรับใช้ประชาชนกันอย่างเป็นจริงนั้น ต้องเป็นคนที่มีพลังงานของ“สัตบุรุษ”จริงจึงจะเข้าไปทำการกระทบสัมผัส(ปฏิสัมพันธ์) นิวเคลียสนั้นจนมีพลังเปลี่ยน genomes(จีโนมส์)ใน chromosomes ไปจนถึงใน gene ใน DNA ทำอิทธิฤทธิ์กลายเป็นปฐุสินทรีย์ได้ จาก“ธรรม ๒”กลายเป็น(ภวันติ)“เวทนาที่รวมลงเป็นหนึ่ง” [เทว ัมมา ทวเณ เวทนาย เอกสโมสรรณา ภวันติ]

นั่นคือ จากเคหสิตเวทนา(โลกียธรรม) สุขเวทนา-ทุกขเวทนากลายเป็น“เนกขัมมสิตเวทนา”(โลกุตระธรรม) ถึงขั้นเนกขัมมสิตอุเบกขาเวทนา หรืออารมณ์ไม่สุขไม่ทุกข์ ชนิดที่เป็นพลังงานของ“คุณวิเศษอาริยบุคคล”แท้ๆ

ไม่ใช่แค่“เคหสิตอุเบกขาเวทนา”แน่ๆ

และการเปลี่ยน“เพศ”(ลึงคะ)นี้ย่อมไม่ใช่การกระทำของหมอที่แปลงเพศให้กะเทย ซึ่งเป็นการผิดศีลของพุทธ(ที่พระพุทธเจ้าทรงตราเป็น“ศีล”ในมหาศีล ข้อ ๗ พระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๒๐) นั้นเด็ดขาด ที่แปลงกะเทยนั้นเดรัจฉานวิชาแปลง“ร่างกาย”ตามใจกิเลส แต่นี่เปลี่ยนแปลง“จิตใจ”ด้วยคุณธรรมอันสูงส่งวิเศษ

ซึ่งเป็นการเปลี่ยนเพศของ“นามธรรม”ขั้นชีวิตทีเดียว และเป็นชีวิตขั้น“จิตนิยาม”

ภาษาทางวิทยาศาสตร์มาอธิบายประกอบนี้ เพื่อจะเปิดเผยความจริงอันยิ่งใหญ่ให้รู้กันว่า ทฤษฎีสัมพัทธภาพ(relativity)ของโลกนั้น ความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้านี้แหละที่เป็น “ทฤษฎีสัมพัทธภาพ” ที่จะตอบสัมพัทธภาพ หรือ“ความสืบทอด”(สันตติ=continuum, relative) ระหว่าง“พลังงาน”(Energy)ที่นักวิทยาศาสตร์ทั้งหลายค้นพบได้อย่างครบถ้วน

ซึ่งเป็น“ความสืบทอด”ของสรรพสิ่งในด้าน physics แม้แต่ด้าน biology หรือด้าน psychology ก็ศึกษากันมาสุดแล้ว

แต่“ความสืบทอด”ของพลังงาน หรือ “ความสืบทอด”ของภาวะที่มีความเคลื่อนไหวในตนเอง และเคลื่อนไหวเลื่อนสถานะจาก “อุตุนิยาม” กลายเป็น“พีชนิยาม” และเคลื่อนไหวเลื่อนสถานะจาก“พีชนิยาม”กลายเป็น“จิตนิยาม”ได้อย่างไร? ตรงไหน? ในภาวะอะไร?

อย่างละเอียดลึกสุด โดยเฉพาะของพลังงานขั้น“จิตนิยาม”ในความเป็น“กรรม” และเป็น “ธรรม” ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า คัมภีรา(ลึกซึ้งยิ่ง)-พุทธสา(เห็นตามได้ยากยิ่ง)-ทุรณูโพธา(รู้ตามได้ยากยิ่ง)-สันตยา(สงบพิเศษยิ่ง)-ปณิตา(สุขุมประณีตยิ่ง)-อตั๊กาวจรา(รู้ไม่ได้ด้วยตรรกศาสตร์)-นิปฺภนา(ละเอียดยิ่ง)-ปณทิตเวทนียา(รู้ได้เฉพาะบัณฑิตจริง)

ความสืบทอด หรือความต่อเนื่อง นี้ คือ คำว่า “สันตติ” ซึ่งไอน์สไตน์(Albert Einstein)

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ก็ค้นพบความสืบทอดหรือความต่อเนื่องได้ถึง
ขั้น space and time of continuum
ซึ่งเป็นทฤษฎีสัมพัทธภาพ(relativity)ของโลก
อันยิ่งใหญ่ที่คนยุคนี้ค้นพบ และประกาศ
เปิดเผยแล้ว ซึ่งนำมาพิสูจน์ใช้งานกันเป็น
“ความจริง”ที่ชัดเจนแล้ว โลกรู้จักกันกว้างขวาง
ส่วนของพระพุทธเจ้านั้นก็เป็นที่ทฤษฎี
สัมพัทธภาพ(relativity)ของโลกน่าจะไม่แตกต่างกัน
เลย เพียงแต่มีความละเอียดสูงไปถึง
ขั้นนามธรรม ลึกซึ่งถึงระดับจิตวิญญาณที่เป็น
เป็น“ปรมาตมธรรม” และเป็นโลกุตระธรรม
เข้าขั้นอาริยะที่แท้จริงได้จริง พิสูจน์ได้ตาม
ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ดีแล้วทุกประการ
คือ ตาม“สวางกชาตธรรม”

และพระพุทธเจ้าทรงค้นพบ“ทฤษฎี
สัมพัทธภาพ”(relativity)นี้ก่อนไอน์สไตน์มา
นานนับพันๆปี ซึ่ง“ความสืบทอด”หรือสันตติ
ของพระพุทธเจ้านั้นเป็น“ปฏิสัมพันธ์”ถึง
ขั้น“กรรม กับ กาล” คือ kharm and time
of continuum ที่ยิ่งใหญ่เยี่ยงเดียวกัน แต่
เป็นขั้น“นามธรรม”

ความรู้ของวิทยาศาสตร์ทางโลกนั้น
ค้นพบได้แค่ space and time of con-
tinuum เป็นแค่“วัตถุธรรม” ซึ่งไม่สามารถ
ไขความลึกที่เป็นความลับขั้น“นามธรรม”
ที่เป็น kharm and time of continuum
ให้โลกรู้จักแจ่มแจ้ง“ความจริง”ได้

แต่พระพุทธเจ้าสามารถไขความลึกใน

ความลับให้รู้จักแจ่มแจ้ง“ความจริง”จุดนี้ให้โลก
รู้จักได้อย่างสมบูรณ์ และสามารถพิสูจน์ได้ด้วย
อย่างเป็น สันติวิธี(ผู้ใดปฏิบัติ ผู้ใดบรรลุ ผู้นั้น
ย่อมเห็นประจักษ์ด้วยตนเอง ไม่ต้องเชื่อตามคำของผู้อื่น)
อกาลิโก(เมื่อใดก็บรรลุได้ ถ้าปฏิบัติดีปฏิบัติสมาธิ
จริง ไม่จำกัดกาล) เอหิปัสสิโก(ทำทายต่อการพิสูจน์
ตรวจสอบ,ใครๆก็มาดูได้มาเห็นได้) โอปนยิโก(เป็นของ
สูงที่ควรน้อมน้อมเอามาให้ได้) ปัจจัตตัง เวทิตัพโพ
วิญญูติ(ต้องทำเองจึงจะได้ส่วยผลเฉพาะตน ทำให้กัน
ไม่ได้ เอากันไม่ได้) นี่คือ สวางกชาตธรรม อัน
หมายความว่า ธรรมที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ดี
แล้ว ซึ่งเป็น“ความจริง”ที่เชิฐพิสูจน์ได้

นั่นก็คือ พลังงาน หรือความเคลื่อนไหว
ของทุกภาวะ มีวิวัฒนาการอย่างไร? ตัดขาด
สันตติ(continuum, relative)กันตรงไหน? หรือ
จะต่อสันตติ(continuum, relative)ตรงไหน? ก็
สามารถรู้จักแจ่มแจ้งจริง“ตรงนั้น”(หทัยรูป) โดย
“สัมผัส”ภาวนานั้นๆ ชนิดที่รู้ได้ด้วย“อาการ”
ของ“องค์ประกอบรูปกับนาม” เรียกว่า “กาย”

“กาย”เป็น“องค์รวมหรือองค์ประชุม”
ที่ผู้ปฏิบัติธรรมจะต้องมีความรู้อย่าง“สัมมา
ทิวฐิ” และต้อง“รู้จักแจ่มแจ้งจริง”ว่า “กาย”
นั้นหมายความว่าอย่างไร? คืออะไรกันแท้?

หากยัง“มิจฉาทิวฐิ”ในความเป็น“กาย”
อยู่ ก็ไม่สามารถจะ“รู้จัก”ความเป็น“กาย”
ได้แน่นอน ก็ปฏิบัติธรรมไม่สามารถบรรลุ
ธรรมของพุทธได้แน่ๆเด็ดขาด

ที่อาตมายืนยันหนักแน่นกันปานฉะนี้

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ก็เพราะว่า ผู้ปฏิบัติธรรมของพุทธจะต้อง“พ้นสังโยชน์”ข้อที่ ๑ ซึ่งมีว่า จะต้อง“พ้นสักกายทิฏฐิ” จึงจะสามารถปฏิบัติเข้าสู่“มรรค”ขั้นแรก แล้วจึงจะเรียนรู้อุบัติในขั้นต่อไป

หากข้อแรกนี้ ไม่“พ้นมิจฉาทิฏฐิ” คือเข้าใจไม่ถูกต้องถ่องแท้ ในคำว่า“กาย” ซึ่งต้องเรียนรู้ให้ความเข้าใจความหมายในคำว่า“กาย”ให้เป็น“สัมมาทิฏฐิ”ก่อนอื่น

แล้วจึงจะปฏิบัติ ด้วยการศึกษาลัทธิใหญ่ที่สุดของศาสนาพุทธ คือ“ไตรสิกขา”

ซึ่งมีการปฏิบัติไปตามลำดับ คือ เริ่มตั้งแต่สมาทาน“ศีล ๕” แล้วจึงจะเพิ่ม“อริศีล”เป็น“ศีล ๘” แล้วก็“ศีล ๑๐” และสูงขึ้นไปที่อีกตามข้อศีลใน“จลศีล ๒๖” และ“มัชฌิมศีล ๑๐”เพิ่มขึ้นๆไปตามลำดับจนครบ

การเจริญ“อริศีล-อริจิต(ฉานและสมาธิ)-อริปัญญา”ไปเป็นลำดับๆ เป็นความวิเศษ ชนิดที่พระพุทธเจ้าตรัสว่าไม่เคยมีมาก่อนในโลก (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๐๙) พระองค์ทรงยืนยันว่าเป็นความมหัศจรรย์กันทีเดียว

ซึ่งผู้ปฏิบัติบรรลุแล้วจริงจะรู้อย่างไร ว่า มหัศจรรย์จริง และมหัศจรรย์เพราะอะไรอย่างไร ก็จะได้รู้ด้วยตนในตนของตน

อาตมาขอแฉะแทรกย้ำเรื่อง“ศีล-สมาธิ-ปัญญา”เข้ามาตรงนี้หน่อย เพื่อเติมประกอบให้เห็นจริงใน“การศึกษาปฏิบัติธรรม”ว่า แม้จะได้พูดได้อธิบายกันลึกซึ้งสูงส่งเข้าไปถึงปรมาตถธรรมสุดยอดปานใด หรือจะใช้

ภาษาและทฤษฎีของวิทยาศาสตร์มายืนยันเทียบเคียงอย่างลึกซึ้งสูงส่งปานใดก็ต้องอยู่ในกรอบของ“ไตรสิกขา”ทั้งสิ้น

ตรวจดูตนเอง ตาม“จลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล”ดูดีๆเถิด ที่สำคัญต้องเข้าใจความหมายของ“ศีล”แต่ละข้อแต่ละประเด็นให้ถ่องแท้ แล้วจะสอบทานตนเองดูได้ ว่าเราเจริญขึ้นถึงขั้นไหนแล้ว “อริศีล”แต่ละข้อแต่ละขั้นจะเป็นเครื่องชี้บ่งให้เราว่า“ความจริง”ได้เป็นลำดับ อย่างมหัศจรรย์จริงๆ

ดังนั้น ผู้ปฏิบัติที่“มิจฉาทิฏฐิ” จะไม่สามารถเข้าใจ หรือเห็นจริงตามที่อาตมาพูดนี้ได้ เพราะปฏิบัติไม่มีลำดับ และไม่อยู่ในกฎเกณฑ์ที่เป็น“อริศีลสิกขา-อริจิตสิกขา-อริปัญญาสิกขา” ไม่ลาดลุ่มเหมือนฝั่งทะเล

ซึ่ง“ความลาดลุ่มเหมือนฝั่งทะเล หรือเหมือนฝั่งมหาสมุทร”นี้ มันมี“สภาพหมุนรอบเชิงซ้อน”ของ“อริศีลสิกขา-อริจิตสิกขา-อริปัญญาสิกขา”ที่เป็นนัยสำคัญยิ่ง

นั่นคือ หมุนวนไปมา ซ้าย-ขวา หรือสูง-ต่ำ ได้ด้วย ไม่ใช่หมุนวนอยู่ในระดับเดิม หรือระนาบเดียว มิติเดียวเท่านั้น

การหมุนวนนั้นในความจริงมีหมุนวนขึ้นสูง หรือหมุนวนลงต่ำ น้อยหรือมาก ดีหรือเลว ก็ได้ หรือหมุนวนเป็นแนวระนาบเดียวมิติเดียว หมุนไปวนมาไม่ขึ้น-ไม่ลง, ไม่มาก-ไม่น้อย, ไม่สูง-ไม่ต่ำ, ไม่ดี-ไม่เลวอยู่ในระนาบเดียว-มิติเดียว ตลอดกาล

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

เช่น เข้าใจคำว่า “อ” แปลว่า “ไม่” แล้ว ก็ใช้ความหมายของ “ไม่” นี้วนไปวนมาอยู่ในระนาบเดียวระนาบเดิม มิติเดียว

เป็นต้นว่า บาป-บุญ ก็มีมิติเดียว

ถ้าไม่เป็นบาป ก็เป็นบุญ กันเลย จะขึ้นเดียว อย่างเดียว ระดับเดียว บาปน้อยลง ๑ น้อยลง ๒ น้อยลง ๓ ... ฯลฯ ไม่ได้มากขึ้น ๑ มากขึ้น ๒ มากขึ้น ๓ ... ฯลฯ ไม่ได้เลย หรือบาปคือ กิเลส บุญคือการชำระกิเลส เช่น กิเลสมาก ผู้ทำ “บุญ” ก็คือ ผู้ทำการชำระกิเลสมากนั้นให้น้อยลงๆ เป็นลำดับ ก็ได้ ที่สุดชำระกิเลสจนหมดสิ้นได้ ก็ไม่ต้องมี “บุญ” คือ ไม่ต้องมีการชำระกิเลสนั้นอีกแล้ว กิเลสมันหมดแล้ว มันเกลี้ยงแล้ว มันไม่มีให้ชำระอีกแล้ว ก็ไม่ต้องมี “บุญ” “บุญ” คือ “การชำระกิเลส” หรือเครื่องชำระกิเลส ก็ไม่ต้องใช้เครื่องชำระอีกแล้ว ไม่มีการชำระกิเลสนั้นอีกแล้ว

จบ

ก็ผู้ “สิ้นบุญสิ้นบาป” (บุญญาบาปปริกษิโณ)

คำว่า “อบุญญ” ใน “อบุญญาภิสังขาร” เป็นต้น ที่หมายความว่า “อภิสังขาร” คือได้ปรับแต่ง หรือจัดการกำจัดกิเลสออกไปจากจิตใจได้หมดสิ้นแล้ว ก็เป็นอัน “จบบุญ” หรือเสร็จสิ้น “การทำบุญ” ไม่ต้องมี “การทำบุญ” (อบุญญ) กันต่อไปอีกแล้ว

“อบุญญาภิสังขาร” คำนี้ จึงหมายถึงว่า ได้จัดการชำระกิเลสหมดสิ้น ไม่ต้อง “ทำบุญ”

หรือไม่มี “การทำบุญ” กันอีกสำหรับผู้ที่ “จบกิจ” ผู้นี้ เพราะหมดบาปแล้ว บุญก็ไม่ต้องมีแล้ว ด้วยประการฉะนี้

ผู้ที่ยังเข้าใจคำว่า “บุญ” หรือ “บุญญ” ยังไม่สัมมาทิฐิ หลงไปเข้าใจว่า เป็นสิ่งที่จะได้ จะมี เหมือนนวัตกรรม เหมือนสมบัติ เหมือนทรัพย์สิน เหมือนข้าวเหมือนของ เหมือนคุณงามความดีแบบโลกีย์ เหมือน “กุศล”

นั่น..ผิด ยังมิจฉาทิฐิในความหมายแท้ของคำว่า “บุญ” เพราะคำว่า “บุญ” นี้เป็น “โลกุตระธรรม” ไม่ใช่ “โลกียธรรม” ซึ่งหลงผิดกันมานานแสนนานแล้ว

“บุญ” หรือ “บุญญ” นี้ คือ เครื่องมือใช้กำจัดกิเลส ชำระกิเลสเท่านั้น ไม่ได้เป็นสิ่งที่จะเป็นประโยชน์อื่น หรือเป็นเครื่องอาศัยชนิดใดอื่นเป็นอันขาด

“บุญ” คือ เครื่องชำระกิเลสจากจิตให้สะอาดหมดจดเท่านั้น กิเลสหมดไปจากจิตเมื่อใด เมื่อนั้นก็ไม่ต้องใช้บุญ ไม่ต้องมีบุญ

หมดบุญ สิ้นบุญ ทิ้งบุญได้เลย โดยไม่ต้องว่าอกตัญญูต่อบุญเลย เพราะ “บุญ” หมดหน้าที่แล้ว หมดกิจที่จะทำแล้ว จบกิจ และ “บุญ” ก็ไม่ใช่ “จิตดี-จิตชั่ว” ใดๆ เป็นแค่เครื่องมือ หรือแค่ตัวการชำระกิเลส ไม่ใช่เครื่องอาศัยเป็นสุขเป็นทุกข์แต่อย่างใด ที่จะต้อง “มี” ต้อง “ได้” แต่ต้อง “ทำเป็น”

แต่ถ้าถามว่า “บุญ” เป็นภาวะที่ดีไหม?

“บุญ” นี้แหละ “ดีที่สุด” ที่คนทุกคน

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ควร“เป็น” ควร“มี”ที่สุดในการเป็น คน
ไม่มีอะไร“ดี”เท่าเลย แต่ไม่ใช่“มี”อย่างวัตถุ
หรือแม้แต่“มีนามธรรม-มีอารมณ์”

เพียงแต่ว่า “บุญ”ไม่ใช่สิ่งที่จะ“ได้”
จะ“มี”แบบเป็น“สิ่งที่จะพอกพูน”มากขึ้น
เหมือนกิเลส เหมือน“บาป” เหมือนข้าวของ
ผู้ยิ่ง“ได้บุญ”หรือยิ่ง“มีบุญ”นั้น “บุญ”
ในตนก็ลดลงๆ เหมือน“บาป”ของคนที่เรา
ทำให้ลดลงๆได้ “ทำให้“บาป”ในตนหมดสิ้น
จนไม่ต้อง“กำจัดบาป”กันอีกเป็นที่สุด

“บุญ”ก็เป็นอันหมดหน้าที่ ไม่ต้องใช้
“บุญ” ไม่ต้องมี“บุญ”ใดสำหรับตนกันอีก
เป็นผู้“สิ้นบุญสิ้นบาป”(บุญญาปาปปริกขิโณ)

ผู้“ทำบุญ”ถูกต้องเป็นสัมมาทิฐิ ก็ทำ
“บุญ”ได้ผล เป็นผู้สามารถทำให้กิเลสออก
จากตนหรือออกจากกิเลส(เนกขัมมะ) ทำบุญ
ไม่เป็น ทำบุญไม่ถูกต้อง ก็ไม่มีกิเลสออก-
กิเลสลด กิเลสก็ไม่ออก

“บุญ”ไม่ใช่ของควรได้อะไร แต่เป็น
เครื่องมือที่ต้องใช้เป็น ใช้มีผลยิ่งใหญ่ของ
คน “บุญ”จึงเป็น“ภาวะที่คนต้องทำให้ได้”
แต่ไม่ใช่สิ่งที่ควรได้ ใช้เสร็จแล้วก็ทิ้งเลย

“บุญ”เป็นของไม่น่ามีเลย เพราะถ้าใคร
จะต้อง“มีบุญ” ก็คือผู้จะต้อง“มีบาป” คน
ต้องใช้“บุญ”กำจัดกิเลสของตน ผู้ยังต้องมี
“บุญ” ต้องใช้“บุญ” ก็คือ คนยังมี“กิเลส”
ยังเป็นคนที่ไม่ใช่“อรหันต์”

คนที่เป็นอรหันต์ คือ คนไม่ต้องมีบุญ

คนผู้ใดถ้าไม่มีกิเลสเกิดในตนอีกแล้ว ก็ไม่
ต้องมี“บุญ” มีก็แต่“กุศล”เป็นเครื่องอาศัย

คนผู้รู้“บุญ”ถูกต้อง“สัมมาทิฐิ”ก็ไม่
อยาก“ได้บุญ” เพราะถ้า“ได้บุญ”ก็คือยังมี
“บาป” ยังมีกิเลส จึงต้องมีเครื่องมือชำระ
กิเลส “ได้บุญ”ก็คือ “ได้ชำระกิเลส”

ชำระกิเลสได้ก็เป็น“ส่วนบุญ”(บุญภาค)
หรือ“ส่วนแห่งบุญ”(บุญภาคิยา) หมายความว่า
ชำระกิเลสไปได้เป็นส่วนๆ คือ ส่วนบุญ
หรือส่วนที่กิเลสถูกชำระออกไปได้ เป็น
ส่วนๆ ซึ่งไม่ใช่“ได้อะไรเข้ามาสะสมในตนยิ่ง
ขึ้นๆ” แต่ที่แท้ถูก“เอาออกไปๆ”ต่างหาก

“บุญ”ใครทำได้ ก็กำจัดกิเลสตนได้
กิเลสก็ออกไปจากใจเรา ไม่ใช่ได้อะไรเข้ามา
บุญไม่ใช่“ได้” บุญมีแต่การ“เอาออก”
มีแต่“ความไม่มี”เข้ามาให้ตน

“ได้บุญ” จึงคือการเอาออก ที่สุด“ไม่มี”
“บุญ”จึงไม่ใช่สิ่งที่จะแบ่งแจกกันได้

บุญไม่มีอะไรจะแบ่งแจก มีแต่การเอาออก
หรือเอาบาปออก ทำให้บาปลดลง หรือทำให้
“บาป”ไม่มีในจิต ไม่มี“บาป”เกิดในจิตอีก

ใครไม่มี“บาป”แล้ว ก็ไม่ต้องมี“บุญ”
ผู้รู้ความจริงถูกต้องจึงไม่อยาก“มีบุญ”

ใครเอา“บุญ”มาหลอกกว่าเป็น“วิมาน
สวรรค์” เป็นอะไรที่จะได้ในกายภาคหน้า จึง
เป็นการโกหก ไม่มี“บุญ”อยู่ในกายภาคหน้า
อยู่ในภพข้างหน้า อยู่ในโลกหน้า

“บุญ”มีแต่ในขณะปัจจุบัน คือ การ

กำจัดกิเลสที่กำลังเกิดในปัจจุบัน

“นอกปัจจุบัน”ไม่มี“บุญ”

“นอกปัจจุบัน”มี“บุญ”ไม่ได้

“บุญ”มีในโลกนี้เท่านั้น ทำให้เกิด “บุญ”ได้ในโลกนี้เท่านั้น โลกหน้าโลกไหนที่ยัง ไม่ใช่ปัจจุบันไม่มี“บุญ” ไม่มี“วิมานบุญ” ทำในโลกปัจจุบันนี้เท่านั้นที่จะทำ“บุญ”ได้ ที่จะประพาศกำจัดกิเลสได้ เลยปัจจุบันไปไม่มีโลกไหนละกิเลสได้ มีได้ก็“โลกนี้”เท่านั้น [อิธ พรหมจริยวาส] โลกอื่นใด ไม่มี

โลกหน้าไหนๆก็ไม่มี“วิมานบุญ”

“บุญมาก-บุญใหญ่”ในโลกหน้า คือ ความหลอกลวงแท้ๆ สดๆ เหลวไหลทั้งสิ้น

“บุญ”ไม่มีในความเป็น“ภพ”เป็น“ชาติ”

ผู้ที่เอา“บุญ”มาขาย ให้“เอาเงิน-เอาทรัพย์สิน”มาบริจาค มาทำทาน แล้วจะได้ “บุญ” มาหลอกว่าเป็น“วิมานบุญ”มีในโลกหน้า คือ คนขี้หลอก หรือคนโง่ คนไม่รู้ทั้งสิ้น ไม่ใช่คนมีปัญญา ถ้ารู้ก็จะไม่โกหก ผู้โกหกก็อย่าคบ อย่าหลงลมปาก ...เท็จแท้ๆ

“บุญ”มีคำอธิบายเป็นภาษาบาลีสันสกฤตว่า “สันตानัง ปุณชาติ วิโสเชติ” ซึ่งหมายความว่า “การชำระกิเลสออกจากจิตสันดานให้สะอาดหมดจด” (พจนานุกรมบาลีไทยอังกฤษ ฉบับภูมิพโลภิกขุ เล่ม ๕ หน้า ๒๔๑๖)

“บุญ”ไม่เหมือนคำว่า “กุศล” เพราะ “กุศล”หมายถึง คุณงามความดีทั้งหลายทั้งปวง ที่คนต้องมี ต้องได้ แม้แต่อรหันต์แล้ว

ก็ต้องอาศัย“กุศล”ในการมีชีวิต เพราะเป็น “ความมี”คือ พระเจ้า คือ ความดีไม่มีต่างพร้อย จึงต้อง“มี”ให้ได้เสมอตลอดกาล คนต้องมี“พระเจ้า” คนไม่มี“พระเจ้า”คือคนไม่ดี

“มี”พระเจ้า คือในจิตใจ“ไม่มีมาร-ผี”

คนทุกคน ควรเป็นคนมีพระเจ้า

ที่“ไม่ควรมี”คือ “มาร” คือ ซาตาน

คือผี คือ ความชั่ว คือ กิเลส คือ ความไม่ดี

จึงต้องเพียรเรียนรู้“ตัวมาร”ในตน ตัว

ผี-ตัวความชั่ว-ตัวกิเลส-ตัวความไม่ดี ในใจตน ต้องเพียรเรียนรู้“ความไม่ดี”ของตน

นั่นก็คือ “บาป”นั่นเองที่จะต้องรู้จักมัน

ในตนเองให้ได้ ไม่เช่นนั้น ก็เอาตัวมันออก ไม่ถูกตัวของมัน “บาป”ตัวแท้คือ “กิเลส”

ดังนั้น “บาป”ตัวจริงจะเกิดขึ้นในขณะมีการกระทบสัมผัส แล้วมันเกิดขึ้นในใจเราจริงๆ มี“อาการ”ให้เราอ่านรู้ได้จริงๆ

แล้วกำจัดมันให้หมด“อาการ”ชนิดที่ไม่มี“อาการ”นั้นเกิดอีกถาวรยั่งยืนตลอดกาล ไม่เปลี่ยนแปลง ไม่มีอะไรหักล้างได้ ไม่กำเริบ

ดังนั้น ถ้าใครไม่อยากจะเรียนรู้“อาการ”ของกิเลสในตน มันก็อยู่กับเราแพร่พันธุ์ ขยายพันธุ์กิเลสมากมายใหญ่โตต่อไปทับทวีในตัวเรา ไม่รู้จักจบสิ้น ไม่มีที่สิ้นสุดด้วย

แต่ถ้าหากผู้ใดเริ่มต้นและตั้งใจเรียนรู้ “อาการ”ของ“กิเลส”ในตนได้ “อาการ”ของ “กิเลส”นี้แหละคือ“อกุศลจิต” ที่เราจะต้องกำจัดออกไปตามลำดับ ก็มีหวังหมดได้จริง

บรรลุนิพพานแน่

การเรียนรู้พระพุทธเจ้าทรงสอนเราให้ปฏิบัติธรรมขณะมี“สัมผัส”เป็นปัจจัย จะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“เหตุ”(สมุทัย)อันคือ “กิเลส-ต้นเหตุ”ให้เรากำจัดได้จริง จึงจะเกิด “สัมมาสมาธิ”(พตปฎ. เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘ “มูลสูตร”)

ปุถุชนคือ คน“ไม่รู้”(อวิชชา)ก็คือ “ไม่รู้” เรื่องนี้เอง คือ “ไม่รู้”การกำจัดกิเลสออกจากจิตใจตนอย่างสัมมาทิฎฐิ แม้ใครคนใดจะมี “ความฉลาด”อื่นๆนอกจากเรื่องนี้ มากมาย เป็นอัจฉริยะปานไหนก็ตามแต่ถ้า“ไม่รู้”จัก กิเลส”อย่าง“สัมผัส”มันจริง และกำจัดมัน ได้จริงชนิดที่เรา“เห็น”(บัสสติ)จริงๆ แจ่มๆ โต้แย้ง หลัดๆ(ลัจฉ) ด้วย“ความรู้”ยังเห็นจริง” ที่ภาษาของพุทธเรียกว่า “วิปัสสนาญาณ”

“วิปัสสนาญาณ”เป็น“วิชา”ข้อที่ ๑ ใน “วิชา ๘” ซึ่งเป็น“ความรู้”ที่“รู้”ยังเห็นจริง” ใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน”

จิต-เจตสิก เป็น“นามธาตุหรือนาม ธรรม” นักปฏิบัติธรรมจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง ใน“นามรูป”ก็ต้องเรียนรู้จาก“นาม ๕” และ “รูป ๒๘” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๔)

“นาม ๕”ได้แก่ เวทนา-สัญญา-เจตนา -ผัสสะ-มนสิการ และยังจะมีละเอียดแยกย่อยออกไปอีก เป็น“จิต ๘๙ หรือ ๑๒๑ อย่างพิสดาร -เจตสิก ๕๒”

และ“รูป ๒๘”ได้แก่ มหาภูตรูป ๔ - ปสาทรูป ๕ -โคจรรูป ๕ -ภาวะรูป ๒ -หทัย

รูป ๑ -ชีวิตรูป ๑ -อาหารรูป ๑- ปริจเจท รูป ๑ -วิญญัตติรูป ๒ -วิการรูป ๕ -ลักษณะ รูป ๔ (พระไตรปิฎก เล่ม ๓๔ ข้อ ๕๐๔)

“จิต” ก็คือ พลังงานในความเป็นชีวิต ระดับ“จิตนิยาม”หรือพลังงานที่มี“แรงเคลื่อน เป็นอัตโนมัติของตนในความเป็นชีวะ”ยืนยัน ความเป็น“ชีวิต”ของความเป็นสัตว์ ซึ่งท่าน แยกไว้ให้ศึกษาว่ามี“๘๙ หรือ ๑๒๑ ลักษณะ อย่างพิสดาร” เป็นต้น นั่นเอง

“เจตสิก” คือ อาการของจิตอีกที่หนึ่ง ที่แจก“อาการ”ละเอียดแยกย่อยออกไปของ จิต เป็น“เจตสิก ๕๒ ลักษณะ” ดังกล่าวมา

“จิต” หรือ“เจตสิก”เป็นภาวะ“ธาตุรู้” ที่มี“อาการ”ของ“ความรู้”ในตนเองของตนเอง เช่น เป็น“ความรู้สึกหรืออารมณ์”เรียกว่า “เวทนา” เป็น“การจำไว้หรือการกำหนดรู้ ได้”เรียกว่า“สัญญา” เป็น“การปรุงแต่งของรูป ของนามหรือการจัดการของรูปของนาม” เรียกว่า“สังขาร” เป็น“ธาตุรู้องค์รวมที่มี สังขารหรือนามรูปเป็นปัจจัย”จึงก่อให้เกิด “วิญญาณ” ตามหลัก“ปัจจุสมุปบาท”

ดังนั้น การจะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “วิญญาณ”จึงต้องมี“สัมผัส”เป็นปัจจัย หรือ เป็น“เหตุเกิด”(สมุทัย)ตามหลัก“มูลสูตร ๑๐” (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘)

ผู้ใด“เห็น”(บัสสติ)“วิญญาณ”จากการ สัมผัสกันของรูปกับนาม(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๑๖๑) อ่าน“อาการ”ของจิตตนเองออกว่า

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

“กาย” (องค์ประชุมของรูปกับนาม) มีภาวะอย่างนี้ๆ “กาย” นี้ก็คือ “วิญญาณ” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๖ ข้อ ๒๓๐) เช่น จักขุวิญญาณ (เกิดจากการสัมผัสกันของตากับรูป) - โสตวิญญาณ (เกิดจากการสัมผัสกันของหูกับเสียง) - มานวิญญาณ (เกิดจากการสัมผัสกันของจมูกกับกลิ่น) - ชิวหาวิญญาณ (เกิดจากการสัมผัสกันของลิ้นกับรส) - กายวิญญาณ (เกิดจากการสัมผัสกันของส่วนภายนอกกับโณฐัพพะ) - มโนวิญญาณ (เกิดจากการสัมผัสกันของจิตภายในกับธรรม) ”

ซึ่งจะสามารถแยกได้ว่าเป็น “รูปกาย” นี้คือ “นามกาย” ก็ต้องอ่านจาก “อาการ-ลึงคะ-นิमित-อุเทศ” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐)

ผู้ปฏิบัติจะต้องรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ทั้งความเป็น “รูปกาย” ทั้งความเป็น “นามกาย” ว่า มีความแตกต่างกัน (ลึงคะ) อย่างไร แม้แต่ใน “รูปกาย” เองก็ยังมี “รูปกาย” ต่างๆ หรือใน “นามกาย” เองก็ยังมี “นามกาย” ต่างๆ (ลึงคะ) ที่มี “อาการ” มี “นิमित” ที่แตกต่างกัน

๑) จาก “อาการ” ซึ่งหมายถึง กิริยา หรือ ความไหวเคลื่อนของรูปนั้นนามนั้น

๒) จาก “ลึงคะ” (เพศ) ก็หมายถึง ความแตกต่างกันไม่ว่าของรูปหรือของนาม

๓) จาก “นิमित” หมายถึง เครื่องหมาย ที่ผู้ปฏิบัติสามารถกำหนดรู้รูปนั้นนามนั้น

๔) จาก “อุเทศ” หมายถึง คำอธิบาย จากข้อธรรมทั้งหลายของผู้ที่สัมมาทิฎฐิ

เมื่อผู้ปฏิบัติรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงแล้วผู้นั้น จึงจะ “บัญญัติ” (การเรียกชื่อ, ชื่อที่ตั้งขึ้น) ได้ว่า ภาวะ

นั้น ภาวะนี้คืออะไร เป็นอย่างไร

ซึ่งต้องรู้จัก รู้แจ้ง ทั้งใน “รูป” ทั้งใน “นาม” ขาด “รูป” ก็ไม่ได้ ขาด “นาม” ก็ไม่ได้ จึงเรียกว่า “ธรรม ๒” แม้ “ภาวะที่ “ถูกรู้” นั้นจะเป็น “นามธรรมหรือนามธาตุ” ก็ภาวะที่ “ถูกรู้” นั้นแหละ คือ “กาย” ที่เรียกว่า “นามกาย”

จากพระไตรปิฎก เล่ม ๑๐ ข้อ ๖๐ นั้น พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนว่า “ดูกรอาณนฺท์ ธรรมทั้งสองเหล่านี้ (เหตุ ชัมมา) รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนา โดยส่วนสอง (เหตุ เวทนาย เอกสมสฺรณา ภวันติ) ด้วยประการดังนี้แล ฯ

ก็คำนี้ว่า เพราะผัสสะเป็นปัจจัยจึงเกิดเวทนา เรากล่าวอธิบายดังต่อไปนี้

ดูกรอาณนฺท์ เธอพึงทราบความข้อนี้ โดยปริยายเมื่อนี้ เหมือนที่เราได้กล่าวไว้ว่า

เพราะผัสสะเป็นปัจจัยจึงเกิดเวทนา ดูกรอาณนฺท์ ก็ถ้าผัสสะมิได้มีแก่ใครๆ

ในภพไหนๆ ทั่วไปทุกแห่งหน คือจักขุสัมผัส โสตสัมผัส มานสัมผัส ชิวหาสัมผัส กายสัมผัส มโนสัมผัส (คือ “สัมผัสทั้ง ๖” ไม่มีเลย)

เมื่อไม่มีผัสสะโดยประการทั้งปวง เพราะดับผัสสะเสียได้ เวทนาจะพึงปรากฏได้บ้างไหม ฯ

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า ฯ เพราะเหตุนี้แหละ อาณนฺท์ เหตุ

นิทาน สมุทัย ปัจจัยแห่งเวทนา ก็คือ ผัสสะ นั่นเอง ฯ

ก็คำนี้ว่า เพราะนามรูปเป็นปัจจัยจึง

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

เกิดผัสสะ เรากล่าวอธิบายดังต่อไปนี้ -

ดูกรอานนท์ เธอพึงทราบความข้อนี้ โดยปริยายแม้นี้ เหมือนที่เราได้กล่าวไว้ว่า เพราะนามรูปเป็นปัจจัยจึงเกิดผัสสะ

ดูกรอานนท์ การบัญญัตินามกาย ต้องพร้อมด้วยอาการ เพศ(สังคะ) นิमित อุเทศ เมื่ออาการ สังคะ(เพศ) นิमित และ อุเทศนั้นๆไม่มี การสัมผัสเพียงแต่ชื่อ(อริวจนสัมผัส)ในรูปกายจะพึงปรากฏได้บ้างไหม ๆ

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า ๆ

ดูกรอานนท์ การบัญญัติรูปกาย ต้องพร้อมด้วยอาการ เพศ นิमित อุเทศ เมื่ออาการเพศ นิमित อุเทศนั้นๆไม่มี การสัมผัส โดยการกระทบ(ปฏิขัมผัส) จะพึงปรากฏในนามกายได้บ้างไหม

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า ๆ

ดูกรอานนท์ การบัญญัตินามกายก็ดี รูปกายก็ดี ต้องพร้อมด้วยอาการ เพศ (สังคะ) นิमित อุเทศ

เมื่ออาการ เพศ นิमित อุเทศนั้นๆไม่มี การสัมผัสเพียงแต่ชื่อ(อริวจนสัมผัส) กิติ การสัมผัสโดยการกระทบ(ปฏิขัมผัส) กิติ จะพึงปรากฏได้บ้างไหม ๆ

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า ๆ

ดูกรอานนท์ การบัญญัตินามรูปต้องพร้อมด้วยอาการ เพศ นิमित อุเทศ เมื่ออาการ เพศ นิमित อุเทศนั้นๆไม่มี ผัสสะจะพึงปรากฏได้บ้างไหม ๆ

ไม่ได้เลย พระเจ้าข้า ๆ

เพราะเหตุนี้แหละ อานนท์ เหตุ นิทาน สมุทัย ปัจจัยแห่งผัสสะ ก็คือ นามรูป นั่นเอง ๆ”

เหตุ และ สมุทัย เป็น“ธรรม๒” และ ต่อเนื่องด้วยปัจจัย ทำให้เกิด“นิทาน”หรือ เกิดเรื่องราว เกิดนิยายชีวิตเต็มโลก เพราะ “ธรรม๒”ฉันใด

ก็ฉันเดียวกับ“สสารกับพลังงาน” ที่เป็น“ธรรม๒” ของธรรมชาติในมหจักรวาล (เอกภพ) ที่ไอน์สไตน์ ค้นพบความสัมพันธ์สัมพันธ์เกิดเป็น“ทฤษฎีสัมพัทธภาพ” รู้จัก รู้แจ้งรู้จริง space and time of continuum ส่วนพระพุทธเจ้าก็“ทฤษฎีสัมพัทธภาพ”เยี่ยงเดียวกัน แต่เป็นเรื่องของ“จิตนิยาม” ซึ่งเป็น“สสารกับพลังงาน”และเป็น “พลังงาน”ระดับชีวะในความเป็นสัตว์ที่เดียวที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง karma and time of continuum

ที่สำคัญยิ่งของพุทธนั้นคือ สามารถทำ ธรรมชาติแห่ง“ธรรม๒”ให้เป็น“ธรรมเดียว”(เอกธรรม คือ เอกโมสสรณา เป็นต้น หรือเอกัคคตาแบบ สัมมาทาน-สัมมาสมาธิ) และหรือทำให้เป็น“ธรรมสูงญ”(สุญญตธรรม)ได้อย่างเป็นจริงอีกด้วย

คำว่า “ธรรม๒”(เหตุ ธัมมา)นี้แหละ ที่คือ “กาย”ที่นักปฏิบัติธรรมทุกคนจะต้อง เรียนรู้ศึกษาเป็นสำคัญ หากเข้าใจความเป็น “กาย” ไม่สัมมาทิวัจฉิ ก็ไม่มีทางบรรลุ

คนจะมีธรรมะได้อย่างไร?

ธรรมที่เป็น“โลกุตระ”ของพุทธเด็ดขาด

และ“ธรรม๒”นี้เอง ที่พระพุทธรเจ้าสรุป จุดที่จะต้องศึกษาหาหนิพพานกันไว้ให้อย่าง ชัดที่สุดแล้ว คือ พระองค์ตรัสว่า

“ธรรม ๒” นี้แหละ “รวมเป็นหนึ่งใน เวทนา” (เทว ธัมมา ทูเยเน เวทนาย เอกสโมสสรณา ภวันติ) หรือที่ท่านแปลกันในพระไตรปิฎก ว่า “รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนา” ซึ่งความว่า “รวมเป็นอันเดียวกันกับเวทนา”(เวทนาย เอก สโมสสรณา)ก็ดี “มีเวทนาเป็นที่ประชุมลง”(เวทนา สโมสสรณา)ก็ดี มีความหมายเดียวกันแท้

ซึ่งพระพุทธรเจ้าทรงบัญญัติไว้ชัดเจนว่า “มีเวทนา เป็นที่ประชุมลง” เช่น ใน“มูลสูตร ๑๐”ก็มีว่า “มีเวทนาเป็นที่ประชุมลง”(พตปฎ. เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๘๙) หรือใน“สมิทธิสูตร” พระ สาริบุตรก็ยืนยันไว้อีกว่า “มีเวทนาเป็นที่ประชุมลง”(พตปฎ. เล่ม ๒๓ ข้อ ๒๑๘) และ ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๕๘ ก็มียืนยัน “มูลสูตร ๑๐”ชัดๆตรงกันอยู่อีก

อ่านคำตรัสของพระพุทธรเจ้าซ้ำดูอีกที

เพราะผัสสะเป็นปัจจัยจึงเกิดเวทนา

ดูกรอาณนธ์ ก็ถ้าผัสสะมิได้มีแก่ใครๆ ในภพไหนๆ ทั่วไปทุกแห่งหน คือจักขุสัมผัส โสตสัมผัส ฆานสัมผัส ชิวหาสัมผัส กาย สัมผัส มโนสัมผัส(ไม่มีสัมผัสทั้งภายนอก-ภายใน)

เมื่อไม่มีผัสสะโดยประการทั้งปวง

เพราะดับผัสสะเสียได้ เวทนาจะพึง ปรากฏได้บ้างไหม ๆ

ก็ย่อม“มีเวทนาใดๆไม่ได้” ใช่มั้ย?

แต่คำว่า “ดับผัสสะเสียได้”ในที่นี้ นี้แหละเป็น“นัยสำคัญ”ที่จะต้องชัดเจนให้ดีกว่า “ผัสสะ”ที่“ถูกดับ”นี้ หมายถึง “ดับผัสสะ”ตรงไหน? “ดับอะไรในผัสสะ”ที่สำคัญยิ่งแก่นั้นก็คือ “ดับผัสสะ”ที่ยังมี“เวทนา”อยู่พร้อม ไม่ใช่“ไร้เวทนา”หมดสิ้น ไม่มีเหลือ “ความรู้สึก-ความรู้”ใดๆเลย

ถ้าไม่มี“ผัสสะ”จากภายนอกเลย ก็แน่นอน “ผัสสะใดๆ”ทั้งภายนอกหรือภายในนั้น ไม่มี แต่ที่ลึกซึ่งซับซ้อนก็คือ ผลสำเร็จของ ศาสนาพุทธที่วิเศษคือ “ดับเวทนา”ในกามภพ ขึ้นต้นเท่ากับ“ดับผัสสะ”ใน“กามภพ”ได้ก่อน แล้วขั้นต่อจึงจะ“ดับเวทนา”ในรูปภพ-อรูปรภพ

แต่ที่ลึกซึ่งซับซ้อนยิ่งก็คือ ตา,หู,จมูก, ลิ้น,กาย,ใจ ยิ่งขึ้นรับวิถี มี“สัมผัสสชาเวทนา”(ความเสวยอารมณ์อันเกิดจากสัมผัส)รับรู้ภายนอก อยู่ทุกทวาร และ“เวทนา”รับรู้อยู่เต็มสภาพ แต่ที่“ดับเวทนา-ดับผัสสะ”ในส่วนหนึ่งจริง

ซึ่งผู้ปฏิบัติธรรมสามารถ“ดับเวทนาในเวทนา”ขณะที่มี“ผัสสะ”(สัมผัสสัมผัสสชาเวทนา)อยู่นั่นเอง จึงเป็น“เวทนา๒”(เวทนาที่เป็นโลกียะ กับเวทนาที่เป็นโลกุตระ หรือเป็นแคลลิตกับเนกขัมมสิต) ที่สามารถทำให้“รวมลงเป็นหนึ่งใน”(เอกสโมสสรณา)คือเป็น“เวทนาที่เป็นโลกุตระอันเดียว”ได้ โดยอารมณ์โลกียะไม่มี ทั้งๆที่“เวทนา ๒”รับรู้โลกียะ“กามภพ”ก็สัมผัสสัมผัสพันธอยู่แท้ๆ

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

เรื่องสั้น

● จิตต์สุริย์

ตลาดอารียะ
ในโลกแห่งความอลวน
จะสันติลงได้
ก็ด้วย “ผู้รับ” และ “ผู้ให้”
โดยผู้ “รับ” ก็รับแต่เพียงพอดี
ทั้งรู้สึกเป็นหนี้บุญคุณผู้ให้
และมีปัญญารู้ “ทุกข์”
ของการรับไว้
ผู้ “ให้” ก็รู้สึกเป็นหนี้บุญคุณผู้รับ
ทั้งรู้จักใช้ปัญญาในการให้
และเห็นโทษภัยการเก็บสะสม
นี้แหละคือทางสายเดียว
ที่จะค้ำจุนโลก ให้สงบเย็น
สันติโดยแท้

หน้าที่สูญหาย

ผมชอบบันทึกเรื่องราวต่าง ๆ ในชีวิต ด้วย
เห็นประโยชน์ต่อตัวเองหลาย ๆ ด้าน

น้อยที่สุดก็ได้ทบทวนว่าชีวิตผ่านมาในแต่ละวัน
ผมผ่านพบอะไรบ้าง

และผมได้ทำหรือไม่ทำอะไรกับเรื่องนั้น แล้ว
ทำไมผมถึงทำ หรือไม่ทำ

หลายครั้งที่ย้อนกลับมาอ่านบันทึก บางเรื่อง
นานมากจนนึกไม่ออกว่ามันเกิดที่ไหน ? ขณะที่
บางเรื่องนานกว่านั้นมาก ก็ยังจำได้ติดตาติดใจ
ถึงขนาดยังเห็นรอยลึกในใจอยู่มาก แถมรอยลึก

นั้นยังทำให้รู้สึกว่ายังอยากเจอเรื่องราวที่ทำให้
เกิดรอยลึกนั้นอีกหลาย ๆ ครั้ง

แต่รอยลึกบางรอยก็ไม่อยากให้เกิดอีกเลย
ไม่อยากจดจำแม้เพียงสิ่งใดสิ่งหนึ่งของเรื่องราว
แต่ผมก็ยังจำได้เกือบทุกฉากทุกตอนที่ยังคงอยู่ใน
รอยลึกนั้น

และเรื่องที่กำลังจะเล่านี้ ผมคิดว่าต่อให้
ผ่านไปนานแสนนานเท่าไร ก็จะไม่ลืมวันลืม

จบจนตายไป ผมยังอยากจดจำให้มันติดแน่น
ในวิญญาณไปตลอดทุก ๆชาติ อสงไขยแสนกัป

แน่ละ มันเป็นเรื่องที่ผมอยากในสิ่งที่ไม่มีความหมายแน่นอน

บันทึกนี้ผมจึงหวังว่า แม้ผมตายไปแล้วคงมีคนโชคดีที่มาอ่าน แล้วไปพบเจอแบบผมจากการได้อ่านบันทึกนี้

เพราะเมื่อนานเข้า ๆ บันทึกเรื่องราวเหล่านี้จะไม่มีใครเชื่อว่ามียุ่จริง ไม่ว่าจะสืบสานไปในทางใดก็ไม่พบ

ในเมื่อขณะที่ผมบันทึกอยู่นี้ มีเรื่องราวเกิดขึ้นจริง ผู้คนในประเทศนี้เกือบทั้งหมดก็ยังไม่รู้เลยว่ามีเรื่องราวเช่นนี้เกิดขึ้น

เป็นไปได้ ถ้าเรื่องนี้มีคนรู้กันเพียงไม่กี่คน แต่เรื่องนี้มีคนรู้กันเป็นหมื่น ๆ คน

ไม่น่าเชื่อ ใช่ครับ คุณคิดว่าผมกำลังเวอร์ขนาดไหน

ไม่เวอร์หรอกครับ เพราะมันมหัศจรรย์ และเหลือที่จะเชื่อมากที่สุดอันหนึ่งที่เดียว สำหรับคนคนหนึ่งที่เกิดมา

มันเหลือเชื่อขนาดที่คนเข้าร่วมเรื่องราวนี้หลายหมื่นคน ยังมีคนจำนวนมากเป็นหมื่นคนเหมือนกันที่ยังไม่เชื่อว่านี่คือเรื่องจริง

ผมจะไม่แปลกใจหรือโทษใครเป็นอันขาดเมื่อหลายคนที่ไม่เชื่อได้อ่านบันทึกแล้วก็ไม่มีใครเชื่อจริง ๆ แม้คนคนนั้นจะเป็นคุณก็ตาม

เรื่องราวเหล่านี้ผมคงเล่าไม่ได้ละเอียดนักเพราะผมเองเมื่อเข้าไปสัมผัส แม้สัมผัสแล้ว ผมเองยังรู้สึกเหมือนว่าคล้ายใจถูกบาดลึกเป็นแผลใหญ่ แต่ก็เหมือนคล้ายเป็นเพียงรอยจาง ๆ ที่พร้อมจะหายไปกับกาลเวลาที่กำลังเดินผ่านไป ตามสุริยาอย่างรวดเร็ว

ผมทราบข่าวว่า มีคนจำนวนมากอาจจะถึงร้อยคน กำลังจัดสถานที่เพื่อสิ่งหนึ่ง

เขาทั้งเกรดถนน ทำเป็นทางเข้าสำหรับรถวิ่ง ทำลานจอดรถ ทำถนนไว้สำหรับคนเดินโดยเฉพาะ ทำห้องสุขาแบบชั่วคราวที่เป็นแบบเฉพาะกิจชนิดที่รื้อได้โดยง่ายเมื่อจบภารกิจ ตั้งเสาเต็นท์ คลุมผ้าจนเป็นเต็นท์สำเร็จพร้อมใช้ทั้งหลังใหญ่ขนาดอาคารใหญ่ถึงขนาดเล็กที่ใช้

โดยทั่ว ๆ ไป หลากหลายขนาด หลายหลัง ไม่ต้องนับห้องสุขาที่มีมาก ๆ

บนลานกว้างหลายสิบไร่ทั้งผักบุ้ง แดงกวา ฟักทอง...ที่พวกเขาได้จัดการปลูกก่อนหน้านี้ ขณะที่วันนี้มันเขียวและมีลูกขนาดพอได้กินเต็มไปหมด แถมยังมีทางตะวันออกสำหรับคนชอบถ่ายรูปอีกสองไร่

กองน้ำดื่มขวดเล็ก ๆ มีมากพอที่จะให้คนทำงานทั้งหลายได้ใช้ดื่มสู้กับดวงอาทิตย์ที่แผ่อุณหภูมิตอนบ่ายเกือบ ๔๐ องศา แน่แน่นอนว่าบางวันมันถึง และบางวันมันก็เลยไปเหมือนกัน

นอกจากเต็นท์ที่มากแล้ว เขาสร้างเพิงง่าย ๆ หลาย ๆ ห้อง หลังคามุงจากบ้าง ใช้ซาแลนสีเขียว สีดำคละ ๆ ไปพอกันแดดและฝนบาง ๆ

มีเต็นท์กลางขนาดไม่เล็กคอบบอกและประสานงานให้กิจกรรมดำเนินไปอย่างราบรื่น มีการเรียกรวมพลังเพื่องานบางอย่างที่ยากและลำบากเป็นช่วง ๆ เต็นท์นี้อยู่จนเสร็จภารกิจหลายหมื่นคนแล้วก็ยืนอยู่เป็นเต็นท์สุดท้าย เพื่อเคลียร์ทุกอย่างให้คืนสภาพเดิมคือพื้นดินโล่ง ๆ กว่าร้อยไร่

นั่นคือเรื่องราวก่อนงานกว่าสองสัปดาห์

ก่อนเข้าไปร่วมงานที่พวกเขาจัดขึ้น ผมแวะซื้อเสื้อใหญ่ สวยถูกใจมาก ๆ เผื่อว่าไปใช้นอนหลับร้อนบ้างไม่เช่นนั้นผมจะอยู่ลำบากด้วยอายุที่มากกว่าคนส่วนใหญ่ เจ้าของร้านขายเสื้ออัยยาศัยดีบอกขายให้ในราคาพิเศษ ผมแวะกินข้าวไม่ไกลจากร้านขายเสื้อให้เรียบริ่อย จ่ายค่าเสื้อไป ๓๐๐ บาท ข้าวราดแกงอย่างเดียว ๓๕ บาท

รถไม่ถึงกับติดแต่คนเยอะมาก ๆ ดูด้วยสายตาผู้เข้าร่วมงานส่วนใหญ่จะเป็นผู้หญิง แม่บ้านกับลูกหลานมักเป็นกลุ่ม ๆ หลายกลุ่มที่รวมกันมาโดยรถกระบะของคนใดคนหนึ่ง ที่เป็นรถส่วนใหญ่ในคนที่มา รถเก่งไม่มากนัก จักรยานยนต์ก็ไม่ค่อย

ผมเข้าไปในงาน ขณะที่หลายคนเดินสวนมาด้วยใบหน้าที่ยิ้มรอยยิ้ม ดูอิมเม็ใจแทบทุกคน จำนวนคนเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ทั้ง ๆ ที่งาน

เปิดยังไม่ถึงสองชั่วโมงที่ร้อยไร่ก็แออัดไปด้วยผู้คน ทั้งเพิงเล็ก ๆ เต็นท์ใหญ่ ๆ ถนนเกือบทุกเส้น หรือแม้แต่บริเวณที่ทำไว้ให้คนได้ใช้ทานอาหาร แบ่งเป็นร้าน ๆ นั้นก็เกือบไม่มีที่ว่างให้เดิน

สิ่งแรกที่เห็นเป็นห้องเล็ก ๆ หลาย ๆ ห้อง รวมทั้งเต็นท์ใหญ่เล็กทั้งหลายนั้น แสดงชื่อต่าง ๆ กัน คล้ายบงบอกที่มาของพวกเขา สกล ....ศรีโคตร....ลานนา...ทะเล...ปฐม...ศิระ...จันท..... ปากช่อง...เหมือนจะมาจากทั่วประเทศ

แต่พวกเขาดูทั้งหน้าตาเสื้อผ้าเหมือนเป็นพี่น้องกันมากกว่าจะมาต่างที่กัน แม้ไม่เป็นพี่น้องกันก็ต้องเป็นญาติกันมากกว่าจะเป็นคนมาต่างที่ต่างถิ่นกันตามชื่อที่ติดตามห้องนั้นแหละ ผมเชื่อสายตาตัวเอง

ผมอยู่ในกลุ่มประชาชนหลายหมื่นคนที่มาร่วมกิจกรรมของพวกเขา ดูพวกเขาจะไม่มีเวลาทำอย่างอื่นนอกจากต้องทำตามความต้องการของคนที่มาร่วมงานนี้

ผมใช้เวลาอยู่กับพวกเขานาน ๓ ชั่วโมง ไม่ได้คิดว่าจะทำให้พวกเขาทำตามความต้องการอะไรของผมหรอกเพราะรู้สึกเกรงใจที่พวกเขาต้องทำตามความต้องการคนหลายหมื่นอยู่แล้ว

แต่ความต้องการก็มีฤทธิ์เหนือความเกรงใจจนได้

เมื่อผมพบเสื้อใหญ่ที่เหมือนกันทุกอย่างกับที่ผมซื้อมาเพื่อจะใช้ปูนอนหลบแดดใต้ต้นไม้ เลยอยากได้ไปฝากญาติใกล้ซิดลักผืนหนึ่ง

ผมไปบอกเขาว่าผมอยากได้

เขาไม่ให้ผมหรอกครับ

แต่ผมก็ได้เสื้อนั้นมา เมื่อผมยอมทำตามที่เขาบอกว่า “ขอเงินแลกเปลี่ยนสำหรับเสื้อผืนนี้ ๑๕๐ บาทเพราะเขาต้องไปซื้อมาราคา ๒๐๐ บาท”

ก่อนจากผมแวะกินข้าวราดแกงของพวกเขา ปริมาณพอ ๆ กับที่ผมกินก่อนเข้ามา เขาขอแลกเปลี่ยนเป็นเงินเหรียญบาทกันกระเป๋ามหนึ่งเหรียญสำหรับข้าวราดแกงหนึ่งจาน

ผมมีความสุขกับกิจกรรมที่พวกเขาทำ อย่างไม่อยากเชื่อว่าโลกใบนี้มีเรื่องราวอย่างนี้เกิดขึ้น

สุดท้ายบริเวณที่ก่อเกิดกิจกรรมของพวกเขา ผมหันหลังกลับไปอีกครั้งเพื่อประทับเรื่องราวที่พบเจอไว้เป็นครั้งสุดท้าย

เห็นแผ่นไวณิลใหญ่โตติดตรงทางเข้า บนแท่งก้นน้ำห่างจากถนนคนเดินเข้าที่ผมไม่ทันสังเกต ช่วงเช้างาน เป็นตัวอักษรจัดเป็นระยะ ๆ ความว่า

ตลาดอารีเยะ

ในโลกแห่งความอลวน

จะสันติลงได้ก็ด้วย “ผู้รับ” และ “ผู้ให้”

โดยผู้ “รับ” ก็รับแต่เพียงพอดี

ทั้งรู้สึกเป็นหนี้บุญคุณผู้ให้

และมีปัญญารู้ “ทุกข์” ของการรับไว้

ผู้ “ให้” ก็รู้สึกเป็นหนี้บุญคุณผู้รับ

ทั้งรู้จักใช้ปัญญาในการให้

และเห็นโทษภัยของการเก็บสะสม ทอบทวง

กักตุนไว้

นี้แหละคือทางสายเดียว

ที่จะค้าจุนโลกได้ ให้สงบเย็น สันติโดยแท้

นี่คงเป็นคำอธิบายเรื่องราวทั้งหมดที่เกิดขึ้น และกำลังจะจบลง

ผมไปที่รถ ขับออกจากที่จอดเพื่อกลับมาบันทึกเรื่องราวเหล่านี้ ด้วยคำถามในใจอีกมากมายที่ยังต้องการคำตอบ เพราะไม่สามารถถามอะไรพวกเขาที่อยู่อยู่ตลอดเวลาได้

ผมชะลอรถ ลดกระจก ถามคำถามที่อย่างน้อยผมอาจจะได้อาศัยเป็นกุญแจตามหาพวกเขา ได้ถามได้สนทนากับพวกเขาอีกกับชายในชุดสีน้ำเงิน เหมือนที่แต่งคล้าย ๆ กับคนทำงานอยู่ในพื้นที่ แต่มีปลอกแขนติดแสดงว่าทำหน้าที่จัดจราจรเพิ่มขึ้นมา

“พวกคุณมาจากไหนกันแน่ครับ”

“มาจากต่างดาวครับ” เขาตอบยิ้ม ๆ เหมือนเป็นคำตอบสนุก ๆ แต่แววตาของเขาไม่ได้บอกเลยว่าเขาพูดโกหก

“ดาวอโคกครับ” เขาบอกชื่อดาวก่อนกระจก ผมจะเลื่อนถึงขอบบนสุด

แล้วผมจะตามหาพวกเขาเจอไหม...

๒

● ดังนั้น วิมุตตินิยม

ได้โอกาสทอง อย่าให้เสียของเด็ดขาด
คสช.ใช้มีหน้าที่พิทักษ์ชาติ กษัตริย์ เท่านั้น..

ขณะนี้สังคมนับถือเกิดอาเพศ

พุทธบริษัทและ คสช.ต่างทำเป็นหัวหลักหัวตอได้ยังไง

มหาเถรฯกลายเป็นเสาหลักปักขี้เหม็น โทษฐานอุ้มอ้อมชโยปาราชิก

แพร่ลัทธิธรรมกายวิปริตนอกพุทธ...

ด้วยอำนาจวิเศษโดยธรรม ปฏิรูปราชประชาธิปไตยไทยแท้

แล้งน้ำใจนำพาฝนแล้ง

แม้แสนจะรู้ว่าป่าไม้เป็นทั้งต้นน้ำลำธาร
พร้อมเชื่อมกักเก็บน้ำธรรมชาติแถมยังเป็นตัว
เรียกเมฆฝนให้ตกในแถบป่าเขา

แต่คนล้านี้กเลว ไม่วายออกตัดัญญไม่รู้บุญคุณป่า
บุกรุกเผาทำไร่พืชเชิงเตี้ยเพื่อเม็ดเงินเป็นใหญ่

ภัยธรรมชาติอันรุนแรงยิ่ง ๆ ขึ้น จึงเป็นฝีมือ
มนุษย์จ้องเอาเปรียบธรรมชาติจนลิ่งแหวดล้อม
กระทั่งเพื่อนมนุษย์ด้วยกันเอง

โดยเฉพาะพากันตกเป็นทาสทุนนิยมเสรี
เพื่อลัทธิบูชาบริโภคนิยมบ้าระท่าแข่งกันกินสูบ
ดื่มเสพยาได้มากเท่าไร หลงมึตบอดว่าเป็นก้าโร
ชีวิตสุขสมภิมรย์หมาย

แท้จริง กลับผลาญพร้าเหลวแหลก นับเป็น
พวกหนักแผ่นดินล้นดี

นี่คือ ผลพวงเศรษฐกิจพัฒนาตามกันฝรั่ง
ยิ่งก้าวหน้ายิ่งพาฉิบหายทำโลกร้อนแตกเร็วขึ้น

แค่น้ำไฟ ไม่เคยทำได้พอใช้สักที

เพราะหมดไปกับ อบายมุข บันเทิงกีฬา การท่องเที่ยวล้างผลาญ หรือสินค้าหรูเริ่ด มากกว่ามาก

จะแก้ถึงต้นเหตุ ก็ต้องลดกิเลสตัณหา หันมาหาเศรษฐกิจพอเพียง กินอยู่แบบคนจน แม้เงินแต่ไม่จนข้าวของกินใช้ เมื่อพึ่งตัวเองก่อนเต็ม ๆ เหลือกินกินใช้ค่อยแบ่งปัน เห็นอกเห็นใจกันแบบคนจน

ด้วยน้ำใจเมตตา รู้รักสามัคคี ถึงมีภัยแล้งช่วยกันบรรเทาหนักเป็นเบา ระยะเวลา เร่งขุดบ่อทุกแปลงนาไร่ หลังคาบ้านในเมืองไม่เปลืองประปানাทำรางน้ำฝน เหมือนบ้านสมัยก่อนก่อบ่อซีเมนต์เก็บน้ำฝนไว้ใช้สลายทั้งปี

และแม้ป่าไม้จะเหลือน้อยลงทุกวัน มาช่วยกันปลูกป่าข้างถนนริมทางรถไฟดีกว่าปล่อยเปล่าไหมเอ๋ย.....

ไปหวังอะไรในนักเลือกตั้ง

ก่อนหน้าปฏิวัติ ๒๒ พฤษภาแม่บ้านเมืองจะเกิดวิกฤติร้ายแรงจนไปไม่เป็น กระทั่ง คสช.ต้องผ่าทางตัน รัฐประหารได้ยอดเยี่ยม ไม่มีที่ไหนจะทำสำเร็จสุดวิเศษเท่าไทยอีกแล้ว คงทำได้หนเดียว ด้วยธรรมะจัดสรร หนหน้าทำซ้ำจะล้ำะเร็ดเท่ามันยากส์แน่ ๆ

ยังงี้ ๆ ได้โอกาสทองอย่าให้เสียของเด็ดขาด ลมหายใจเฮือกนี้ซึนกลั้ว ๆ กล้า ๆ ในขณะที่ประชาชนหนุนส่งตั้งแต่ต้นกว่า ๘๐% ตามโพลยังพะวงผีเข้าผีออกอสุรกาย ไม่เร่งรัดจัดด่วน ให้ถูกกาลเทศะตีเหล็กไฟแดงลูกโซน เกิดมารร้ายชิงล่อระเบิดต้นโรคแทรกซ้อน พังโรงจบเห่เลย....

ล่าสุด คสช.ยังโชคดี ขณะที่นักเลือกตั้งยังเคราะห์ร้าย ตามโพลล่าสุดสวนดุสิตโพล ๑๙ ก.ค.๕๘ คนกว่า ๘๐% ไม่อยากเห็นนักการเมืองโกหกหลอกลวงคอร์รัปชัน

แปลว่า นักการเมือง ตกเป็นจำเลยสังคมอย่างร้ายแรง ผู้คนขยายดหกดศรัทธาลิ้นดี

ปัญหาสำคัญ มันอยู่ที่นักการเมืองเลวชาติขึ้น

ไปมีอำนาจรัฐ แล้วคดโกงฉ้อฉลประโยชน์ทับซ้อน ประชาชนไม่น้อยเห็นประจักษ์เลยลุกขึ้นต่อต้านรัฐบาลต่อต้านพวบ้านเมืองปั่นป่วนแตกแยก

เดือดร้อนทหารของแผ่นดิน ต้องโดดมาล้มกระดาน สลายกลุ่มการเมืองทุกฝ่ายเพื่อคุมสถานการณ์ คืนความสงบสุขสังคมให้ได้ก่อนอื่นก็น่าเห็นใจความจำเป็นเช่นนั้น

ครั้น คสช.ตั้งหลักจัดระเบียบได้ตามควรแล้ว ประเด็นชวนลัสนเหมือนเกาไม่ถูกที่คัน คือการกล่าวโทษหมาแข่งคลุมเครือว่าการเมืองขัดแย้งเป็นต้นเหตุบ้านเมืองแตกแยกกวนวาย

มองภาพรวมหลวม ๆ คล้ายกำปั้นทุบดินอย่างนั้น ซึ่งมันยังไม่ถูกตรงเลย

อันที่จริง มันต้องแยกแยะเสียก่อน เป็นมายังไงอะไร ใคร ที่ไหน เมื่อใด ในฉากละครเรื่องนี้

วิญญูชนควรประจักษ์แจ้งว่าไผเป็นไผ คสช.ยังจะต้องรู้ยู่เต็มอก มันมีตัวป่วนตัวแสบอีแอบลือดำแท้ลือแดงเทียมยังงี้บ้าง ถึงเกิดระเบิดฆ่าแกงโกลาหลกลางเมือง แล้ว ๆ เล่า ๆ กลางเมืองวันคืน แล้วจับมือใครดมไม่ได้เลยซักที

ทั้ง ๆ ที่การชุมนุมประท้วงเริ่มจากครั้งปรากฏการณ์เมืองไทยรายลับดาห์ โดยสนธิลี้มทองกุลมาถึงพันธมิตรเพื่อประชาธิปไตยล้วนชูธงเอาธรรมนำหน้าเสมอมา

ยิ่งกองทัพธรรมเข้ามาร่วมหนุนนำ ยิ่งยืนหยัดโดยสงบสันตือหิงสา ปราศจากอาวุธ

สุดท้ายกลายเป็น กบปส. สุเทพ เทือกสุบรรณ หัวเรือใหญ่ พร้อมเครือข่ายพลังหลายกลุ่มสำคัญ ลามัคคีชุมนุมประท้วงประชาธิปไตยยึดเยื้อยิ่งใหญ่เป็นประวัติการณ์ มวลมหาประชาชนทั่วไทยแห่แหนกันมาทุกสารทิศนับล้าน ๆ คนล้นท้องถนนทั่วกรุง อย่างน่าอัศจรรย์

เคราะห์ดีที่ คสช. เข้ามาต่อ ยอด โดยไม่ต้องเข้าข้างไหน ใครผิดว่าไปตามกฎหมาย

พวกยิงเอ็ม ๓๙ ลอบยิง ปาระเบิด ตายเจ็บพิการ เหล่าทหารประชาชนไร้อาวุธ โดนกระทำซ้ำปล้นเผาเมืองกลางกรุงมิคัลญูญี มีอาวุธ

สงครามก่อการร้ายเหล่านี้ขึ้นจริง

ในขณะที่อีกฝ่ายใช้สันติวิธีอารยะขัดขืน บุกรุก
สนามบินโดยไม่ทำข่าวของเสียหายใด ๆ เป็นต้น

เลยเหมือนผิดกฎหมายทั้งคู่ ดูให้ตีมีนัยเจตนา
คนละชั้นเชิง

อย่างเสื่อแดงสีฟ้า มองเป็นคู่อริต่อผู้
การเมืองซึ่งอำนาจผลประโยชน์ นั้นถูกแล้ว

สำหรับเสื่อเหลือง เช่นพันธมิตร มาถึง กปปส.
แค่ต่อสู้สันติวิธีทางการเมืองเพื่อแผ่นดิน ไม่มี
วิวาทก่อการร้ายกับฝ่ายไหนเลย แยกให้ดี ๆ ชัด ๆ

ไม่ต้องมัวหมาแข่ง คสช.ตั้งท่าแก้ปัญหา
ปรองดองมาเป็นปี

เก้าให้มันถูกที่ค้น ไม่น่าพรวัวมัวตีขลุ้ม กลุ่ม
การเมืองจะชั่วร้ายเป็นเจ้าปัญหาตัวแสบไปเสีย
หมดทุกค่าย

ฝ่ายครองบัลลังก์รัฐธำมณีโคตรโง่งพร้อม
แก้วสามประการทั้งกองกำลัง ครบเครื่องมวลชน
ประจักษ์ลัทธิโทนโท นี่พวกหนึ่ง คสช.จะเอาอยู่
หมัดอิท่าไหน เป็นหน้าที่ด่วนจี๋ของท่านเต็ม ๆ

ข้างกลุ่มต่อสู้การเมืองภาคประชาชนนอกสภา
มุ่งต้านโครงการเมืองของแผ่นดิน จำต้องทะเลาะ
ขัดแย้งทางการเมืองด้วยอยู่แล้ว มันหนีไม่พ้น
นับเป็นคู่อริเช่นกันแต่ผิดกันไกล ดังฟ้ากับดิน
ใช้ไหมหนอ!

ปรองดอง ไม่ต้องจัดแถวทหาร

คสช.เข้ามาทำหน้าที่ที่หลังจะวางตัวเป็นกลาง
อย่างไร ไม่วายต้องจำกัดขจัดคนพาล อภิบาล
คนดี ให้ถูกฝาถูกตัวแหม่น ๆ อยู่ นั่นเอง

ถึงอยากให้ลึกซึ้งไม่พลาดเป้า เหมือนนาย
วันชัย สอนศิริ สปช.กล่าวว้า

ชาวบ้านไม่ได้ทะเลาะกัน แต่เป็นคนในสภา
หรือนักการเมืองอดีตทะเลาะกันโดยสร้างมวลชน
และนำชาวบ้านมาชนกันเพื่อหวังสู้ให้เกิดชัยชนะ

แต่รายงานของนายอเนก (เหล่าธรรมทัศน์
ประธานคณะกรรมการศึกษาแนวทางสร้างความ
ปรองดอง คสช.) ที่ตนอ่านอย่างละเอียด กลับ

ไม่มีข้อเสนอที่ทําอย่างไรไม่ให้นักการเมือง
ทะเลาะกัน เพราะหากแก้ไขได้หมด ทุกอย่าง
จบหมด ส่วนเรื่องนิรโทษกรรม มันเป็นปัญหา
เด็ก ๆ

คสช.และ สปช. หวังสังคมปรองดอง น่าจะ
มองทะเลาะเล็กให้ตกผลึกดี ๆ

ลำพังเพียงขัดแย้งในสภานอกสภา สำหรับ
หมู่ผู้มีมโนธรรมสำนึกดี มันจะเป็นปัญหาพา
เลวร้ายบานปลาย บ้านแตกสาแหรกขาดแยก
แผ่นดิน ก็เปล่าแน่นอน

เจ้าตัวร้าย คือคนเถื่อนถ่อยเข้าไปกว้างใน
สภารัฐหรือสภามวลชนข้างถนน

เหตุใหญ่ตรงประเด็น คนดีมีพ้อไหมในสภา?
สภาใดไร้สัตบุรุษ สภานั้นไม่ใช่สภา พระพุทธ-
พจน์สอนไว้

เพราะฉะนั้น แค้ขัดแย้งใช้ขัดแตก แตกต่าง
ไม่แตกแยก ต่อให้ทะเลาะบ้ายบอคแตกด้วย
หอกปากพ้อเหมาะ มันแสนธรรมดา จะเป็นไร
ไปในสภาคณ ไม่ใช่สภาควาย

พ้อครุ ถึงชี้ สามัคคีต้องมีขัดแย้งพ้อเหมาะ
แต่ที่เกิดเรื่องการเมืองวิกฤติล่มจม ตำรวจ
มะเขือเทศไม่เอาอ่าว เตือดร้อนทหารของแผ่นดิน
เกิด คสช. เพราะเจ้าสัตว์ร้ายเพ่นพ่านในสภา
เสื่อสิ่งหลังจกกระบือเทือกนั้น เป็นตัวแสบสันต์
ต่างหาก

แทนที่จะทะเลาะวิวาทพ้อหอมปากหอมคอ
บอลแพ้ คนไม่แพ้ เลยกกลายเป็นวิวาทระเบิด
สันดานดิบ มันจึงไม่ไหวแล้ว

ด้วยเหตุนี้ ไม่อยากให้ใครเพื่อฝืนเลยเถิด
กระทั่งนักการเมืองต้องเลิกขัดแย้งหยุดทะเลาะกัน
มันเป็นไปไม่ได้

คสช. จำเป็นต้องปฏิรูปการเมืองด่วนจี๋ พลิก
ประวัติศาสตร์ เปิดประชาธิปไตยหน้าใหม่ควบคู่
ธรรมาธิปไตย อย่าไปฝากฝังบ้านเมืองในกำมือ
นักเลือกตั้งเด็ดขาด พอกันทีกับทุนนิยมการเมือง
สามัญ ตลอด ๘๓ ปี

มันต้องเว้นวรรคนักเลือกตั้งไปสักห้าปีสิบปี

ตัดหางปล่อยสัตว์การเมืองทุกพรรคไปที่ชอบ ๆ เขาเถอะ อย่าไปเอามาเป็นนิยายการเมืองน้ำเน่า ไม่จบชั๊กกะที

เป็นอันว่า ปัญหาปรองดอง อยากให้มอง เป็นของกล้วย ๆ เพียงช่วยกันรู้จักสามัคคี มี เมตตาตั้งแต่กายกรรม วาจากรรม ถึงมโนกรรม ตามหลักสาราณียธรรม ทำให้คนชมชื่นประทับใจ ลึกซึ้ง

ยิ่งใจถึงรักระเบิด ด้วยระเบิดรักไอน์สไตน์คือ เลิฟริงบอมบ์ ยิ่งทำให้เมตตาครบเครื่อง เมื่อ ฟังตนจนเหลือกินใช้ให้พวกฟังพาต่ออีก

วัฒนธรรมแบ่งปันข้าวน้ำเลี้ยงดูกัน จะฟื้นคืนตามเศรษฐกิจพอเพียงที่แข่งขันเอาจริงกันขึ้นมา จนกระทั่งค่าครองชีพถูกลงลดราคาของกินใช้ อันนี้ยอมเป็นไปได้จริง เมื่อเข้าใจเฉลียวฉลาดทำมา หาได้ จากลาภธัมมิกา ถึงขั้นสาธารณโภคีเป็นต้น

โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในหลวงทรงชี้ทางสว่างไว้ไม่น้อยแล้ว อย่างเช่นเศรษฐกิจที่เกิดล้มเหลว เพราะหลงตามกันฝรั่ง พระองค์กลับสวนกระแส ให้แก้ด้วยน้ำใจเมตตา อะลุ่มอล่วยกัน ทั้งทำแบบ คนจนพึ่งตนเองกล้าจนกล้าให้ ถึงขนาดสามารถ ขาดทุนได้เท่าไร นับเป็นกำไรของเราเท่านั้น

สูตรยิ่งใหญ่ในหลวง ให้ทำแบบคนจน และ ขาดทุนของเราเป็นกำไรของเรา ดังกล่าวนี้นี้ใคร ๆ ได้ฟังเป็นบุญหู คงมีหวังหูหูกอย่างแรงเสียก่อน กระจ่าง

อย่างไรก็ดี ฟังแล้วเอาไปคิดหนักชั๊กเจ็ดตลบ อาจเป็นบุญหูขึ้นมาเต็ม ๆ ได้จริง

ธรรมาธิปัตย์-ให้ชัดทั่วหัวใจไทย

ในยุคหนึ่ง เรามักเคยได้ยิน เมื่อฟ้าสีทอง ผ่องอำไพ ประชาชนยอมเป็นใหญ่ในแผ่นดิน ครั้นจะให้ประชาชนเป็นใหญ่ดังเพื่อฝัน มันได้ เฉพาะในหม้อหันทน์เท่านั้นแหละ

โดยเฉพาะ จะเอาประชาชนขึ้นมาเป็นใหญ่ ทำไมเพื่ออะไร ในขณะที่ประชาชนยอมหลากหลาย ว่างฉลาด ซื่อคด โหดเมตตา ฯลฯ ทุกพวกพรรคนี้

จะให้มิลิท์มีอำนาจเท่ากันหมดได้หรือ?

ฉะนั้น มันสำคัญตรงประเด็น คือต้องถือ ประโยชน์ประชาชนเป็นใหญ่ ไม่ใช่เอาตัว ประชาชนขึ้นมาใหญ่ ท่านพุทธทาสสอนประชาธิปไตยไว้แบบนี้

เราจำเป็นต้องเรียนรู้ประชาธิปไตยกันเสียใหม่ หลังธรรมะห้ามเข้าการเมืองเลยละทะเลกว่า ๘๐ ปี ด้วยฝีมือนักเลือกตั้งเป็นส่วนใหญ่ ซึ่ง น่าจะสาปส่งเว้นวรรคห้ามเข้าสักพักบ้าง อย่าไป เกรงใจ ทำไมจะต้องงอนง้อขอปรองดองอะไรให้ วุ่นวายเปล่า ๆ

เป้าหมายยอดสุดของพุทธ เพื่อประโยชน์ตน ได้พันทุกข์โลกีย์ จนอยู่เหนือโลกคือโลกุตระ แล้ว ยังมุ่งอนุเคราะห์โลกแก่มหาชน ให้ได้เกิด ประโยชน์ทั้งเป็นอยู่ผาสุกด้วย จึงเท่ากับเป็น ประชาธิปไตยอยู่ในตัวเองเบ็ดเสร็จ

มหาบุรุษลินคอล์น ถือหลักประชาธิปไตย ต้องเป็นของประชาชนโดยประชาชน เพื่อ ประชาชน

ก็เพิ่งได้ฟังพ่อครู เจาะลึกอีกว่า เป้า **ประโยชน์ยิ่งใหญ่เพื่อประชาชนนั้นแหละเป็น หัวใจหลักประธานาธิบดีหนึ่งของประชาธิปไตย** หลักอีกสองส่วนเป็นเรื่องตามมารับรองทีหลัง

เมื่อถือหลักประโยชน์ประชาชนต้องมาก่อนเพื่อน ในหลวงทรงทำประชาธิปไตยเต็มที่ ตั้งแต่ต้น ตามพระราชโองการยิ่งใหญ่ที่ว่า **เรา จักครองแผ่นดินโดยธรรม เพื่อประโยชน์สุข แห่งมหาชนชาวสยาม**

ทำนองเดียวกับวาทะตั้งเสี้ยวผิง แม้วลีไหน ไม่สำคัญ ขอให้จับหนูได้ก็แล้วกัน

คลซ.จึงควรสบายใจในการใช้อำนาจพิเศษ ด้วยสถานการณ์พิเศษตามกาลเทศะ จำเป็น จำควรแก่กรณี

ไหน ๆ อุตสาหะลงทุนยึดอำนาจเอาไว้ในมือ เต็ม ๆ เพียงผู้เดียว แล้วมัวกลัว ๆ กล้า ๆ สุ่ม เสี่ยงอสุรกายในหัวใจ เกิดประมาทอาจพลาดท่า แพ้ภัยตัวเอง เพราะตัวท่านคนเดียวแท้ ๆ

สู้ได้อำนาจแก้ววิเศษแล้วอีกยกซักซ้า กลัว
เสพยาติดหายศักดิ์สิทธิ์ ท่ามกลางการใช้กฎหมาย
ปกติที่วางหมากกลซ่อนเล่ห์ มันจะยึดเยื้อยื้อซื้อ
เวลา คงยุ่งตายหะ เสียของไม่พอ จะพังพินาศ
ประเทศไปโน่น

คสช.ใช้มีหน้าที่พิทักษ์ชาติ กษัตริย์ เท่านั้น
ในขณะที่ศาสนาเป็นหลักสร้างคนรวมหมู่สามัคคี
ชนขึ้นเป็นชาติตั้งกษัตริย์ผู้นำเผ่า

กรณีด่วนจี๋จี้กัน คสช. คือมหาเถรระกลายเป็น
เสาหลักปักขี้เหม็น โทษฐานอุ้มอัมมชโยปาราชิก
แพร่ลัทธิธรรมกายวิปริตนอกพุทธ ไม่กลัวเกรง
ฟ้าดิน

เมื่อกรรมการมหาเถรสมาคม ไม่แยแสพระ
บัญชาสมเด็จพระสังฆราช ไม่ชำระอธิกรณ์
อัมมชโยอาบัติขาดจากภิกษุ ปล่อยคาราคาซัง
เก็บปลาเน่าไว้ตัวเดียวตายยกเซ่ง เถรสมาคม
หัวเรือใหญ่ผู้นำองค์กรปกครองคณะสงฆ์ไทย ใน
พุทธกระแสหลัก วันร้ายคืนร้ายเกิดเน่าในตัวเอง
ขึ้นมาขณะนี้ แล้วยังงังต่อ

คสช. ต้องดูแลความมั่นคงของชาติศาสน์
กษัตริย์ ทั้งประชาชน ครั้นจะลอยตัว ชั่วช่วงซี
ดีช่วงสงฆ์ จะลงนรกตกอบาย ใครจะร้ายลึก
เลวลึกยังงัง เป็นธุระของสงฆ์ฝ่ายเดียวเท่านั้น
จัดการเอง

ฆราวาสไม่อาจเอื้อมไปสีกพระได้ ใครบอก
พูดผิดพูดใหม่คร้าบ ท่านผู้ทนายแห่งแผ่นดิน

สมัยอโศกมหาราช กวาดภิกษุอลัชชีตั้ง
หกหมื่น มาถึงยุคอยุธยากรุงธนกรุงเทพฯ
เปลี่ยนแผ่นดินยกใหญ่ที่ไร พระนอกคอกตัวป่วน
โดนจับลี้กล้างบางเป็นแถว เพื่อให้สงฆ์ต้องดี ซี
ต้องงาม

สังฆบริษัทเกิดอาเพศ พุทธบริษัท คสช.
ต่างทำเป็นหัวหลักหัวต่อได้ยังงัง

กฎหมายปกติ มันพิการในมือคนอุตริ
ศรีธณูชิน มันถึงมีวันนี้ จากวิฤติ กลับเป็น
โอกาสของคสช. ให้ได้แจ้งเกิดรับบุญหล่นทับไป
เสียดี ๆ excident goodluck แต่ต้นมาแล้ว ขอ

จงแคล้วคลาด อย่าพลาดดีแตกก่อนนะจะ

มืออย่างหรือ คดีอัมมชโย ใช้เงินสงฆ์ ซื้อที่ดิน
ชื่อตัวเอง ปี ๒๕๔๙ โดนฟ้องอาญา ลู้คดี ๗ ปี
ถึงยอมคืน

อัยการสูงสุดกินยาผิดอะไร จึงบ้ำจี้ถอนฟ้อง
เฉยเลย ตัดหน้าอำนาจศาลพิจารณาความ ขณะ
ใกล้จบเห่เต็มที มั่นธรรมนิยมธรรมดาที่ไหนละ.....

ไม่นานเกินรอ ลักพักเดียว เดียวก็รู้ คำตอบ
จากสำนัก อสส. ว่าอภัยยังแน...

ตาทลกลพิลึกไม่แพ้กันเลย สำนักพุทธฯทำเฉย
เมื่อพระสังฆราชมีพระลิขิตปี ๒๕๔๒ ให้พระ
อัมมชโยคืนทรัพย์ลีนวัด ถ้าไม่ยอม ถือว่าจงใจ

แต่สำนักพุทธฯ ไม่ได้ดำเนินเรื่องต่อใด ๆ
ตามพระบัญชา

สำนักผู้ตรวจการแผ่นดิน จึงชี้ทางสว่าง
เสนอนายกรัฐมนตรีและหัวหน้า คสช. ใช้ ม.๔๔
ตั้งคณะทำงานพิจารณาอัยการสูงสุด พชร
ยุติธรรมดำรงขณะนั้น ออกคำสั่งขอธรรมรีเปล่า
อีกชุดให้ดูข้อยุติทางพระธรรมวินัย ทั้งประเด็น
อัมมชโยปาราชิกแล้วยัง?

**ศาสนาพุทธ อยู่ในหัวใจสายเลือดวิญญาณ
มาแต่ปางบรรพ์ ปัญหาทุกอย่างเกิดจากคนทำ
ขึ้นเป็นอยู่ ทั้งการเมือง เศรษฐกิจ สังคม หนี
ไม่พ้น ต้องแก้ต้นเหตุคือกิเลสตัณหาที่ลิววิชา**

ดังเช่นสูตรรัฐรักสามัคคี บอมบ้อออฟเฟิลฟ ทำ
แบบคนจน ขาดทุนเรา-เราได้กำไร ตัวอย่าง
นโยบายพิเศษโดยธรรมเหล่านี้ ล้วนเกิดจาก
ภูมิตรัสรู้โลกุตระตามอย่างพระพุทธเจ้าทั้งสิ้น

**ฉะนั้นขึ้นปล่อยศาสนจักรธรรมจักรวิปริต
ผิดเพศ ประเทศเดินหน้าไม่รอดเด็ดขาด**

แสงสว่างกลางอุโมงค์อยู่ที่กระบวนขับเคลื่อน
ราชประชาสมาศัย เพื่อปฏิรูปสังคมประชาธิปไตย
ให้เป็นใหญ่ในแผ่นดินพุทธ ยุติแทนที่ประชาธิปไตย
สามัญได้แล้ว ให้สมจริงดังวาตะพ้อครุว่า

**ความบริสุทธิ์เท่านั้น จะชนะทุกสิ่งทั้งโลก
ในที่สุด**

๒

● ฟ้าสาาง

ไม่มีความกตัญญูกตเวทีใดที่จะมอบให้หลวงปู่ ท่านสมณะ
 ผู้ใหญ่ คณะอา ครูทุกท่านที่ช่วยกันบ่มเพาะ พุ่มพืัก
 ปลูกต้นกล้าแห่งพุทธให้เจริญเติบโต
 เท่ากับการทำตนให้บรรลุลหรรณ เจริญในธรรมยิ่งขึ้นไป...

บนเส้นทางนักศึกษา (๑๒)
 รางวัลแด่คุณครู

เข้าสู่การศึกษาปริญญาโทปีที่ ๒ แล้ว สำหรับเส้นทางนักศึกษาของฉัน พร้อม ๆ กับ ตำแหน่งกรรมการนักศึกษาของรุ่น MPA๒๔ ที่ พ่วงติดมาด้วยเป็นวาระที่ ๒ เช่นเดียวกัน หลังจากที่ยุติการไปแล้วเมื่อเดือนก่อน แต่เพื่อน ๆ ก็โหวตให้ฉันได้ดำรงตำแหน่งต่ออีก วาระหนึ่ง การเรียนอย่างหนักหน่วงในปี สุดท้ายพร้อม ๆ กับการเป็นตัวแทนเพื่อน นักศึกษาในการทำกิจกรรมต่าง ๆ จึงเป็นอีก โจทย์ท้าทายที่ฉันคงได้ประสบการณ์การเรียนรู้ ผากทั้งท้ายไว้บนเส้นทางนักศึกษานี้

หลังจากที่สอบวิชาสุดท้ายของปี ๑ เสร็จ เรียบร้อย ก็หยุดพักการเรียนเป็นช่วงปิดเทอม เล็ก ๆ ๒ อาทิตย์ ทำให้ฉันได้มีโอกาสขึ้นไป ช่วยงานที่ชุมชนภูผาฟ้าห้อง ๓ (ลานนาอโศก) ได้อย่างเต็มที่ ถึงแม้ในช่วงที่ผ่านมาจะต้อง เดินทางไปช่วยงานที่ชุมชนภูผาฟ้าอยู่เป็นประจำ ทุกเดือนอยู่แล้ว แต่ก็ขึ้นมาได้ไม่เกิน ๑ อาทิตย์ หรือแค่ ๔ - ๕ วัน ก็ต้องรีบกลับมาเรียน หนังสือต่อ คราวนี้เป็นโอกาสได้ขึ้นมายาวนาน กว่าทุกครั้ง

ที่ภูผาฟ้าห้อง ๓ ได้รับมอบหมาย จากชุมชนในการจัดงานไหว้ครูหรือครูขึ้นในวันเสาร์ที่ ๑๑ กรกฎาคม ฉันจึงได้ขึ้นมาช่วย เตรียมงาน และดูแลน้อง ๆ สัมมาลิกขา เพื่อ แบ่งเบาภาระของผู้ใหญ่ โดยมีรุ่นพี่ ม.๖ เป็น หัวเรี่ยวหัวแรงหลักในการช่วยดูแลน้อง ๆ อีก ทอดหนึ่ง

การเตรียมงานมีทั้งการซ่อมร้องบทไหว้ครู พิธีการต่าง ๆ การอ่านเรียงความและบทกลอน เทิดพระคุณครู การทำพานไหว้ครูของนักเรียน และการจัดเวที ซึ่งทุกคนร่วมแรงร่วมใจกันจน สามารถเตรียมงานได้อย่างสำเร็จทันต่อพิธีไหว้ ครูที่มาถึงพอดีอีกทั้งงานนี้ยังมีรุ่นพี่ศิษย์เก่าสส.ภ. ที่จบการศึกษาไปแล้ว รวมทั้งนิสิต ว.บ.บ. ของ ภูผาฟ้าก็มาร่วมพิธีไหว้ครูอย่างพร้อมเพรียง กันอีกด้วย

ฉันเป็นคนคัดเลือกเรียงความที่น้อง ๆ เขียนความรู้สึกของตนเองที่มีต่อคุณครูหรือครู ผู้เป็นแม่คนที่สองในการอบรมสั่งสอน ประสิทธิ์ ประสาทวิชาความรู้ทางธรรมและเท่าทันทาง โลก ซึ่งน้อง ๆ หลายคนก็สามารถสื่อออกมาได้ ดีและน่าประทับใจ จึงขอหยิบยกเรียงความของ **ด.ญ. หนึ่งสายธรรม สอวิหค** นักเรียนสัมมา ลิกขาภูผาฟ้าชั้น ม.๑ ที่เป็นตัวแทนในการ อ่านเรียงความวันไหว้ครูมาแบ่งปันในคอลัมน์นี้

เรียงความวันไหว้ครู เรื่อง...ผู้มีศีล ๕ คือครูที่โลกต้องการ

ในวันที่โลกได้ค่อย ๆ เปลี่ยน สังคม ศาสนา ก็ค่อย ๆ แปรเปลี่ยนไปอย่างรวดเร็วและน่ากลัว แต่มีแผ่นดินอยู่แผ่นดินหนึ่ง ซึ่งเป็นแผ่นดินพุทธ ที่มีได้ถูกโลกก็ยครอบคลุมมอมเมา

ณ สถานที่แห่งนี้ จะเปิดรับผู้ที่เฝ้าแสบจาก โลกีย์ และเลือกเส้นทางพากันหนีออกมา สถานที่นี้จะเป็นดั่งน้ำเย็นชโลมจิตใจ ไล่ความร้อน สถานที่นี้ได้รับการขนานนามว่า “อโศก” หรือ “แผ่นดินพุทธ” ถือว่าฉันเป็นผู้ที่มีบุญคนหนึ่ง เพราะฉันได้อยู่ที่นี่ตั้งแต่เด็ก ตอนนี้นฉันได้เป็น นักเรียนของชาวอโศกแล้ว

กว่าจะผ่านรั้วของสัมมาลิกขา ต้องผ่าน อุปสรรคมากมายหลายขั้นตอน เจอผัสสะ ทั้งรูปธรรม และนามธรรม อย่าคิดเฟิ่น ๆ ว่า แผ่นดินพุทธแห่งนี้ คุณจะเข้ามาได้ง่าย ๆ หรือ จะจบ ม.๖ ออกไปได้ง่าย ๆ เพราะว่าที่นี่คือ แผ่นดินที่มีศีล หากผู้ใดนำสิ่งแปลกปลอม ที่ มอมเมาคคนจากโลกโลกีย์ เข้ามาเสพในหมู่บ้าน ของชาวอโศก ผู้นั้นจะมีบาปหนักติดตัว เพราะว่าผู้ใดที่เข้ามาเหยียบในแผ่นดินพุทธ ผู้นั้นไม่ใช่ คนของโลกีย์

เรารู้ตัวอยู่แล้วว่าเราไซคตีแคไหน แต่ ทำไม? เราต้องการลัทธิลอบสิ่งที่ทำให้เราเสื่อมเสีย สิ่งที่ทำให้เรากลายเป็นคนแย่ ๆ จากฝั่งโน้น ข้ามมาฝั่งนี้ “แปลกแต่จริง” ก็เพราะว่าเรายังมี

กิเลสอยู่นะลิ เรายังต้องการเสพ เมื่อเราอยาก
เสพ มีกิเลสเต็มตัว เราก็จำเป็นต้องมีผู้ที่ไม่ใช่ร้าย
ต้องมีผู้ที่ขัดเกลามาให้เรา ดูแลเรา เอาใจใส่เรา
ถึงสิ่งที่ไม่ได้ออกให้เรา เปลี่ยนน้ำขุ่น น้ำสกปรก
ให้เป็นน้ำที่ใสสะอาด ไม่มีคำว่าสายสำหรับเรา
ถ้าเราตั้งใจดี ๆ สำคัญตนว่าเราคือใคร มาทำ
อะไร เรามาเพื่อฝึกฝนตนเองใช่ไหม ถ้าเราตั้งใจ
จะฝึกฝน เราก็ต้องตั้งใจเต็มที่

ที่สำคัญ ครูที่นี่ไม่ธรรมดา ต่างจากโรงเรียน
ทั่วไปของข้างนอก ครูที่นี่จะแทนตัวเองว่า “ครู”
หรือ “พ่อไก่ แม่ไก่” แถมยังเปรียบเสมือน
ผู้ปกครองคนที่สองของเรา ครูจะดูแลเราอย่างดี
และให้ลัทธิมาทฤษฎี แถมผู้ที่ดูแลเรามีบางอย่างที่
พิเศษ ไม่มีค่าจ้างใด ๆ ทั้งสิ้น มาด้วยใจ มาอยู่
เพื่อลดละกิเลส เป็นครูที่ถูกขัดเกลามาอย่างดี
รักษาศีล เป็นผู้ที่ไม่เสียสละ ลาภ ยศ สรรเสริญ
และละอายมุขทั้งสิ้น หากผู้ใดยังไม่ยอมลดละ
กิเลสลงบ้างเลย ผู้นั้นก็ไม่ใช่ผู้ที่พร้อมจะ
ดูแลเด็ก และผู้นำของที่นี่ ต้องเป็นผู้รับใช้ รับใช้
ความดี ไม่ใช่รับใช้ความชั่ว

ถึงกระนั้นก็เถอะฉันยังทำให้ครูหนักใจ
อยู่บ่อย ๆ ฉันประทับใจครูที่อบรมสั่งสอน แม้ว่า
เราจะดื้อด้านขนาดไหน ฉันก็เคยทำผิดกฎ
ทำผิดศีลอยู่เหมือนกัน แถมยังเถียงกับครูบ้าง
บางครั้ง แต่ทุกครั้ง ทุกเหตุการณ์ เราไม่
สามารถจะฝืนโกหก ครู แม่ไก่ของเราได้ลงเลย
เพราะว่าครูผู้ที่ดีกิเลสกับเราที่ยังมีจิตที่ไม่ดี
คิดเสพ คิดจะเอา มันคนละพลังงานกันเลย
ใช่ไหมละ

พอฉันล้มผัสถึงพลังงานของครูที่อยู่เหนือเรา
มันทำให้ฉันได้สารภาพบาปความจริง พอฉัน
ได้พูดในสิ่งที่ถูกต้องกับประเด็น ความเป็นจริง
ครูจะอบรมสั่งสอนให้ลัทธิมาทฤษฎีพูดคุยสิ่งที่ดี ๆ
ให้เราฟัง ชี้หนทางที่ถูกให้พวกเราฟัง ที่สำคัญ
คือ ให้ออกาสเด็กได้เริ่มต้นทำสิ่งที่ดี ๆ อีกครั้ง
มีครูที่ไหนให้ออกาสเด็กใส่ใจเด็กได้ดีขนาดนี้

ครูที่นี่ไม่ได้กำหนดว่าต้องเป็นใคร ผู้ใหญ่

ทุกคนที่มีศีล ๕ ละอายมุข คนเหล่านี้ ล้วนเป็น
ครูของเราทั้งสิ้นที่ไม่จำเป็นจะต้องเรียนอยู่แต่ใน
ห้อง ๔ เหลี่ยมอย่างเดียว เราจะอยู่กันแบบ
สาธารณโภคี เกื้อกูลช่วยเหลือกัน ทุกคน
ทุกสิ่ง รอบข้าง ล้วนแต่เป็นครูของเรา ให้เรา
ได้เรียนรู้ ทำความเข้าใจ ดำรงชีวิต อยู่บนโลก
แห่งความเป็นจริง อยู่กับปัจจุบัน

*ขอขอบพระคุณ พ่อไก่ แม่ไก่ พี่ไก่
ผู้ที่มอบสิ่งดี ๆ ให้แก่หนูมาโดยตลอดด้วยค่ะ
“ผู้มีศีล ๕ คือครูที่โลกต้องการ”
ศิลาเด่น เป็นงาน ชาญวิธา “สาธุค่ะ”*

ส่วนตัวฉันเองในวันไหว้ครูก็ได้รับของขวัญ
ล้ำค่าจากครู นั่นคือใบประกาศเกียรติบัตร
สำหรับศิษย์ที่ยังคงประพฤติปฏิบัติตามคำสอน
ของครู คือ **เป็นผู้มีศีล ๕ ละอายมุข** และ
รับประทานอาหารมังสวิรัติจนจบการศึกษา
ระดับอุดมศึกษา ปีนี้เป็นปีแรกที่มีการมอบ
เกียรติบัตร โดยคัดเลือกจากศิษย์เก่าที่มาร่วม
งานได้จำนวน ๒ คน คือนายภักดิ์ ทราญคำ
ศิษย์เก่าสส.ภ.รุ่น ๓ และฉันซึ่งเป็นศิษย์เก่า
สส.ภ.รุ่น ๒ โดยได้รับมอบใบเกียรติบัตรจาก
ท่านอาจารย์ ๑ สมณะบินบน ธิรจิตโต

ฉันตั้งใจเช่นกันที่จะพัฒนาตนเองให้ดีขึ้น
เจริญยิ่งขึ้น เป็นผู้เข้าสู่กระแสธรรมที่ไม่หยุดอยู่
ในการพัฒนาตนเอง จะปฏิบัติตามคำสอน
เพราะคงไม่มีความกตัญญูแก่ใครที่ใดที่จะมอบให้
หลวงปู่ ท่านสมณะ ผู้ใหญ่ คณะอา ครูทุกท่านที่
ช่วยกันปมเพาะ พุ่มฟัก ปลูกต้นกล้าแห่งพุทธให้
เจริญเติบโต เท่ากับการทำตนให้บรรลุนิพพาน
เจริญในธรรมยิ่งขึ้นไป... เพื่อเป็นรางวัลให้ครู
ตั้งบทเพลงท่อนสุดท้ายที่นี้เอง ๆ ล้มมาลิกษา
ภูผาฟ้า น้ำร้อนมอบแด่ครู ที่น่าประทับใจอย่างยิ่ง

*.....“บรรลุนิพพานให้ได้
เพื่อเป็นรางวัลให้ครู”*

๓ อ่านต่อฉบับหน้า

๑ พานพบอุปสรรคยิ่งใหญ่
จิตใจไม่วายท้อแท้
กัดฟันขยันเพียรแน่วแน่
สู้แม้มีหวังจืดเดียว

เพียรสุดฤทธิ์

(วันฉลุปลชชชชช)

เมื่อครั้งที่พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับ

อยู่ ณ พระเชตวันมทิววิหาร ทรงกล่าวกับภิกษุรูปหนึ่งผู้ท้อแท้ หมดความเพียรในการที่จะละกิเลสของตน

“ดูก่อนภิกษุ แม้ในอดีตชาติก่อนๆนั้น เธอยังเคยมีความเพียรกล้า กระทั่งสามารถได้น้ำจากทะเลทรายจนได้ ก็แล้วบัดนี้ ไยจึงมาละความเพียรในศาสนาอันเป็นเครื่องนำออกจากทุกข์ เพื่อประโยชน์แก่มรรคผลของเธอเล่า”

ภิกษุอื่นๆในที่นั้นได้ฟังคำตรัสอย่างนี้แล้ว จึงอ้อนวอนพระศาสดา

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ความเพียรอันภิกษุนี้ละแล้ว ได้ปรากฏแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในบัดนี้ แต่ในกาลก่อน ความเพียรที่ภิกษุนี้เคยกระทำไว้ ยังลี้ลับแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายอยู่ ขอพระองค์โปรดตรัสเหตุนี้ด้วยเถิด”

พระพุทธองค์จึงตรัสเปิดเผยแก่ภิกษุทั้งหลาย “ถ้าอย่างนั้น เธอทั้งหลายจงฟัง.....”

ในอดีตกาล ได้กำเนิดทารกชายคนหนึ่ง

ตระกูลของพ่อค้าเกวียน ครั้นทารกได้เติบโตเจริญวัยแล้ว ก็ได้เป็นหัวหน้าของพวกพ่อค้าเกวียน เขาเที่ยวไปกระทำการค้า ด้วยเกวียน ๕๐๐ เล่ม อยู่เป็นนิจ

มีอยู่ครั้งหนึ่ง เขาออกเดินทางไปค้าขายในที่กันดารมาก เป็นทะเลทรายมีระยะทางไกลถึง ๖๐ โยชน์(๙๖๐ กม.) ในเส้นทางกันดารนั้นเอง หากเอาทรายละเอียดมากำไว้ในมือ ในช่วงเวลาดวงอาทิตย์ขึ้นตอนกลางวัน ก็จะร้อนจัดเหมือนกำก้อนถ่านไฟเอาไว้ ฉะนั้นเวลากลางวันที่แดดแผดเผา จึงไม่อาจเดินทางได้ จำต้องนำเกวียนที่บรรทุกผู้คน บรรทุกพืน น้ำ น้ำมัน ข้าวสาร และของอื่นๆ ออกเดินทางไปได้เฉพาะตอนกลางคืนเท่านั้น

ส่วนในเวลาเช้า ก็จะพากันล้อมเกวียนให้เบียด แล้วทำปะรำไว้เบียดบนกันแสงแดด ทำกิจในเรื่องอาหารการกินให้เสร็จแต่เช้าตรู่ จากนั้นก็

นั่งพักหลับนอนอยู่ใต้ร่มเงาจนหมดวัน

เมื่ออาทิตย์เริ่มอัสดง ค่อยกินอาหารเย็น รอเวลาให้พื้นทรายคลายร้อน เกิดความเย็นขึ้น จึงเทียมเกวียนเดินทางกันต่อไป การเดินทางในท้องทะเลทรายนั้น ผู้นำทางจะอาศัยการดูดวงดาวบนท้องฟ้า เป็นการบอกทิศทางไป

ครั้นกองเกวียนเดินทางไปได้ไกลถึง ๕๙ โยชน์แล้ว อีกแค่ ๑ โยชน์(๑๖ กม.)เท่านั้นก็พ้นทะเลทรายไปถึงที่หมายได้ คนทั้งหลายต่างก็ดีใจ คิดกันว่า

“บัดนี้เหลืออีกเพียงแค่ราตรีเดียวเท่านั้น พวกเราก็จะออกจากทางกันดารนี้ได้”

จึงพากันฉลองดื่มกินอาหารเย็น ใช้พินและน้ำทั้งปวงจนหมดสิ้น เสร็จแล้วก็เทียมเกวียนเดินทางกันไป ซึ่งปกติแล้วคนนำทางนั้น จะนั่งอยู่ในเกวียนเล่มแรก เพื่อคอยมองดูดวงดาวบนท้องฟ้า แล้วบังคับโคพร่วมกับร้องล่ง

“จงไปทางนี้ จงไปทางโน้น”

แต่ด้วยความเหน็ดเหนื่อย เพราะไม่ได้หลับเต็มอิ่มเป็นระยะทางไกล จึงเปลืองผล็อยหลับไป เหล่าโคจึงพากันเดินไปตามยถากรรม หวนกลับวนเข้าเส้นทางที่มาเดิม จนกระทั่งตลอดคืนยันรุ่ง

เริ่มอรุณเข้ามิดของวันใหม่ เมื่อคนนำทางตื่นขึ้น มองดูดาวนักษัตร(ดาวฤกษ์)แล้วก็ตกใจรีบตะโกนเสียงดัง

“จงกลับเกวียน จงกลับเกวียน”

แต่กว่าคนทั้งหลายจะหันเกวียนทั้งหมดกลับได้ ก็เป็นเวลาสายมากแล้ว ตะวันขึ้นสว่างจ้า ต่างพากันจำสถานที่ได้ จึงบอกกล่าวกันว่า

“นี่มันเป็นที่ตั้งค่าย ที่พวกเราค้างอยู่เมื่อวานนี้นี่นา คราวนี้จะทำยังไงดี พินและน้ำของพวกเราทั้งหมดแล้ว เหลือข้าวสารอยู่เล็กน้อยเท่านั้น บัดนี้พวกเราคงฉิบหายแน่”

จึงพากันท้อเทียวใจ ต้องปลดเกวียนพักกันเป็นวงกลม แล้วทำปะรำไว้กันแดด นอนเศร้าโศกอยู่ใต้เกวียนของตนๆ

มีแต่หัวหน้าของพ่อค้าเกวียนผู้เดียวคิดว่า

“หากเราหมดกำลังใจ ละความเพียรเสีย

แล้ว คนทั้งหมดนี้จะต้องตายแน่นอน”

คิดแล้วจึงลุกขึ้นฝ่าเปลวแดด ออกเที่ยวค้นหา น้ำ ไปในที่ยังมีความเย็นอยู่บ้าง กระทั่งได้พบ **กอหญ้าแพรกกอหนึ่ง** เข้า ก็ดีใจยิ่งนักด้วยหวังว่า

“หญ้ากอนี้จะต้องเกิดขึ้นได้เพราะอาศัยความเย็นของน้ำที่อยู่ข้างล่างแน่”

จึงรีบเรียกผู้คนให้พากันถือจอบมา แล้วขุดลงไปอย่างที่ตรงนั้น พวกนั้นช่วยกันขุดลึกลงไป...ลึกลงไป...กระทั่งลึกถึง ๖๐ ศอก (๓๐ เมตร) จอบได้กระทบเข้ากับหินเบื้องล่าง

พอจอบกระทบหินเสียงดังขึ้นเท่านั้น คนทั้งปวงก็ถึงกับพากันสูญเสียวางใจ ละทิ้งความเพียรกันหมดสิ้น หมดอาลัยตายอยากในชีวิตไปทันที

เหลือแต่...หัวหน้าพ่อค้าเกวียนเพียงลำพังเท่านั้น ที่ยังคงเชื่อมั่นในใจอย่างแรงกล้า

“ภายใต้หินนี้จะต้องมีน้ำอยู่อย่างแน่นอนแท้ เด็ดขาด”

จึงลงไปยืนอยู่ที่พื้นหิน แล้วก้มลงเอาหูแนบพื้นฟังเสียง ก็ได้ยินเสียงน้ำไหลอยู่เบื้องล่าง ดังนั้นจึงปีนขึ้นมาจากหลุม บอกกับผู้รับใช้ของตนว่า

“ไปเถิด ลงไปด้วยกัน หากเราละทิ้งความบากบั่นพากันเพียรเสียแล้ว พวกเราจะฉิบหายกันทั้งหมด จึงอย่าหมดกำลังใจ เลิกล้มความเพียรเลย จงถือเอาค้อนเหล็กนี้ลงไป ในหลุมเถอะ แล้วทุบที่หินนั้นให้แตกออกให้จงได้”

ฟังคำของหัวหน้าพ่อค้าเกวียนแล้ว คนรับใช้ก็เกิดจิตสำนึก มีความมุ่งมั่นขึ้นอีกครั้ง รับคำด้วยอาการมีความหวังขึ้นใหม่ ในขณะที่คนอื่นๆ ทั้งปวงล้วนคอยตักขบเขาเฉยอยู่

เมื่อลงไปถึงก้นหลุม เขาจึงลงมือทุบหินนั้นอย่างแรง **ทุบอีก...ทุบอีก...ซ้ำแล้วซ้ำเล่า**

จนกระทั่งในที่สุด หินนั้นก็เริ่มร้าวที่ละนิด...ที่ละนิด...สุดท้ายเขาจึงรวบรวมกำลังเท่าที่มีทั้งหมด ทุบลงไปสุดแรงเกิด

ทันใดนั้น หินก็แตกออกเป็นสองซีก

ปรากฏกระแสน้ำเป็นเกลียวเท่าลำตาล พุ่งขึ้นมาอย่างแรง

คนทั้งหมดเห็นดังนั้น ต่างโห่ร้องดีใจกันเต็มที่ พากันทั้งดื่มทั้งอาบกันสนุกสนาน จากนั้นก็ช่วยกันผ่าเปลวและแอกของเกวียน เอามาใช้เป็นพิน แล้วค้นเศษอาหารที่เหลือ นำมาหุงเป็นข้าวต้มกินกัน อีกทั้งให้โคกินด้วย

ยามอาทิตย์อัสดงแล้ว จึงผูกธงใกล้บ่อน้ำ แล้ว **ได้ออกเดินทางไปยังที่หมายปลายทางจนสำเร็จ**

คนเหล่านั้นพากันขายสินค้าในที่นั้น ได้ลาภมากถึง ๓ เท่าทีเดียว แล้วจึงค่อยแยกย้ายไป เฉพาะที่อยู่ของตนๆ แม้หัวหน้าพ่อค้าเกวียนก็ได้กระทำกุศล(ความดี) ดำรงชีวิตอยู่ไปตามยถากรรมของตน

.....

พระศาสดาทรงแสดงชาดกถึงสุดท้ายนี้แล้ว จึงตรัสว่า

“คนรับใช้ผู้ไม่ละทิ้งความเพียร สามารถทุบหินแตกให้น้ำแกมมหาชนได้นั้น ได้มาเป็นภิกษุผู้ละความเพียรในบัดนี้แหละ ส่วนหัวหน้าพ่อค้าเกวียน ได้มาเป็นเรตถาคตเอง”

แล้วพระศาสดาก็ทรงกล่าวพระคาถานี้ไว้

“ชนทั้งหลายผู้ไม่เกียจคร้าน พากันเพียรใช้กำลังขุดพื้นทรายลึกลงไป จนได้พบน้ำในท้องทะเลทรายฉันทใด มุนี(นักปราชญ์)ผู้ประจบด้วยความเพียรและกำลัง เป็นผู้ไม่เกียจคร้าน พึงได้ความสงบใจ ฉันทนั้น”

แล้วทรงประกาศอารยสัจ ๔ ก็ในเวลาที่จะจบสัจจะนั่นเอง ภิกษุรูปนั้นก็เกิดสัมมาญาณแจ่มแจ้ง สามารถดำรงอยู่ในความเป็น **พระอรหันต์** อันเป็นผลเลิศยอดได้แล้ว

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๒)

อรรถกถาแปลเล่ม ๕๕ หน้า ๑๓๐)

๒

● ต่อจากฉบับที่ ๓๐๐

เปลี่ยนกระบวนทัศน์ใหม่ ประเทศไทย

เมื่อพระราชอาชู่เป็นกษัตริย์พระองค์ใหม่ไม่ไปขอคำปรึกษาแนะนำจากพระฤาษีผู้เป็นพระราชบิดา แต่กลับไปฟังคำแนะนำของเหล่าอำมาตย์และข้าราชการบริพารใกล้ชิดแทน ก็เริ่มเกิดการประพฤติปฏิบัติออกนอกแนวทางแห่งจักรวัดติวัตรอันประเสริฐ เช่น เมื่อเกิดช่องว่างความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจในบ้านเมือง ก็มีได้แก้ไขปัญหาดังกล่าวด้วยวิธีทางที่ถูกต้อง ซึ่งในจักรวัดติสูตรเรียกว่า **“พระราชทานทรัพย์ให้แก่คนที่ไม่มีทรัพย์”** อันเป็นเหตุให้ความขัดสนหรือวิกฤตการณ์ทางเศรษฐกิจขยายขอบเขตกว้างขวางยิ่งขึ้น

ของการพระราชทานทรัพย์ให้แก่คนที่ไม่มีทรัพย์ตามหลักพระพุทธศาสนาไว้ แต่ในอีกพระสูตรหนึ่งชื่อกฎทันตสูตร ที่มณีกาย ลีลขันธวรรค พระพุทธเจ้าได้อธิบายความหมายของวิธี **“พระราชทานทรัพย์ให้แก่คนที่ไม่มีทรัพย์”** ด้วยการเล่าเรื่องของกษัตริย์ที่ชื่อพระเจ้ามหาวิชิตราชซึ่งต้องการจะประกอบพิธีบูชามหาภัยและไปขอคำปรึกษาจากพราหมณ์ปุโรหิตอันเป็นผู้รู้ เพื่ออาศัยเรื่องเล่านี้สอนกฎทันตพราหมณ์ที่มาขอคำแนะนำจากพระพุทธองค์ถึงวิธีการบูชามหาภัยอย่างถูกต้องว่า (พระไตรปิฎก เล่มที่ ๙ : ๑๔๕ - ๑๔๓)

ทั้งนี้ในจักรวัดติสูตรไม่ได้อธิบายความหมาย

“คูกรพราหมณ์ เมื่อพระเจ้ามหาวิชิตราชรับ

สั่งอย่างนี้แล้วพราหมณ์บุโรหิตกราบทูลว่า
ชนบทของพระองค์ยังมีเลี่ยนหนาม ยังมีการ
เบียดเบียนกัน โจรปล้นบ้านก็ดี ปล้นนิคมก็ดี
ปล้นเมืองก็ดี ทำร้ายในหนทางเปลี่ยวก็ดี ยัง
ปรากฏอยู่ พระองค์จะโปรดฟื้นฟูพลีกรรมในเมื่อ
บ้านเมืองยังมีเลี่ยนหนาม ยังมีการเบียดเบียนกัน
อยู่ ด้วยเหตุที่ทรงฟื้นฟูพลีกรรมนั้นจึงพึงชื่อว่า
ทรงกระทำการมีสมควร บางคราวพระองค์จะ
ทรงพระดำริอย่างนี้ว่า เราจักปราบปรามเลี่ยน-
หนาม คือ โจร ด้วยการประหาร ด้วยการ
จองจำ ด้วยการปรับโทษ ด้วยการตำหนิโทษ
หรือเนรเทศ อันการปราบปรามด้วยวิธีเช่นนี้
ไม่เชื่อว่าเป็นการปราบปรามโดยชอบ เพราะ
ว่าโจรบางพวกที่หนีจากถูกกำจัดจักยังมีอยู่
ภายหลัง มันก็จักเบียดเบียนบ้านเมืองของ
พระองค์ แต่ว่าการปราบปรามเลี่ยนหนามคือ
โจรนั้น จะเชื่อว่าเป็นการปราบปรามโดยชอบ
เพราะอาศัยวิธีการดังต่อไปนี้

๑. พลเมืองเหล่าใดในบ้านเมืองของพระองค์
ชะมักเขม้นในกสิกรรม และโครัชกรรม ขอ
พระองค์จงเพิ่มข้าวปลูกและข้าวกินให้แก่
พลเมืองเหล่านั้นในโอกาสอันสมควร

๒. พลเมืองเหล่าใดในบ้านเมืองของพระองค์
ชะมักเขม้นในพาณิชย์กรรม ขอพระองค์จง
เพิ่มทุนให้แก่พลเมืองเหล่านั้นในโอกาสอัน
สมควร

๓. ข้าราชการเหล่าใดในบ้านเมืองของ
พระองค์ขยัน ขอพระองค์จงพระราชทานเบี้ย-
เลี้ยงและเพิ่มเงินเดือนแก่ข้าราชการเหล่านั้น
ในโอกาสอันสมควร

พลเมืองเหล่านั้นนั้นแหละจักเป็นผู้ชวนชวย
ในการทำงานของตน ๆ จักไม่เบียดเบียนบ้านเมือง
ของพระองค์ อนึ่ง กองพระราชทรัพย์มีจำนวน

มากจักเกิดแก่พระองค์ บ้านเมืองก็จะตั้งมั่นอยู่
ในความเกษม หาเลี่ยนหนามมิได้ ไม่มีการ
เบียดเบียนกัน พลเมืองจักชื่นชมยินดีต่อกัน ยัง
บุตรให้พื่อนอยู่นอก จักไม่ต้องปิดประตูเรือนอยู่
ดูกรพราหมณ์ พระเจ้ามหาวิชิตราชทรงรับคำ
พราหมณ์บุโรหิตแล้ว ก็ได้พระราชทานข้าว
ปลูกและข้าวกินแก่พลเมืองในบ้านเมืองของ
พระองค์ที่ชะมักเขม้นในกสิกรรมและโครัช
กรรม พระราชทานทุนแก่พลเมืองในบ้าน
เมืองของพระองค์ที่ชะมักเขม้นในพาณิชย์กรรม
พระราชทานเบี้ยเลี้ยงและเพิ่มเงินเดือนแก่
ข้าราชการในบ้านเมืองของพระองค์ที่ขยัน
พลเมืองเหล่านั้นนั้นแหละได้เป็นผู้ชวนชวย
ในการทำงานตามหน้าที่ของตน ๆ ไม่ได้
เบียดเบียนบ้านเมืองของพระองค์ อนึ่ง กอง
พระราชทรัพย์มีจำนวนมากได้เกิดมีแล้วแก่
พระองค์ บ้านเมืองได้ดำรงอยู่ในความเกษม
หาเลี่ยนหนามมิได้ ไม่มีการเบียดเบียนกัน
พลเมืองชื่นชมยินดีต่อกัน ยังบุตรให้พื่อนอยู่
นอก ไม่ต้องปิดประตูเรือนอยู่”

เมื่อบ้านเมืองยังมีปัญหาการเบียดเบียนกัน
มีโจรผู้ร้ายชุกชุม เป็นโจรปล้นบ้านบ้าง ปล้นนิคม
บ้าง ปล้นเมืองบ้าง ฯลฯ การแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ
ด้วยการใช้กำลังเข้าปราบปรามนั้น มิใช่เป็น
วิธีแก้ปัญหาที่ถูกจุด ขณะเดียวกับที่การใช้วิธี
“สังคมสงเคราะห์” (ฟื้นฟูพลีกรรมและการแจก
ทาน) ก็มีใช้วิธีที่เหมาะสมเช่นกัน เพราะพลีกรรม
ที่เป็นการช่วยเหลือตรงปลายเหตุแบบชั่วคราว
ชั่วคราวเช่นนั้นจะทำให้ผู้คนงอมืองอเท้ารอแต่
ของแจก โดยไม่พยายามชวนชวยยกระดับการ
พัฒนาศักยภาพที่ตัวเองมีอยู่เพื่อสร้างสรรค์ผล
ผลิตให้เพิ่มมากขึ้น

นโยบายแก้ปัญหาที่ถูกต้องตามที่พระพุทธเจ้า
ตรัสสอนไว้ในกฎทันทสูตรก็คือ สนับสนุนผู้คนที่
มีความชะมักเขม้นทำงานสร้างสรรค์ผลผลิต ให้

ได้รับโอกาสพัฒนาศักยภาพการทำงานอย่างมีประสิทธิภาพเพิ่มมากขึ้น ๆ (เช่น คนที่ขะมักเขม้นในการทำกิจกรรมก็เพิ่มชั่วโมงไป คนที่ขะมักเขม้นในการทำพาดิษยกรรมก็เพิ่มทุนให้ไป ค้าขาย ข้าราชการที่ขยันทำงานก็เพิ่มเบี้ยเลี้ยงและเพิ่มเงินเดือนให้ เป็นต้น) เมื่อเป็นเช่นนี้พลังการผลิตของสังคมก็จะขยายตัวกว้างออกไป ก่อให้เกิดการสร้างงานสร้างรายได้ ผู้คนมีงานทำ และมีผลผลิตส่วนเกินจากความจำเป็นสำหรับบริโภคเหลือพอที่จะกระจายเผื่อแผ่ (trickle down) ไปให้กับคนที่อ่อนแอหรือเกียจคร้านในการทำงาน ซึ่งจะส่งผลทำให้การเบียดเบียนกันในสังคมลดน้อยลง ๆ จนหมดไปในที่สุด

ขณะที่คนซึ่งมีความเกียจคร้านไม่ขะมักเขม้นทำงาน ก็จะได้เรียนรู้จากแบบอย่างอ้างอิงที่มีนัยสำคัญ (reference others) ของผู้คนที่มีความขยันขันแข็งทำงานแล้วได้รับ “รางวัลตอบแทนจากสังคม” ทั้งนี้เพื่อจะได้พยายามยกระดับพัฒนาการของชีวิตตัวเองบ้าง ไม่เช่นนั้นก็ต้องยอมตกเป็นเสมือนพลเมืองชั้นสองที่คอยรอรับการช่วยเหลือจากผู้อื่นอย่างไม่มีศักดิ์ศรีตลอดไป นโยบายแบบนี้จึงมีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญจากรัฐสวัสดิการหรือสังคมนิยมสุดโต่งที่ไปเก็บภาษีจำนวนมากจากคนที่ขยันขันแข็งทำงานหนักเพื่อมาเฉลี่ยแบ่งปันให้กับคนที่เกียจคร้านทำกรางานโดยไม่ยอมยกระดับการพัฒนาศักยภาพของตนเอง อันจะส่งผลทำให้พลังการผลิตของสังคมลดลง ดังตัวอย่างความล้มเหลวของนโยบายการพัฒนาเศรษฐกิจที่ประเทศคอมมิวนิสต์ต่าง ๆ ประสบมาแล้ว เป็นต้น

กลับมาที่เรื่องราวในจักกวัตติสูตรพระพุทธเจ้าได้ทรงเล่าเรื่องของกษัตริย์ที่เริ่มประพฤติดอกนอกแนวทางของหลักจักกวัตติวัตร และแก้ปัญหาทางเศรษฐกิจของบ้านเมืองไม่ถูกทาง จนนำไปสู่การสร้างปัญหาด้านอื่น ๆ ตามมาเป็นลำดับ ๆ ต่อไปว่า

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย ลำดับนั้นท้าวเธอโปรดให้ประชุมอำมาตย์ ข้าราชการบริวาร โหราจารย์ และมหาอำมาตย์ นายกองช้าง นายกองม้า เป็นต้น จนคนรักษาประตู และคนเลี้ยงชีพด้วยปัญญาแล้วตรัสถามจักกวัตติวัตรอันประเสริฐ เขาเหล่านั้นอันท้าวเธอตรัสถามจักกวัตติวัตรอันประเสริฐแล้ว จึงกราบทูลแก้ถวายท้าวเธอ ท้าวเธอได้ฟังคำทูลแก้ของพวกเขาแล้ว จึงทรงจัดการรักษาป้องกันและคุ้มครองอันชอบธรรม แต่ไม่ได้พระราชทานทรัพย์ให้แก่คนที่ไม่มีทรัพย์ เมื่อไม่พระราชทานทรัพย์ให้แก่คนที่ไม่มีทรัพย์ ความขัดสนจึงได้ถึงความแพร่หลาย เมื่อความขัดสนถึงความแพร่หลาย บุรุษคนหนึ่งจึงขโมยทรัพย์ของคนอื่นไป เขาช่วยกันจับบุรุษนั้นได้แล้ว แสดงแก่ท้าวเธอพร้อมด้วยกราบทูลว่า พระพุทธเจ้าข้า บุรุษคนนี้ขโมยเอาทรัพย์ของคนอื่นไป ดูกรภิกษุทั้งหลาย เมื่อเขาพากันกราบทูลอย่างนี้แล้ว ท้าวเธอจึงตรัสคำนี้กะบุรุษผู้นั้นว่า พ่อบุรุษ ได้ยินว่าเธอเอาทรัพย์ของคนอื่นจริงหรือ

บ. จริง พระพุทธเจ้าข้า

ร. เพราะเหตุไร

บ. เพราะข้าพระพุทธเจ้าไม่มีอะไรจะเลี้ยงชีพ

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ลำดับนั้น ท้าวเธอจึงพระราชทานทรัพย์ให้แก่เขาแล้วรับสั่งว่า พ่อบุรุษ เธอจงเลี้ยงชีพ จงเลี้ยงมารดาบิดา จงเลี้ยงบุตรภรรยา จงประกอบกรางานทั้งหลาย จงตั้งทักษิณาทที่มีผลในเบื้องบน อันเกื้อกูลแก่สวรรค์ มีสุขเป็นผล เป็นไปเพื่อสวรรค์ ในสมณพราหมณ์ทั้งหลายด้วยทรัพย์นี้เกิด”

เมื่อไปแก้ปัญหาที่ปลายเหตุด้วยนโยบาย “สังคมสงเคราะห์” หรือ “ประชานิยมมักง่าย” (ในความหมายของคำว่าสังคมสงเคราะห์หรือประชานิยมมักง่ายด้วยการแจกของฟรีแบบเหวี่ยงแหให้กับผู้คน) โดยการพระราชทานทรัพย์

ให้แก่ขโมยเช่นนี้ ผู้คนก็ต่างพากันเอาอย่างบ้าง เพราะไม่ต้องทำงานหนักอะไร แต่ได้ทรัพย์มา ง่าย ๆ ผลที่สุดการแก้ปัญหาตามนโยบาย “ประชานิยมมั่งง่าย” ก็กลับทำให้เกิดโจรผู้ร้าย ชุกชุมเพิ่มมากขึ้นแทนที่จะลดน้อยลง ดังที่ พระพุทธเจ้าทรงเล่าต่อไปว่า

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย มนุษย์ทั้งหลายได้ฟังมา ว่า ดูกรท่านผู้เจริญทั้งหลาย ได้ยินว่าคนขโมย ทรัพย์ของพวกคนอื่นไป พระเจ้าแผ่นดินยัง ทรงพระราชทานทรัพย์ให้อีก เขาได้ยินมาจึง พากันเห็นอย่างนี้ว่า อย่างกระนั้นเลย แม้เรา ทั้งหลายก็ควรขโมยเอาทรัพย์ของคนอื่นบ้าง”

ต่อมาเมื่อทรงเห็นว่าการแก้ปัญหาด้วยแนวนโยบาย “ประชานิยมมั่งง่าย” แบบนี้เป็นนโยบาย ที่ผิดทาง กษัตริย์ก็เปลี่ยนแนวนโยบายใหม่ด้วยการใช้กำลังเข้าจัดการและมุ่งบังคับใช้กฎหมาย อย่างเด็ดขาดเพื่อลงโทษผู้กระทำผิดไม่ให้เป็น เยี่ยงอย่างแก่คนอื่น แต่การแก้ปัญหาที่ปลายเหตุ เช่นนี้ก็ส่งผลทำให้ปัญหาความขัดแย้งและความ วุ่นวายรุนแรงในบ้านเมืองยิ่งขยายตัวเพิ่มมากขึ้น กว่าเดิมอีก ดังที่พระพุทธเจ้าตรัสเล่าต่อไปใน จักกวัตติสูตรว่า

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย ลำดับนั้น ท้าวเธอจึงทรง พระดำริอย่างนี้ว่าถ้าเราจักให้ทรัพย์แก่คนที่ขโมย เอาทรัพย์ของคนอื่นเสมอไป อทินนาทานนี้จัก เจริญทวีขึ้นด้วยประการอย่างนี้ อย่างกระนั้น เลยเราจะให้กุมตัวบุรุษผู้นี้ให้แข็งแรง จะทำ การตัดต้นคอ ตัดศีรษะของบุรุษนั้นเสีย”

เมื่ออาศัยวิธีบังคับใช้กฎหมายลงโทษอย่าง รุนแรง(แบบแนวทางตุลาการภิวัตน์)เพียงมิติ เดียว โดยละเลยวิธีแก้ที่ต้นเหตุแห่งปัญหา ดังนี้ นอกจากปัญหาของบ้านเมืองจะไม่ลดน้อยลงแล้ว ยังกลับขยายขอบเขตออกไปกว้างขวางกว่าเดิมอีก

ดังที่พระพุทธองค์ทรงเล่าต่อไปว่า

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย มนุษย์ทั้งหลายได้ฟังมาว่า ดูกรท่านผู้เจริญทั้งหลาย ได้ยินมาว่า พระเจ้า แผ่นดินให้กุมตัวบุคคลผู้ขโมยเอาทรัพย์ของคน อื่นอย่างแข็งแรง ทำการตัดต้นคอ ตัดศีรษะพวก เขาเสีย เพราะได้ฟังมา พวกเขาจึงมีความคิดเห็น อย่างนี้ว่า อย่างกระนั้นเลย แม้พวกเราควรให้ ช่างทำคัสตราอย่างคม ครั้นแล้วจะกุมตัวบุรุษ ที่เรাজักขโมยเอาทรัพย์ให้แข็งแรง จักทำการ ตัดต้นคอ ตัดศีรษะพวกมันเสีย พวกเขาจึงให้ ช่างทำคัสตราอย่างคม ครั้นแล้วจึงเริ่มทำการ ปล้นบ้านบ้าง ปล้นนิคมบ้าง ปล้นพระนครบ้าง ปล้นตามถนนหนทางบ้าง กุมตัวบุคคลที่พวก เขาจักขโมยเอาทรัพย์ไว้อย่างแข็งแรง ทำการ ตัดต้นคอ ตัดศีรษะบุคคลนั้นเสีย”

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

ความบริสุทธิ์เท่านั้น ที่จะชนะทุกสิ่งในโลก... ในที่สุด

(โศลกธรรม-พุทธาภิเษกสุดยอดปาฏิหาริย์ ครั้งที่ ๓๕
๓ มีนาคม ๒๕๕๘)

● พ่อครูสมณะโพธิรักษ์

หจก.จ.บริการพุทธะ
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน

● นายอิง วินเทอร์

๑. รัฐบาลชุดก่อน ๆ ทำนมวัวทำอะไร? อุดหนุน-แย่งสุขภาพ ข้าวเปิดศึกชิงน้ำ (มติชน ๒๑ มิ.ย.๕๘)

๒. แล้วคนกินยิ่งฉิบหายใหญ่! อึ้ง! เกษตรกรไทยป่วยพุ่ง ๔ เท่า สารเคมีทำเช็กร์เสื่อม-อัมพาต (มติชน ๖ ก.ค.๕๘)

๓. ความจริงนี้ดับหน้าใคร? สถาบันจัดอันดับความน่าเชื่อถือระหว่างประเทศ “มูตัส” จัดให้ไทยอยู่อันดับ BAA1... “ทั้งนี้เหตุรัฐประหารเมื่อ ๒๒ พ.ค.๕๗ ช่วยฟื้นเสถียรภาพทางการเมืองให้มีความมั่นคงมากขึ้น และลดความผันผวนทางเศรษฐกิจ...” (ไทยโพสต์ คอลัมน์ เพลว สีเงิน ๓๐ พ.ค.๕๘)

๔. เรื่องแค่นี้ครูประจำชั้นก็เอาอยู่! สพล.พลิก โฉมโรงเรียนมุ่งเป้า ป.๑ อ่านเขียนได้ (มติชน ๑๖ มิ.ย.๕๘)

๕. สิ่งที่ต้องรีบทำ ‘หยุดท่วม-หยุดแล้ง’ อย่างยั่งยืนชวนสร้าง ‘แสนหลุมขมขมครก’ ตามรอยพ่อ (มติชน ๑๕ มิ.ย.๕๘)

๖. อีคิวสามัญชนกับผู้นำ ย่อมแตกต่างกัน บิ๊กตูทำใจสะอาด ขยะเข้ามาทุกวัน อ่านน.ส.พ.โมโห! (ไทยโพสต์ ๑๖ มิ.ย.๕๘)

๗. ครอบงำต้องหาตลาด อปท.ชลบุรี ส่งเสริมอาชีพชาวบ้าน สร้างโรงพริกแกงชุมชนหนองหญ้า (เดลินิวส์ ๑๐ มิ.ย.๕๘)

๘. สิ่งที่เป็นสันดานของเขา คสช.พบสื่อวอนตั้งคำถามสร้างสรรค์ (มติชน ๑๒ มิ.ย.๕๘)

๙. ‘ความอ้วน’ ต้นเหตุสารพัดโรค! ‘เบาหวาน’ ทั่วโลกพุ่ง เหตุเพราะโรคอ้วนระบาด (มติชน ๑๗ มิ.ย.๕๘)

๑๐. สู้ทุนนิยมต้องปลูกพอกิน ทุกข์ของชาวนาโดนสังขะล่อ “ทำนาปี” (มติชน ๑๗ มิ.ย.๕๘)

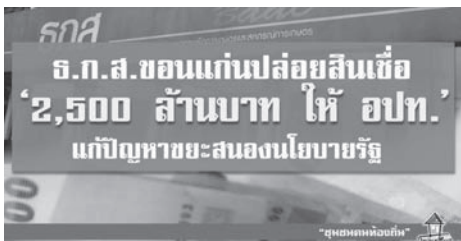
๑๑. ศาสนามีคำตอบ ‘ประยุทธ์’ เน้นการศึกษา เน้นให้ฉลาดทางอารมณ์ (ไทยโพสต์ ๑๓ มิ.ย.๕๘)

๑๒. ประโยชน์ของเหล้า! ผลสำรวจ พบคอเหล้าเสี่ยงปัญหาสุขภาพจิต (มติชน ๑๗ มิ.ย.๕๘)

๑๓. ทำจริง-ทำโชว์ ผลย่อมแตกต่างกัน พื้นที่ปรับ ทั้งขณะที่สาธารณะทั่วกรุง แก้ปัญหาต้นเหตุ ชยะล้นเมือง น้ำท่วม (เดลินิวส์ ๑๐ มิ.ย.๕๘)

๑๔. พึ่งแรงงาน ไม่นั่นกำไรย่อมสำเร็จ ธกส.ให้สินเชื่อ ‘อปท’ ๒,๕๐๐ ล้าน หนุนแก้ปัญหา-บริหารจัดการขยะ โครงการตอบโจทย์-อนุมิติ ใน ๗ วัน (มติชน ๑๘ มิ.ย.๕๘)

๑๕. เกิดมาเพื่อเป็นเวรกรรมของคนไทย! สมยศ พอร์กาลีโน ผบ.ตร. หนุนบ่อนพนันถูกกฎหมาย อย่างท่วงคักดิ์ศรี-วิธีคิดผสมสุดยอด (ไทยโพสต์ ๑๘ มิ.ย.๕๘)

๑๖. คนคิดเก่งมีมากมาย จนน่ากลัว! ๑ ตำรวจ ๑ โรงเรียน สานฝันเยาวชน พันธบายมุข (มติชน ๑๘ มิ.ย.๕๘)

๑๗. เมืองไทยว่าอย่างไร? อย.สหรัฐฯ ล้งห้ามใช้ไขมันทรานส์ในอาหารทุกชนิด (ไทยโพสต์ ๑๘ มิ.ย.๕๘)

๑๘. สิ่งที่ตั้งใจจะเลยมานานแสนนาน ล้งปิดโรงงานปล่อยน้ำเสีย ๑๕๑ แห่ง ล้งให้ศาลตัดสิน (เดลินิวส์ ๒๐ มิ.ย.๕๘)

๑๙. ทำให้จริง-ทำให้จริง - สาธุ! ก) เดินหน้าฟื้นฟูป่า “กุพาน” หลังถูกนายทุนขุดนำร่อง ๓๐๐ ไร่ ข) ล้งปิดอ่าวไทยรูปตัว ‘ก’ อนุรักษ์แหล่งอาหาร ๘ จังหวัด (มติชน ๒๙ พ.ค.๕๘) ๒

มีบ่อนกาสิโนถูกกฎหมาย
ใครไปเล่นก็ไม่รู้สึกว่าเป็นเรื่องเสียหาย
จะมีคนที่คิดอยากจะเสี่ยงเล่นการพนันเพิ่มขึ้น
เด็ก ๆ ก็จะไม่เอาเยี่ยงอย่าง
ความผิดชอบชั่วดี ศีลธรรมเป็นอันไม่ต้องพูดถึง

ผีร้าย...กาสิโน

ต้นจามจรูต้นใหญ่ใกล้อาคารเรียนชั้นประถม ออกดอกชูช่อสีชมพูบานสะพรั่งรับลมร้อนหน้าแล้ง ครูเกียรตินั่งเหม่อลอยมองดูหมู่ผีเสื้อและผีเสื้อที่บินว่อนจับดอกนั้นย้ายไปดอกโน้น พวกมันเป็นสัตว์ตัวน้อย ๆ แต่ก็ดูมันมีความสุขดีนะ ครูเกียรติอดคิดเปรียบเทียบกับตนเองไม่ได้ เพราะกำลังทุกข์ใจหาทางออกไม่ได้เนื่องจากไปก่อหนี้สินล้นพ้นตัวจากการเพลอเพลินกับการพนัน

บ่ายสามโมงกว่าใกล้เลิกเรียน ครูเกียรติยังนั่งในท่าเดิมหน้าตาหม่นหมอง เด็กนักเรียนชายวิ่งขึ้นมา “คุณครูครับมีผู้ชายคนหนึ่งมาขอพบคุณครูครับ บอกว่ามีธุระจำเป็นจะคุยด้วยที่ใต้ถุนอาคารเรียนครับผม”

ชายแปลกหน้าสวมแว่นตาสีดำนั่งคร่อมมอเตอไซค์คันใหญ่หันหน้ามาทางครูเกียรติซึ่งเพิ่งเดินมาถึง “ครูเกียรติใช่ไหม” ชายแปลกหน้าพูดไม่มีทางเสียงชนิดไม่แยแสในตำแหน่งความเป็น

ครูแม่ล็กนิต

“ครับ ผมเอง” ครูเกียรติตอบเรียบร้อยชายแปลกหน้ายังคงนั่งบนมอเตอไซค์ในท่าเดิม

“บ่อนกาสิโนชายแดนฝั่งอรัญ ครูคงจำได้ให้ผมมาตามทางนี้ที่ยืมจากบ่อนเมื่อ ๑๕ วันก่อนรวมเป็นเงินทั้งหมด ๕๐๐,๐๐๐ บาท”

ครูเกียรติหน้าถอดสีมือไม้ลั่นหัวใจเต้นระรัวคิดไม่ถึงว่าเจ้าหนี้จะมาตามมาถึงที่นี่ได้ แต่เดิมคิดว่าแค่เอาบัตรข้าราชการและลายเซ็นไปค้ำประกันในวงเงินห้าแสนบาท และบ่อนก็อยู่ต่างประเทศ ระยะทางก็แสนไกลตั้ง ๓๐๐ กว่ากิโลบ่อนคงไม่มีปัญญามาตามทางนี้ได้แน่ ถึงตอนนี้จึงรู้ว่าคิดผิดถนัด ใครที่กู้เงินจากบ่อนกาสิโนเพื่อเล่นการพนันแล้วไม่มีทางรอดจากอุ้งมือของบ่อนได้ ต้องตกเป็นลูกไก่ในกำมืออย่างดั้นไม่หลุดเจ้าของบ่อนจะบีบ(ฆ่า)ให้ตายหรือจะคลายให้รอดก็ได้

“ขอเวลาให้ผมสักหน่อยนะครับ ต้องจำนองบ้านและที่ดินกับธนาคารก่อน เมื่อได้เงินแล้วผมจะติดต่อไปทางบ่อนอีกครั้งนะครับ” ครูเกียรติพูดขอความเห็นใจอย่างหมดท่าหมดคักค์ศรี

ครูเกียรติมีตำแหน่งหน้าที่ที่ได้รับการยกย่องว่ามีเกียรติมีคุณค่าใคร ๆ ก็นับหน้าถือตา ก็เป็นแต่ภาพเปลือกนอกที่ดูดีเท่านั้นเอง อย่าย่าว่าแต่เป็นแม่พิมพ์ที่ดีแก่ลูกศิษย์เลย แม้แต่จะเป็นพ่อที่ดีก็ยังเป็นได้ยาก ทริพย์สมบัติก็ต้องนำไปจำนองกับธนาคาร ต้องผ่อนหนี้กันอีกหลายปี

แต่แล้วเรื่องก็ไปไกลกว่าที่คิด ครูเกียรติจำต้องขายบ้านและที่ดิน เพื่อใช้หนี้แก่เพื่อนครูและชาวบ้านอีกหลายราย และต้องหักไปใช้หนี้บ่อนด้วย แต่ยั้งนับว่าเคราะห์ดีที่มีเงินเหลือพอสร้างบ้านหลังเล็ก ๆ ในที่ดินของแม่ยายได้

ครูเกียรติเป็นครูมา ๒๐ กว่าปี ทริพย์สมบัติที่ได้เก็บหอมรอมริบมายาวนานกลับหมดไปในเวลาอันสั้น เพราะ**ฝึการพนันเข้าสิง** เมื่อว่างจากการสอนแทนที่จะเอาเวลาไปทำประโยชน์อย่างอื่น ครูเกียรติกลับใช้เวลาในการเดินทางไปเล่นการพนันในที่ต่าง ๆ จนลืมไปว่า ตนเองนั้นเป็นครู มีหน้าที่ต้องสอนสั่งสิ่งดี ๆ แก่ศิษย์ และทำตัวเป็นตัวอย่างที่ดีแก่ศิษย์ด้วย ต้องเป็นผู้บ่อนสติปัญญาให้แก่เด็ก ๆ ที่ยังไม่รู้จะเดินทางชีวิตอย่างไร เพื่อให้เด็กได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่ดีในวันข้างหน้า แต่ครูเกียรติก็เป็นครูเพียงแค่วิทยาการศึกษามาสอบบรรจุเป็นครูได้ แต่ไม่มีวิญญานความเป็นครูเลย หรือมี...แต่ก็น้อยมาก ๆ

กลางเดือนมิถุนายนที่ผ่านมา มีตำรวจชั้นผู้ใหญ่คนหนึ่งออกมาแสดงความคิดเห็นสนับสนุนให้เปิดบ่อนกาสิโนถูกกฎหมาย โดยอ้างว่าคนไทยชอบเล่นการพนันอยู่แล้ว และไปเล่นบ่อนต่างประเทศที่ติดชายแดนไทย ทำให้เงินไหลออกและยังมีเหตุผลอีกว่า เป็นการดึงนักท่องเที่ยวให้มาเล่นกาสิโนในเมืองไทย เพื่อสร้างรายได้ให้แก่ประเทศ

คนไทยที่มีสติสัมปชัญญะฟังแล้วก็สลดหดหู่ใจ ไม่สบายใจกับความคิดของนายตำรวจระดับชั้น

ผู้ใหญ่คนนี้ แท้จริงแล้วบ่อนกาสิโนเป็นของเอกชน ไม่มีใครไปตรวจสอบการโกงใด ๆ ได้ ผู้เล่นมีหน้าที่เล่นอย่างเดียว ถ้าบ่อนต้องเสียเปรียบผู้เล่น เขาจะเปิดบ่อนทำไม เขาต้องมีวิธีการจ่ายเงินจนสุดฤทธิ์ เช่น สล็อตแมชชีนที่ถูกสร้างขึ้นเพื่อให้ นักพนันคิดว่าเกือบจะโยกได้รางวัล อันเป็นจิตวิทยาที่อยากโยกสล็อตอีกและอีก เพราะรู้สึกเหมือนจะถูกรางวัลอยู่เรื่อย ผู้ที่เล่นมีแต่หายนะซ้ำหรือเร็วเท่านั้นเอง ต่อให้เล่นได้เงิน ก็รู้สึกอยากจะเข้าไปเล่นอีก เพราะคิดว่าได้เงินง่าย ๆ พอเล่นแล้วก็หมดตัวจนได้ บางคนถึงกับฆ่าตัวตาย

ถ้าสนับสนุนให้มีบ่อนกาสิโนถูกกฎหมาย เมื่อใครไปเล่นก็ต้องไม่รู้สึกรู้สีกว่าเป็นเรื่องเสียหาย แน่ นอนจะมีคนที่คิดอยากจะทำเงินด้วยการเสี่ยง ตั้งนั้นข้าราชการ ทหาร ตำรวจ คนในอาชีพต่าง ๆ ก็จะเล่นการพนันเพิ่มขึ้นเด็ก ๆ ก็จะเอาเยี่ยงอย่าง เรื่องความผิดชอบชั่วดี ศีลธรรมเป็นอันไม่ต้องพูดถึงกัน แล้วครอบครัวชุมชนสังคมบ้านเมืองจะอยู่เย็นเป็นสุขอย่างไรกัน ❏

การลงมือแนะนำ/สอนเทคนิค ๙ ข้อ/ ยา ๙ เม็ด โดย**ละเอียดไม่สอนให้เขาฟังตน และเข้าใจในเรื่องกรรม** จะเป็นการ**ทำบาปและมีวิบากร้าย**โดยไม่รู้ตัว

ใจเพชร กล้าจน
๑ เมษายน ๒๕๕๘

บ้านญาติแพทย์วิถีธรรม กองบุญบูรพากล้าจน
จัดอบรมค่ายสุขภาพพึ่งตน ตามแนวเศรษฐกิจพอเพียง (หมอมะเขี๋ย)

ทุกวันเสาร์ที่สองของเดือน

ร้านอาหาร รัม-มะ-ชา-ติ

๔๒/๔ หมู่ ๕ ต.ตาขัน อ.บ้านค่าย จ.ระยอง ๒๑๑๒๐ โทร. ๐๘๑-๔๒๐๔๓๔

(ตอนที่ ๑๓)

- เมื่อเรานอนดึก หรือทำงานดึกๆ ตั้งแต่เวลา ๒๒.๐๐ น. ถึง ๒๔.๐๐ น. ทำให้เกิดเลือดเสีย ไบมันเสีย จำนวนมาก กลายเป็น **กุงน้ำ เนืองอก** และ **เลยเวลา ๒๔.๐๐ น. บ่อยๆ** ทำให้เกิดเป็นมะเร็งได้

มาเรียนรู้เรื่อง 'ตับ' (ยกนัง) กันเถอะ
ตับ ของคนเราเป็นอวัยวะที่ใหญ่ที่สุด และมีความสำคัญต่อร่างกายเป็นอันมาก 'ตับ' จะอยู่ตรงชายโครงขวาใต้กระดูกซี่โครง หนักประมาณ ๑ กิโลกรัม มีสีออกแดง แบ่งออกเป็นสองกีบ คือ กีบขวา และ กีบซ้าย โดยปกติมักจะคลำตับไม่ได้ แต่หากตับโต จะโผล่ลงล่าง หรือโตะออกด้านข้างหรือบนก็ได้ มักจะมีอาการจุกตื้อๆ โดยในร่างกายมนุษย์ ขนาดปกติ 'ตับ' จะมีน้ำหนักประมาณ ๑.๕ กิโลกรัม

เนื้อตับจะออกสีแดงปนน้ำตาลเข้ม ทั้งนี้ 'ตับ' มีหลอดเลือดสำคัญ ที่ใช้ทำหน้าที่ใน

การผ่านเข้า - ออก ๓ ช่องทาง คือ

๑. **hepatic portal vein** หลอดเลือดดำจากลำไส้เล็ก (เล็ก, ใหญ่) นำกลูโคส และสารอาหารอื่นที่เพิ่งผ่านการย่อยและดูดซึมมาส่งให้ตับ เพื่อคัดแยกประเภท ดำเนินกรรมวิธีตามหน้าที่ของตับ

๒. **hepatic artery** หลอดเลือดแดงจากหัวใจ นำเลือดแดงที่อุดมด้วยออกซิเจน มาส่งเลี้ยงเซลล์ตับ ขณะเดียวกัน ก็รับเอา คาร์บอนไดออกไซด์ อันเป็นของเสียจาก 'ตับ' ส่งออกทางหลอดเลือดดำ กลับไปหา 'หัวใจ' และ 'ปอด'

๓. **hepatic vein** หลอดเลือดดำจากตับ

เข้าสู่หลอดเลือดดำจากหัวใจ ทั้งนี้‘ตับ’ได้ฝากส่งคาร์บอนไดออกไซด์ น้ำตาลกลูโคส และสารอาหารรวมทั้ง‘ตับอ่อน’ ก็ได้ช่วยส่งอินซูลิน(เป็นผู้นำพากลูโคส)ให้‘หัวใจ’ส่งไปรับออกซิเจนก่อน แล้วจึงจะแจกจ่ายไปทั่วทุกเซลล์ในร่างกาย

หน้าที่ของตับ (อย่างคร่าวๆ)

โดยพิจารณาเพียงการไหลเข้า-ออก ของหลอดเลือด ๓ เส้น ดังกล่าว ก็พอจะอนุมานได้ว่า

ตับนั้นเสมือนเป็น‘แม่บ้านใหญ่’ หรือ ‘โรงงานศูนย์กลาง’ ของร่างกาย กล่าวคือ **ทั้งรับวัตถุดิบ ทั้งผลิต ทั้งเก็บรักษา ทั้งตรวจสอบคุณภาพ ทั้งแจกจ่าย ทั้งเก็บขยะ และทิ้งขยะของเสีย**

ในการนี้ ใครขอสรุปพอให้เห็นภาพกว้างๆ ในการทำหน้าที่ของ‘ตับ’ อย่างง่ายๆ ดังนี้

เป็นหน่วยรักษากฎเกณฑ์ เป็นหน่วยสังเคราะห์ และเป็นหน่วยส่งออกผลิตภัณฑ์ ที่‘ตับ’สร้างขึ้นใช้ตามความต้องการของร่างกาย

ผลิตภัณฑ์ที่สร้างขึ้น และควบคุมการใช้ ใต้ถ้ำ

▲ น้ำตาลกลูโคส โปรตีน เพื่อนำไปใช้สังเคราะห์ทดแทนอวัยวะที่สึกหรอทั่วร่างกาย รวมทั้งโปรตีนที่จำต้องใช้งานอื่นๆ อีกมากมาย เช่น สารทำให้เลือดแข็งตัว(coagulation) อัลบูมิน โกลบูลิน ฯลฯ

▲ น้ำ เพื่อใช้ย่อยอาหารไขมันขณะเดียวกันก็ใช้ท่อน้ำดี เป็นช่องทางทิ้งของเสีย หรือของมีพิษที่ตับกรองเก็บไว้ ให้พ้นออกไปกับ **กากอาหารทาง‘ลำไส้’**

▲ สารประเภทไขมัน(lipids) เช่น คอเลสเตอรอล ไตรกลีเซอไรด์ ไลโปโปรตีน ฯลฯ

เม็มนน่ควรงคั้งกัมกัมก

▲ เก็บสิ่งมีประโยชน์ เช่น วิตามิน แร่ธาตุต่างๆ
▲ เก็บของมีพิษ เช่น ยาเคมีรักษาโรค โลหะหนัก ทองแดง รวบรวมพักรอไว้ก่อนที่จะทิ้งออกไปนอกร่างกาย

เม็มนน่ควรงคั้งกัมกัมก ในการกำจัดขยะ และของมีพิษ หรือทำของมีพิษให้หมดพิษขยะหรือสิ่งมีพิษที่สำคัญได้แก่

▲ แอมโมเนีย ซึ่งนับเป็นขยะที่เกิดจากการย่อยสลายอาหารโปรตีน ทั้งนี้‘ตับ’จะเปลี่ยนแปลงแอมโมเนีย(ammonia) ให้เป็นยูเรีย(urea)ส่งผ่าน‘ไต’ ให้เป็น**น้ำปัสสาวะ(urine)** ออกทิ้งไป

▲ สารบิลิรูบิน(bilirubin)เป็นขยะที่เกิดจากการสิ้นอายุขัยของ**เม็ดเลือดแดง**(ซึ่งแต่ละเม็ดเลือดแดงจะมีอายุเพียงประมาณ ๑๒๐ วัน) โดย‘ม้าม’จะเป็นผู้ดำเนินการกวาดต้อนและทำลายเม็ดเลือดแดงที่หมดอายุ แล้วเปลี่ยนให้เป็น**สีเหลือง**ไปเกาะกับ**อัลบูมิน(albumin)**ลอยไปตามกระแสเลือด เพื่อให้‘ตับ’จัดการเก็บเอามาย่อยสลายเป็น**สารบิลิรูบิน(bilirubin)** แล้วฝากส่งไปกับ**น้ำดี(bile)** ออกทิ้งผ่าน‘ลำไส้’ไปนอกร่างกายพร้อม**กากอาหาร**

▲ ฮอร์โมน ที่อวัยวะต่าง ๆ ผลิตขึ้นมาใช้ในหน้าที่ต่าง ๆ กัน เมื่อฮอร์โมนเหล่านั้นหมดอายุหรือมากเกินไปจนความจำเป็น ‘ตับ’ ก็จะจัดการเก็บมาทำลาย

▲ ยา ถือเป็นสิ่งแปลกปลอมที่ตับไม่เคยรู้จัก เพราะเป็นสารเคมีที่หลุดเข้าสู่กระแสเลือด ในการนี้ ‘ตับ’ก็จะพยายามเก็บไว้ใน**ฐานะของสารพิษ เช่นเดียวกับสารพิษอื่น และหาทางปล่อยทิ้งต่อไปด้วยเช่นกัน**

▲ แอลกอฮอล์ จากเครื่องดื่มต่างๆก็มีฐานะเป็นสารพิษเหมือนยาเช่นเดียวกัน แต่มีขอบเขตของพิษมากกว่ายา ตรงที่ปริมาณมาสู่ตับมักจะมากเกินไป(เพราะเจ้าของร่างกายดื่มโดยไม่เคยควบคุมปริมาณ) เซลล์ตับรับมือสารพิษไม่ไหว จึง**อาจบาดเจ็บ(ในรูปของตับอักเสบ) หรือเซลล์ตับตาย(ในรูปของตับแข็ง)** แต่ถึงอย่างไร‘ตับ’ก็จะพยายามทำหน้าที่ **ขับทิ้งออกทาง‘ไต’ ปนกับน้ำปัสสาวะ**

สรุปแล้ว ทั้งยา และแอลกอฮอล์ อาจทำลาย‘ตับ’ได้ หากใช้อย่างไม่รู้เท่าทัน และไม่ระมัดระวัง

หน้าที่ของตับ

ตับเป็นอวัยวะที่สร้างสารต่างๆ ที่สำคัญ เช่น ไชขาวเนื้อ(albumin) ช่วยอุ้มน้ำให้อยู่ในหลอดเลือด หากไชขาวในเลือดต่ำ จะทำให้เกิดอาการบวมเท้า ท้องมาน

ตับเป็นอวัยวะที่ผลิตน้ำดี และเกลือน้ำดี เพื่อช่วยย่อยสลายไขมัน โดย‘น้ำดี’จะถูกขับออกทางเดินอาหาร ทำให้อุจจาระสีเหลือง หากทางเดินน้ำดีอุดตัน อุจจาระจะมีสีขาว

ตับเป็นอวัยวะที่สะสมพลังงาน เช่น กลูโคส(glucose) และวิตามินต่างๆ

ตับเป็นโรงงานผลิตพลังงานให้ร่างกาย โดยสลายสารอาหารให้ร่างกาย เมื่อตับป่วย อึ้งรู้สึกเพลียมาก

ตับมีหน้าที่กำจัดของเสีย ของเสียที่ร่างกายเราได้มาจากอาหาร หรือสารที่เรารับเข้าไป เช่น ยา แอลกอฮอล์ กาแฟ หรือสารที่เป็นพิษ และอีกส่วนหนึ่งมาจากการย่อยหรือสลายสารอาหาร เมื่อสารพิษผ่านตับ ‘ตับ’จะทำหน้าที่ทำลายสารพิษนั้น แต่หากเราได้รับสารพิษมาก ก็อาจทำให้ตับเสียหายได้

ตับเป็นที่อยู่ของเม็ดเลือด เพื่อดักจับเชื้อโรค

โรคของตับ

ใคร่ขอนำชื่อโรคตับที่ค่อนข้างรู้จักกันแพร่หลาย มาแสดงไว้ เพื่อว่าเมื่อกล่าวถึงการตรวจเลือดเกี่ยวกับตับ จะได้ง่ายต่อการทำความเข้าใจ

โรคสำคัญของ‘ตับ’ โดยทั่วไป มีดังนี้

- โรคตับอักเสบ(hepatitis) อาจเกิดจากเชื้อไวรัส สารพิษ นอนดิ๊ก ฯลฯ

- โรคตับแข็ง(cirrhosis)อาจเกิดต่อเนื่องจากตับอักเสบเพราะไวรัส หรืออาจเกิดจากสารเคมี ยาที่กินต่อเนื่อง หรือแอลกอฮอล์ เกิดจากการนอนดิ๊กมากๆ และมีอารมณ์โกรธบ่อยๆ

เมื่อเรานอนดิ๊ก หรือทำงานดิ๊กๆ ตั้งแต่เวลา ๒๒.๐๐ น. ถึง ๒๔.๐๐ น. ทำให้เกิดเลือดเสียไขมันเสียจำนวนมาก กลายเป็นถุงน้ำ เนื้องอก

และเลยเวลา ๒๔.๐๐ น. บ่อยๆ ทำให้เป็นมะเร็งได้

เมื่อเรานอนดิ๊กบ่อยๆ จะทำให้มีเลือดเสียตกค้าง อยู่ที่ขั้วตับ กลางตับ และปลายตับ เมื่อเลือดเสียเพิ่มจำนวนมากขึ้น จะทำให้ไวรัสเกิดขึ้นที่‘ตับ’ได้ เพราะมันจะมากินเลือดเสียที่บริเวณตับ ซึ่งไม่มียาอะไรไปฆ่าเชื้อไวรัสได้ นอกจากล้างเลือดเสียออกจากตับให้หมด ไวรัสก็จะหายไปเอง โดยไม่ต้องฆ่ามัน

ถ้ามีไวรัสมากินเลือดเสียที่ตับเป็นเวลานานเข้า แล้วไม่เปลี่ยนพฤติกรรมนอนดิ๊ก ทำกิจกรรมต่างๆดึกๆ อีก ไวรัสก็จะเพิ่มปริมาณมากขึ้น จนกระทั่งเป็นตับแข็ง และในที่สุดก็เป็นมะเร็งตับขั้นที่ ๑-๔ ซึ่งส่วนใหญ่ใครที่เป็นมะเร็งตับจะหายยากมาก ถ้าไม่รู้จักรักษาที่ถูกต้อง

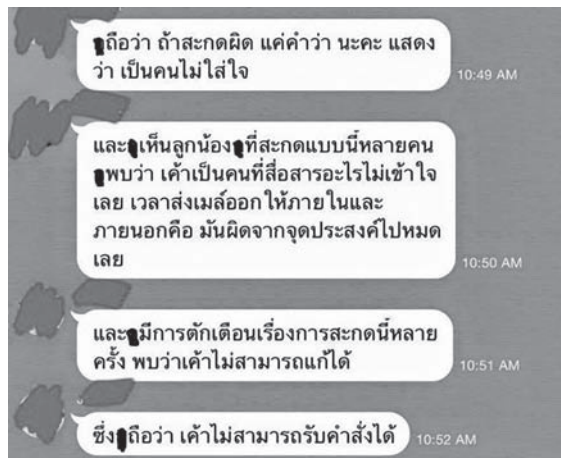
- โรค haemochromatosis เกิดจากการกินธาตุเหล็กมากเกินไป จนตับต้องเก็บรวมเอาไว้มิให้เกิดพิษกับอวัยวะอื่น และเหล็กก็เป็นตัวการทำลายเซลล์ตัวเอง

- โรคมะเร็งตับ อาจเกิดขึ้นภายใน‘ตับ’เอง หรือรับการแพร่กระจายมาจากอวัยวะอื่น หรือถ้าใส่ใหญ่ หรือท่อทางเดินอาหาร หลักความจริงไม่มีการแพร่กระจาย แต่ปัญหาของ‘ตับ’ เกิดขึ้นพร้อมกันทุกอวัยวะ เมื่อปัญหาไปเกิดขึ้นที่ลำไส้ใหญ่ ก็เรียกว่ามะเร็งลำไส้ใหญ่ ที่จริงแล้วปัญหาที่ตับก็เกิดขึ้นแล้ว เพราะระบบเลือดในร่างกายสกรอกอยู่ในลำไส้ทั้งใหญ่และเล็ก ในลำไส้นั้นมีขยะตกค้างติดเหนียวอยู่ เนื่องจากใน‘ลำไส้’ มีเส้นเลือดดำ-เส้นเลือดแดง และท่อน้ำเหลือง คอยดูดสารอาหารในลำไส้ แต่ปรากฏว่าไปดูดในตำแหน่งที่มีพิษเกาะติดอยู่ จึงส่งพิษไปทั่วร่างกาย ทำให้เกิดเนื้องอก ตามจุดสะท้อนต่างๆในร่างกาย เช่น ถ้ามีขยะตกค้างติดอยู่ที่‘ลำไส้ใหญ่’ตอนลง นานวันก็จะเกิดมีตุ่มเกิดขึ้นที่บริเวณ‘คอ’ และค่อยๆ โตขึ้นเป็นก้อนเรื่อยๆ ถ้าหาก‘ลำไส้’ยังไม่ทำความสะอาดอีก ขยะในลำไส้ก็จะเพิ่มขึ้น ส่งผลให้ก้อนที่‘คอ’โตขึ้นได้

📖 ต่อฉบับหน้า

คะ ค่ะ
ใครสะกดถูก
นับว่า
ปราชญ์ !!

ใครเขียน คะ ค่ะ ถูกต้อง เขาว่าเป็นเรื่องปราชญ์ วกันถึงอย่างนี้เลยเขียน ด้วยว่าคะ ค่ะ มันใช้ให้ถูกต้องยากมากถึงมากที่สุด คุณครูเองก็เขียนผิด คุณหมอก็เขียนผิด จบระดับปริญญาเอกก็เขียนผิด ไม่รู้ประโยคไหนใช้ ‘คะ’ คำความไหนใช้ ‘ค่ะ’ มันไปหมดแล้วค่ะ

ตอนนี้มีการแชร์ภาพสนทนาในไลน์กันสนั่นโซเซียล เนื่องจากฝ่ายบุคคลบริษัทแห่งหนึ่งรับสมัครพนักงานใหม่ให้ผู้สมัครเขียนคำว่า “นะคะ” ในคำความหนึ่ง นักศึกษาจบใหม่เขียนผิดค่า...

บทสนทนาพูดถึงการสัมภาษณ์งานเด็กจบปริญญาตรี ย้ำปริญญาตรีนะคะ ผู้สัมภาษณ์ให้เขียนว่า “รบกวณด้วยนะคะ” ผลปรากฏว่าออกมาเป็น... “รบกวณด้วยนคะ”

คู่สนทนาถามว่า การสัมภาษณ์ของบริษัทนี้มีทดสอบสะกดคำด้วยหรือ ผู้สัมภาษณ์ท่านนั้นตอบกลับมาว่า ไม่ใช่ ตนทำเอง เพราะเห็นหลายคนสะกดได้แย่มาก ถ้าตนสัมภาษณ์ตนให้สะกดถ้าสะกดผิดไม่รับเข้าทำงาน ถือว่าถ้าสะกดผิดแค่คำว่า “นะคะ” แสดงว่าเป็นคนไม่ใส่ใจ แถมบอกอีกว่า เจอลูกน้องสะกดแบบนี้หลายคน พวกที่เขียนผิดแบบนี้เป็นคนสื่อสารไม่เข้าใจ ส่งเมลออกไปผิดวัตถุประสงค์ไปหมด ถือว่าไม่สามารถรับคำสั่งได้

ใครมีลูกมีหลานพยายามสอนเข้าไว้ อย่าเห็นเป็นเรื่องจิป ะ ไม่งั้นตงงานจริง ๆ ด้วย จะบอกให้

บางคนก็ว่าอะไรกันนักกันหนา นิด ๆ หน่อย ๆ ทำเป็นเรื่องเยอะไปได้ ครั้นเพื่อนฝูงจะบอกก็ไม่ได้ ประชดกลับ...แหม ทำเป็นครูภาษาไทย หมั่นไส้

ที่จริงน่าภูมิใจออกที่เรามีภาษาไทยเป็นของเราเอง มีภาษาพูดภาษาเขียนใช้มายาวนานจะนำมาร้อยเรียงร้อยเอื้อนขับขานก็ไพเราะหรือจะกะเทาะกระแทกก็เลิศใครผ่านเพลงผ่านบทกวีก็ดูนุ่มนวลไม่สร้างศัตรู ดูดีปานนี้แล้วโดนคนไทยจึงละเลยภาษาไทยนี้...ไม่เข้าใจ

ว่าแต่ว่าทราบกันไหม วันภาษาไทยแห่งชาติคือวันที่เท่าไร... **ข**

คดีทุกคดีนั้นไม่ใช่ว่าไม่พอใจคำพิพากษา
 หรือไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาชั้นต้นแล้วจะอุทธรณ์
 หรือไม่พอใจคำพิพากษาศาลอุทธรณ์แล้ว
 จะฎีกาต่อศาลฎีกาได้ทุกอย่างไปไม่

คดีสามศาล

ภาพจากอินเทอร์เน็ต

ชาวบ้านทั่วไปที่ไม่ใช่เนกกฎหมายต่างก็มี ความเข้าใจกันเองมานานแล้วว่า คดีความที่ ขึ้นสู่ศาลนั้น สามารถต่อสู้คดีได้สามชั้นศาล หมายความว่าถ้าศาลชั้นต้นตัดสินแล้วคู่ความ ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาศาล ชั้นต้นก็สามารถอุทธรณ์ไปยังศาลอุทธรณ์หรือ ศาลอุทธรณ์ภาคที่อยู่ในเขตอำนาจนั้น ๆ ได้ ถ้า ศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาคตัดสินคดีใด แล้ว คู่ความฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งไม่พอใจหรือไม่เห็นด้วย ก็สามารถฎีกาขึ้นไปสู่ศาลฎีกาได้ ความคิดหรือ ความเข้าใจดังกล่าวนี้ไม่ได้ผิดหรือไม่ถูกต้อง ไปทั้งหมด เพราะคดีทุกคดีนั้นไม่ใช่ว่าไม่พอใจ คำพิพากษาหรือไม่เห็นด้วยกับคำพิพากษาชั้นต้น แล้วจะอุทธรณ์หรือไม่พอใจคำพิพากษาศาล อุทธรณ์แล้วจะฎีกาต่อศาลฎีกาได้ทุกอย่างไปไม่

คดีในศาลยุติธรรมนั้นแบ่งได้เป็น ๒ ประเภท ใหญ่ ๆ คือคดีแพ่งและคดีอาญา การยื่นอุทธรณ์ หรือฎีกา ในคดีทั้งสองประเภทนี้ใช้หลักต่างกัน ท่านที่ไม่ใช่เนกกฎหมายบางท่านก็แยกไม่ออกหรือไม่เข้าใจว่าคดีแพ่งและคดีอาญาต่างกันอย่างไร

คดีแพ่ง เป็นคดีที่มีการโต้แย้งสิทธิกันระหว่าง เอกชนกับเอกชน หรือเอกชนกับรัฐ เช่น คดีกู้ยืม คดีจ้างแรงงาน คดีจ้างทำของ คดีละเมิด คดี เรื่องการผิดสัญญาต่าง ๆ ไม่ว่าซื้อขาย แลกเปลี่ยน ให้เช่าซื้อ เช่าทรัพย์ ตัวแทน นายหน้า ประกันภัย หุ้นส่วนบริษัท ครอบครัว มรดก เป็นต้น หรือ คดีที่ต้องการใช้สิทธิที่กฎหมายรับรองคุ้มครองไว้ เช่น ร้องขอให้บุคคลใดเป็นบุคคลสาบสูญ คดีที่ ร้องขอให้เป็นคนไร้ความสามารถ ร้องขอจัดการ มรดก ขอนำนิติกรรมแทนผู้เยาว์ เป็นต้น

ส่วนคดีอาญานั้นคือคดีที่รัฐหรือฝ่าย บ้านเมืองห้ามไม่ให้กระทำหรือบังคับให้กระทำ แล้วมีบุคคลหนึ่งบุคคลใดไปฝ่าฝืนเข้า และ กฎหมายกำหนดโทษไว้ ที่กฎหมายห้ามเช่น ห้าม ทำร้ายผู้อื่น ห้ามฆ่าผู้อื่น ห้ามลักทรัพย์ วิวาท ทรัพย์ ชิงทรัพย์ ปล้นทรัพย์ ของผู้อื่น ห้ามมิ ยาเสพติดหรืออาวุธสงครามไว้ในครอบครอง ห้ามจำหน่ายยาเสพติดหรืออาวุธสงคราม เป็นต้น ส่วนที่บังคับให้กระทำ เช่น ให้แจ้งการเกิด การ ตาย แจ้งย้ายเข้าออกภูมิลำเนาให้ขึ้นทะเบียนทหาร

ให้เสียภาษี ให้ขออนุญาตก่อนสร้างบ้าน เป็นต้น เมื่อฝ่าฝืนจะมีโทษ ซึ่งโทษทางอาญานั้น มี ๕ สถานแล้วแต่กระทำความผิดในข้อหานักเบา คือ ประหารชีวิต จำคุก กักขัง ปรับ และริบทรัพย์สิน

การอุทธรณ์ต่อศาลอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค หรือฎีกาต่อศาลฎีกานั้นมีปัญหาที่อุทธรณ์ฎีกา อยู่ ๒ ประเภท ประเภทหนึ่งคือข้อกฎหมาย ส่วนอีกประเภทหนึ่งคือข้อเท็จจริง ข้อเท็จจริง และข้อกฎหมายต่างกันอย่างไร สำหรับบุคคลทั่วไปที่ไม่ใช่ นักกฎหมายนั้นทำความเข้าใจกันได้ ดังนี้ ข้อเท็จจริงคือเรื่องราวที่ทั้งสองฝ่ายยกขึ้น อ้างหรือถกเถียงกัน ยังไม่ยุติ ว่าเป็นไปตาม คำกล่าวอ้างของฝ่ายใดกันแน่ ฝ่ายใดน่าจะเชื่อถือ มีเหตุผล หรือสอดคล้องกัน ฝ่ายในมีพิรุธไม่น่า เชื่อถือ ไม่มีเหตุผล ไม่สอดคล้องกัน หรือผิด ปกติจากการกระทำของบุคคลทั่วไป

เมื่อศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ ภาควินิจฉัยเห็นด้วยกับฝ่ายใด อีกฝ่ายที่ไม่เห็น ด้วยกับคำวินิจฉัยดังกล่าว ก็จะยื่นอุทธรณ์หรือ ฎีกาแล้วแต่กรณีว่า ข้ออ้างหรือข้อเถียงของตน นั้นน่าจะเชื่อถือกว่า มีเหตุผลกว่า คำวินิจฉัยของ ศาลชั้นต้น ศาลอุทธรณ์หรือศาลอุทธรณ์ภาค ยัง ไม่ถูกต้องหรือคลาดเคลื่อน หรือผิดหลงไปอย่างไร การอุทธรณ์ได้เถียงดังกล่าวนี้เรียกว่า “ปัญหาข้อ เท็จจริง” คดีอาญา เช่น แสงสว่างน้อยไม่น่าเชื่อ ว่าพยานจะจำคนร้ายได้ ขณะเกิดเหตุมีพยานรู้ เห็นว่าจำเลยอยู่ที่วัดไม่ได้ไปที่เกิดเหตุจำเลยพิการ ขาเล็บไม่น่าเชื่อว่าจะเป็นบ้านผู้เสียหายขึ้นไป ที่ ชั้นสองเพื่อลักทรัพย์ได้ เป็นต้น คดีแพ่ง เช่น ขณะลงลายมือชื่อในพินัยกรรมเจ้ามรดกอายุ ๑๐๐ ปีแล้วน่าจะสติไม่สมบูรณ์ เอกสารมีสี แตกต่างกันเชื่อว่าจัดทำเพิ่มเติมขึ้นภายหลัง บางส่วน สินค้าที่จัดส่งมาไม่ครบตามสัญญา ชำระดอกเบียและต้นเงินยังไม่ครบ เป็นต้น

ส่วนปัญหาข้อกฎหมายนั้นเป็นเรื่องที่ข้อเท็จจริงยุติแล้วแต่บทกฎหมายที่ยกมาปรับไม่ถูกต้อง ต้องเป็นอีกบทหนึ่ง หรืออีกวรรคหนึ่ง หรือ กฎหมายแก้ไขใหม่แล้วเอากฎหมายเดิมมาตัดสิน หรือตีความกฎหมายผิด หรือองค์ประกอบความ ผิดไม่ครบตามกฎหมาย ลงโทษต่ำหรือสูงกว่า กฎหมาย สิมลงโทษบางกระทง ลงโทษเกินกว่า คำขอของโจทก์ พิพากษาไม่ครบตามที่โจทก์ฟ้อง พิพากษานอกฟ้อง นอกประเด็น พิมพ์ตัวเลขหรือ ชื่อคนผิดพลาด เป็นต้น

การอุทธรณ์เฉพาะข้อกฎหมายนั้น อนุญาต ให้อุทธรณ์ข้ามชั้นศาลอุทธรณ์และศาลอุทธรณ์ ภาคได้ คือสามารถอุทธรณ์ตรงไปสู่ศาลฎีกาได้เลย คดีจึงมีเพียงสองชั้นศาล เมื่อศาลฎีกาวินิจฉัย แล้วคดีถึงที่สุด

คดีที่อยู่ศาลชำนาญพิเศษไม่ว่าคดีล้มละลาย คดีภาษีอากร คดีแรงงาน คดีทรัพย์สินทางปัญญา และการค้าระหว่างประเทศ ไม่ว่าอุทธรณ์ข้อเท็จจริงหรือข้อกฎหมายต้องอุทธรณ์ตรงไปยังศาลฎีกา ข้ามศาลอุทธรณ์และศาลอุทธรณ์ภาคไปเลย

ในคดีแพ่งนั้นไม่ใช่คดีทุกคดีจะอุทธรณ์ได้ ทั้งหมด สำหรับคดีแพ่งนั้นถือเอาราคาทรัพย์สิน หรือจำนวนทุนทรัพย์ที่พิพาทกันในชั้นอุทธรณ์ ถ้า ราคาทรัพย์สินหรือจำนวนทุนทรัพย์ที่อุทธรณ์ไม่เกิน ๕๐,๐๐๐ บาท ห้ามมิให้อุทธรณ์ในข้อเท็จจริง ให้ อุทธรณ์ได้แต่ข้อกฎหมายเท่านั้น เว้นแต่ผู้พิพากษา ที่นั่งพิจารณาคดีนั้นในศาลชั้นต้นได้ทำความเห็น แย้งหรือรับรองว่ามีเหตุอันสมควรอุทธรณ์ได้ หรือถ้าไม่มีความเห็นแย้งหรือคำรับรองเช่นนี้ ต้องได้รับอนุญาตให้อุทธรณ์เป็นหนังสือจาก อธิบดีผู้พิพากษาศาลชั้นต้นหรืออธิบดีผู้พิพากษา ภาคผู้มีอำนาจในท้องที่นั้น ๆ แล้วแต่กรณี แต่ ยกเว้นคดีเกี่ยวกับสิทธิสภาพบุคคล

๒ อ่านต่อฉบับหน้า

ค่าของคน....ค่าของ “คุณ”

หากกฎหมายหมาย“กต”จำเพาะกิจ
 จักยึดหลักอะไรเป็นกติกา
 ตั้งคมไทยยุคนี้แสนวิปริต
 ผู้ซึ่งถูกขี้ผิดขี้ขาวดำ
 ผู้ใดเล่าใครหนอควรเชื่อถือ
 มั่นยืนหยัดสัจจะเพียงชีวัน
 “ค่าของคน”อยู่ที่“ค่าของคุณ”
 พูนเพิ่มดีที่ใจชวนพักพิง
 เหตุที่เกิดอยู่ที่กรรมเราก่อสิ้น
 ครองสติเคลีคลายด้วยปัญญา

ตามแต่จิตผู้ถือ”กฎ”ปรารถนา
 คือปัญหารอคำตอบที่ชอบธรรม
 ยากแยากมิตรแยกศัตรู-ผู้อุปถัมภ์
 ผู้ทรงศีลทรงธรรมครองพรหมจรรย์
 ผู้สัตย์ซื่อเที่ยงแท้ผู้สร้างสรรค์
 จิตผูกพันสมค่าที่เป็นจริง
 สะสมทุนความดีมากมียิ่ง
 เอื้ออุ่นอิงร่มเย็นด้วยเมตตา
 อย่าหลงโทษฟ้าดินเป็นปัญหา
 ศาสนาพุทธแท้... คือเห็นธรรม.

☞

ผลิตภัณฑ์คุณภาพ

- ★ น้ำชาฤดูร้อน พลับชิงภาพ
- ★ น้ำชาดับกลิ่น แฉะช้วน
- ★ กาบน้ำตาล

ปลอดสารพิษ
มีน้ำตาลทั้งขวด

ผลิตโดย กองบุญนิยมฟาร์ม
จัดจำหน่ายโดย บริษัท บุญนิยม (บุญนิยม) จำกัด
เลขที่ ๖๕/๒๐-๒๑ ถนนนวมินทร์ ๔๔ แขวงคลองจั่น
เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐
โทรศัพท์ ๐๒-๓๗๕-๔๕๒๐,
๐๒-๓๗๓-๖๖๗๐

● เพลงนี้แต่งทำนองไว้ตั้งแต่ ๓๐ พฤษภาคม ๒๕๙๙ ใส่คำร้องเสร็จ ๒๙ มกราคม ๒๕๒๙ แล้วให้ปราณีณ ทรงเผ่า arrange เวอร์ชันแรก มี มุสดี เอื้อเพื่อ, รุ่งพิรุณ เมธารมณ, ศาสสัทพ์ บุญญาสัย, ยงยุทธ มีแสง วง The Hot Pepper Singers ขับร้อง อัลบั้มเมื่อ ๒๙ เมษายน ๒๕๒๙ เสร็จ เวลา ๒๐.๓๖ น. แผ่นเสียง long play พร้อมอัลบั้ม “ขวัญ” วางตลาด มิถุนายน ๒๕๒๙ ซึ่งเนื้อเพลง ก็สื่อความหมายตามชื่อ คือ “อิสระเบรีภาพ” ในเพลงนี้สื่อความเป็น “อิสระเบรีภาพ” กันถึงขั้น “ปรมาตถธรรม” แต่ทางโลกียธรรมนั้นไม่ “พ้นโลกธรรม” ลาก-ยศ-สรรเสริญ-กามคุณ ๕-อิตตา ๓ ไปได้ ศาสนาพุทธมีทฤษฎีให้คนปฏิบัติ จนกระทั่ง “พ้นความเป็นทาส” ถึงขั้นสูงสุด อันเป็น “โลกุตระ” ได้จริง เป็นผู้มีคุณวิเศษ คืออุตริมนุสธรรมจริงๆ ว่า ชีวิตคนนั้นได้ละเลิก ความเป็น “ทาสโลกธรรม” ลงมาได้แท้แน่นอน ตั้งแต่ขั้นโสดาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหันต์ เป็นคน “อาริยะ” ไปตามลำดับอย่างนำ อัจฉรย์ผู้มี “อิสระเบรีภาพ” แท้ที่มีคุณธรรมทางใจเป็นโลกุตระบุคคลได้จริง จึงจะเป็นผู้รับใช้ประชาชนอย่างสะอาดแท้จริง ไม่ใช่เรื่องฝันเพื่อ หรือ เป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ เพียงแต่ยังไม่ “สัมมาทิฐิ” กันเท่านั้น ขอยืนยันว่า พุทธศาสนามี “อาริยบุคคล” ที่เป็นฆราวาสผู้สามารถรับใช้ประชาชน เป็นนักรการเมืองผู้มี “อิสระเบรีภาพ” ที่สมบูรณ์ไปตามภูมิ ตั้งแต่โสดาบัน ขึ้นไป จนถึงอรหันต์ได้จริง จึงเป็นนักรการเมืองผู้รับใช้ประชาชนอย่าง เป็นจริง.

“สมณะโพธิรักษ์”

๔ กรกฎาคม ๒๕๕๘

เพลง “อิสระเบรีภาพ”

● อิสระเป็นเช่นใดใช้ฝืนกันได้ง่าย

อิสระกายแต่ใจไม่พ้นคนคือทาส

เพราะเพียงกามโกรธยังบังอาจ

ขลาดกลัวแท้ แพ้มันไม่สร้าง

● อิสระเป็นเช่นไรใช้หนักทักทักได้

อิสระใจหากใครเข้าถึงซึ่งเกินอ้าง

นั่นคือคนที่มิใจวาง

ผู้เพียรล้างจนกิเลสตาย

● อิสระใช้ใช้เพียงแค่เคียงเอาได้ตั้งใจ

หรือจะประสงค์สิ่งใดแล้วได้ตามใจมุ่งหมาย

นั่นใช่อิสระชน นั่นแค่คนยังวุ่นวาย

เพราะว่าอดตามากมายขายหน้าความเป็นทาสใจ

● อิสระคือผู้พ้นความเป็นทาส

ปราศจากบ่วงบ่วงกิเลสไซ้เป็นใจใหม่

เสรีภาพอาจใจยิ่งใหญ่

ใครครวญซ่อนสังวรให้ตี

● ผู้มีอิสระจริง นั้นยังไม่เอาแต่ใจ

เพราะไม่ประสงค์สิ่งใด ใครอยากบำเรอ “สุขี”

เพราะท่านไม่เห็นแก่ตัว รู้ทั่วตัวกิเลสดี

ลึกด้วยปัญญามากมีเหลือที่จะทายคาดเดา

● อิสระคือบุคคลผู้พ้นโลกีย์ได้

หากบงสิ่งใด “ให้ตน” ไม่พ้นเกมคนเศร้า

ซึ่งมจมอยู่ในโลกเก่า

ก็ยังเขลา มี “เรา” เรื่อยไป.

ดาวน์โหลดฟังเพลง “อิสระเบรีภาพ”

ได้ที่ www.asoke.info-connect

to www.bunniyom.com